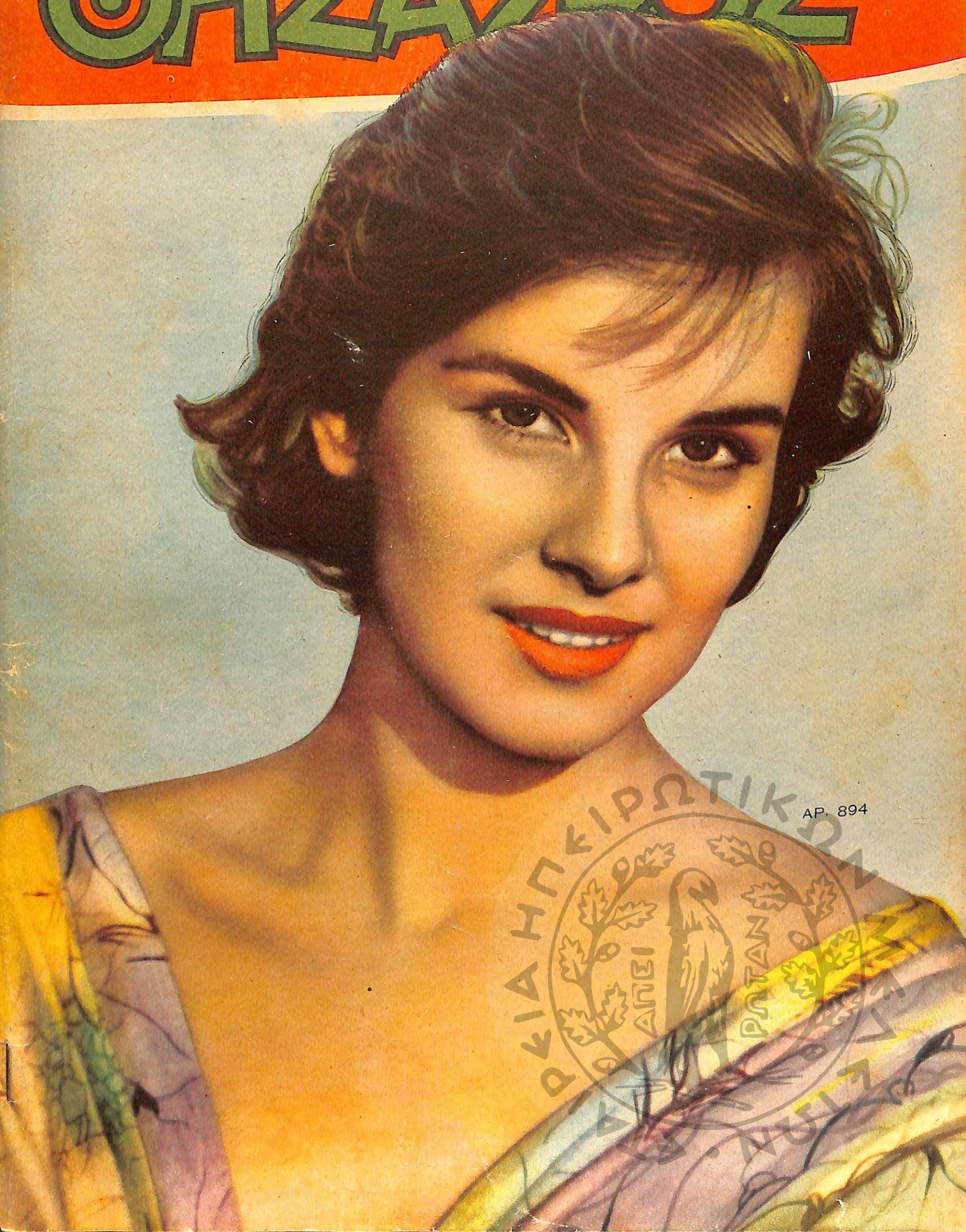

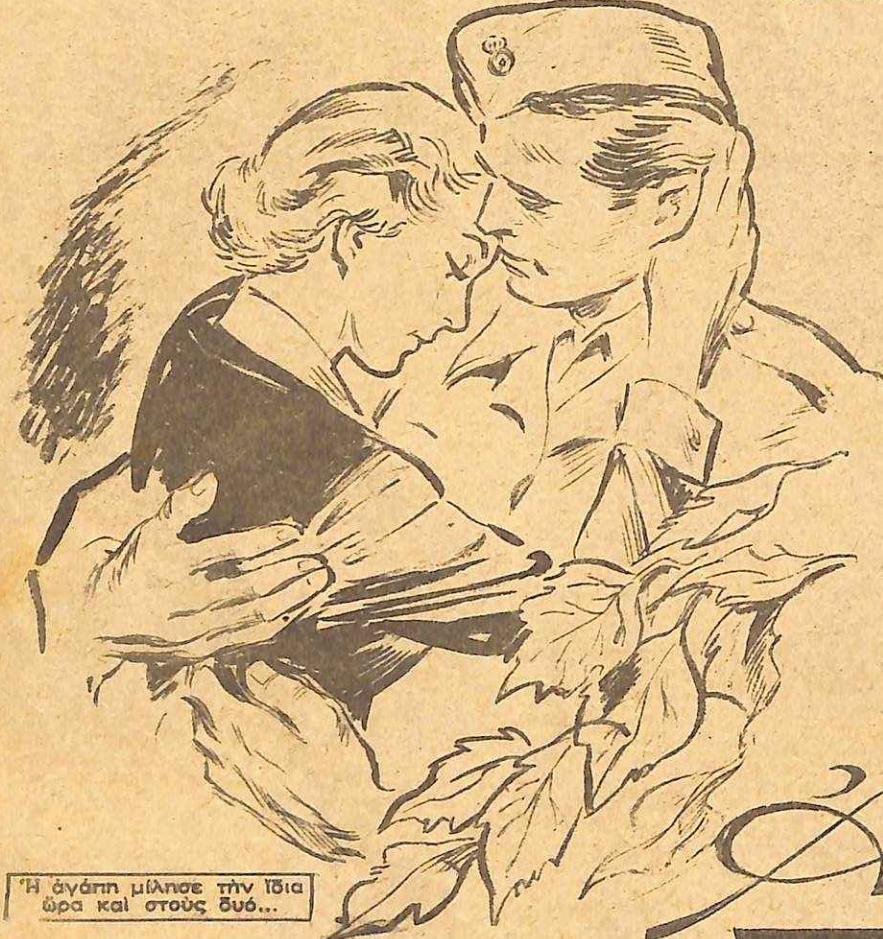
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 894
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΤΙΚΗ
ΕΡΕΥΝΑ

Γυμνασίο και στρατώνας. Η αρχή του είδωλλου. Με τη μαύρη ποδιά και το κεντημένο μονόγραμμα του Γυμνασίου ή μιά, φαντάρος ή άλλος. Τα δεκαοκτώ και τα είκοσι. Τι σημασία έχει το πως γνωρίστηκαν; Με την ευκολία που γνωρίζονται δυο νέα παιδιά, πάνω στις παρθενικές τους πτήσεις. Χωρίς συμφέρον, χωρίς το πάθος της «αποκαταστάσεως». Η αγάπη μίλησε την ίδια ώρα και στους δύο.

Νόστιμο και από νοικοκυράσι το κορίτσι, είχε κιόλας προτάσεις σε γάμο. Δεν βιαζόταν. Θα τελείωνε πρώτα το Γυμνάσιο, θα έγγραφεταν στη φιλοσοφική σχολή, κι' όταν τελείωνε, με το δίπλωμα της καθηγήτριας στο χέρι, θα παίρνε τις αποφάσεις της. Σε διαφορετικό όμως δρόμο την έβαλε η μοίρα της. Ο στρατιώτης ανέτρεψε το πρόγραμμα. Έτσι είναι η ζωή. Όσα μελετάς και σχεδιάζεις με σκέψη, με προσοχή και επιμέλεια, έρχεται και σου τα αναποδογυρίζει μία πνοή ανέμου,

Η αγάπη μίλησε την ίδια ώρα και στους δύο...

Ένα ξαφνικό, κάτι που δεν ήταν στη γραμμή των προβλεπόμενων, μία φλούδα πορτοκαλιού, ένα τίποτα. Δε θέλω να πω αυτό, πως το τίποτα ήταν ο στρατιωτικός της. Λέω μόνο, ότι της ήρθε απρόοπτα. Καλό παιδί, με πολλά προσόντα, την αγάπησε όπως τον αγάπησε. Αγάπη καθαρή, τίμια, χωρίς συμφέρο, δίχως προυπολογισμό. Αφελγία ο έρωτας, τέρας ο γάμος. Μόνο που έπρεπε να κάνουν κάποια υπομονή, να τακτοποιηθεί το παιδί απέναντι της οικογενείας.

Μοναχογιός, βλέπετε, δεν ήθελε να κακοκαρδίσει τους γονείς του με γάμους βιαστικούς και έξω από τη σειρά του πρωτόκollου. Μία αδελφή, μεγαλύτερη απ' αυτόν, είχε το προβάδισμα. Από την πρώτη στιγμή έθεσε το ζήτημα ο νέος. Λογική ή νέα, το βρήκε πολύ φυσικό και δεν έφερε αντίρρηση. Έπειτα, και διαφορετική γνώμη αν είχε, δε θα την διατύπωνε. Τόν άγαπούσε τόσο πολύ, ώστε όχι αυτό, αλλά και σοβαρότερα ζητήματα αν παρουσιάζονταν, θα τα δεχόταν. Έρωτας με άνομινη, τι δύσκολα που περνούν οι μέρες για να γίνουν εβδομάδες, μήνες, χρόνια... Πέρασε ο πρώτος χρόνος και δεν παρουσιάστηκε ο νυμφίος της αδελφής. Πέρασε και ο δεύτερος στην καρτερία. Πέρασε και ο τρίτος. Δεν ήταν τόσο μεγάλο το τίμημα που υπελάμβανε η κόρη, όταν δεχόταν να περιμένει. Τέσσερα χρόνια χωρίς τίποτα να προηγουμένως ότι ο πέμπτος χρόνος θα ήταν πια εννοιακός από τους άλλους που κύλησαν.

Ίσως να μη ξεδιάνωγα τόσο ανυπομονησία, αν το πέρασμα του καιρού ήταν απαραίτητο για την τακτοποίηση της δικής τους. Αν έβλεπαν χρειάζονταν για να εξασφαλίσουν την οικονομική βράσι τους. Τέτοιο θέμα όμως δεν υπήρχε. Υπήρχε μόνο η τιμή παραδόσεως. Να μη χαλάσει η σειρά, να μη πικραθεί η αδελφή, να μη δυσανεψθούν οι γονείς, να μη κακοχολιάσουν οι συγγενείς. Υπόλειμμα παλιών καιρών, τότε που δεν είχε βγή ακόμα η Ελλάδα από επάγγελμα, και το αγόρι της οικογενείας, όταν έλειπε ο πατέρας, ήταν επιφορτισμένο με την αποκατάσταση των νεότερων και προσδύτηνων αδελφών.

Πρώτα αυτές, ύστερα εκείνος. Σαν τον πλοίαρχο, που αν επιδιόρθωνται όλοι οι επιβάτες στις βαρκες σωτηρίας, δεν έγκαι καταλείπει το πλοίο του. Η παράδοση μένει από τότε. Μένει και διότι είναι δύσκολο να αποκόλληση κανείς παλιές συνήθειες, αλλά μένει και διότι η επαγγελματική απασχόληση της Ελλάδας ούτε γεννεύτηκε, ούτε συστηματοποιήθηκε σε βαθμό ώστε να είναι απόλυτη η χειραφέτηση των κοριτσιών και των γυναικών μας. Έτσι, ο αδελφός εξακολουθεί να διατηρεί τη θέση του πλοίαρχου.

Φυσικά, με την αλλαγή των συνθηκών και της νοοτροπίας

μας, ο κανόνας δεν έχει τη γενικότητα που είχε άλλοτε. Έξακολουθεί όμως να ισχύει, εκεί ιδίως, όπου οι νέοι είναι περισσότερο συναισθηματικοί και δεμένοι με τα σπιτικά τους.

Αν η παράδοση φαίνεται αναχρονιστική, δεν είναι και κακό συστατικό για κείνους που την ακολουθούν. Δείγμα στοργής, τρυφερότητας, καλού χαρακτήρα. Δείγμα ακόμα του πνεύματος της θυσίας. Ένα αγόρι που απωθεί τις επιθυμίες του, για να σεβαστεί τις οικογενειακές ανάγκες. Δεν είναι αυτό που πρέπει να αναλάβει την πρωτοβουλία στην κατάλυση της παραδόσεως. Χρέος της αδελφής να στραφεί στην εξωστρεφική προσπάθεια, να εξασφαλίσει δικούς της πόρους και να απαλλάξει από το βάρος της τον αδελφό της. «Αδελφέ μου, σ' ευχαριστώ. Τώρα τα καταφέρνω και μόνη μου. Δεν είναι ανάγκη να μαραίνεσαι προσμένοντας το δικό μου γάμο. Καθένας με την ερωτική του μοίρα. Η δική μου μοίρα άργει. Ίσως και καθόλου να μη μ' ευνοήσει. Γιατί να συνδέσεις την τύχη σου με τη δική μου;»

Δεν είναι αυτή η γλώσσα που μίλησε η αδελφή στον αδελφό της. Ο αδελφός περιμένει την ώρα του. Θα τον κατακρίνετε γι' αυτό, ή θα τον τιμήσετε για τα καλά αισθήματά του; Δεν του αποδίδει όμως τιμές ή μνηστή. Ούτε σκέπτεται, ότι ο προσπλημένος σήμερα στο σπίτι του πατέρα του νέος, θα είναι αύριο έπισης προσπλημένος στη συζυγική στέγη. Δεν έχει αρκετή πείρα για να ξέρει, ότι όποιος έχει συναισθησι των υποχρεώσεων του απέναντι του ενός, την ίδια συναισθησι θα εκπλήσει και απέναντι των άλλων.

Βιαστική αυτή, το μόνο που βλέπει είναι ο σύντομος γάμος. Και επειδή δεν ξέρει τα ακριβή του «τέρμιν», αλλάζει πορεία. Πιστεύει στην αγάπη του. «Τα αισθήματά του απέναντί μου, ως τώρα, είναι αληθινά». Η δική της αντοχή όμως είναι περιωρισμένη. Και το λέει: «Αν ος πω ότι κουράστηκα να περιμένω θα με πιστέψετε; Στόν πέμπτο χρόνο βαδίζουμε, κι' ακόμα...» Ος προκτάς θα δεχόμουν, αν μου έλεγε να αρραβωνιαστούμε. Τώρα όμως δεν θέλω. Η ψυχή μου έχει κλείσει κουράστικα και κάθε ώρα μου μαράθηκε μέσα μου. Δεν υπάρχει άλλος στη ζωή μου ούτε ποτέ σήκωσα τα μάτια μου σε άλλον. Αποκλειστικά σ' αυτόν ήταν δοσμένη η σκέψη μου. Η καρδιά μου όμως τώρα έπαψε να χτυπά όπως άλλοτε».

Ένα δρόμο συμπυκνωμένο σε λίγες γραμμές. Για την ακρίβεια δύο δράματα. Το πρώτο που πηγάζει από τις συνθήκες της ελληνικής ζωής. Αυτό που είπαμε παραπάνω: η εξάρτηση της οικογενείας από τα αγόρια της. Πόσα είδωλλα που πέθαναν από μαρτύριο προσμένοντας το γάμο της αδελφής!

Σε ποιές όμως περιπτώσεις σημειώνεται η καταστροφή; Η διάλυση επέρχεται εκεί όπου ο έρωτας έχει μιν επιφάνεια, του λείπει όμως το βάθος.

Να το δεύτερο δράμα. Η μάλλον η δεύτερη πράξη του πρώτου δράματος. Δε θέλουμε να λυπησούμε την κουρασμένη στην ερωτική θητεία της κόρη. Κάθε όμως γραμμή της δεκαετίας επιστολής της, είναι και μία φωνή που διαλαλεί ότι δεν ήταν βαθείες οι ρίζες της δικής της αγάπης. Το λέει με τόση ελκρινεία. «...Γιατί να μη διατηρηθώ μέσα μου η λατρεία που ένοιωθα γι' αυτόν στην αρχή, τότε που

νύμφα ότι θα καθώ αν τον χάσω; Πίστευα πως θα μπορούσα να περιμένω περισσότερο. Γελάστικα. Μου είναι αδύνατο... Κι' αν η αδελφή του δεν παντρευτεί; Τέτοια θυσία δεν έχω τη δύναμη να κάνω...»

Ούτε και της ζητά κανείς θυσίες. Συνήθως, όταν αρχίζουν οι ερωτικές υποθέσεις να μιλούμε για θυσία, σημαίνει ότι είναι η υπόθεση χαμένη. Ο έρωτας δεν ξέρει θυσίες. Έκείνο που έμεις οι άλλοι, οι έξω από τον ερωτικό χορό, ονομάζουμε θυσία για τον ερωτευμένο είναι αυτόματα λειτουργία, είσοψη και έκπνοη, κυκλοφορία του αίματος στις φλέβες. Η κοπέλλα όμως άφησε να της φύγει η μοιραία λέξη. Μιλά για θυσία. Είναι ος να μάς λέν ότι έπαυσε να αγαπά. Στη θέση της αγάπης απλώνεται η συμπόνια, ο οίκτος, η συμπάθεια, οι τύψεις, γιατί αύριο μεθαύριο θα φύγει κοντά από τον άνθρωπο που εξακολουθεί να την αγαπά.

Αν παρά την αγάπη του, αρνείται να εγκαταλείψει την αδελφή του, αυτό δεν είναι σημείο ερωτικής αδιαφορίας. Είναι σημείο ότι δεν θέλει να θεμελιώσει το γάμο του σε μία πράξη που, δικαία ή άδικα, θεωρεί κακή.

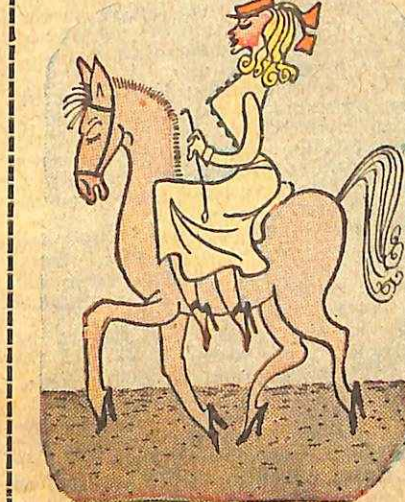
Έκείνη που κουράστηκε να αγαπά είναι η άλλη. Τόσο το καλύτερο που έχει την ελκρινεία να το ομολογή στον εαυτό της και στους άλλους. Θυνημένο επί πέντε χρόνια το δεντρο της δεν αναπτύχθηκε όμως και σε βάθος, ώστε οι ρίζες του να αντέξουν στην ταλαιπωρία της αναμονής. Μικρός έρωτας με μεγάλο ύψος. Αυτό είναι όλο.

Δυσάρεστη, βέβαια, κατάσταση. Υπάρχει όμως και μία ακόμα πιο δυσάρεστη απ' αυτήν: αν η κόρη επιχειρούσε να προεκτείνει στο χρόνο τη ρηκή της αγάπη. Συνδεσμός από ντροπή, από φιλότιμο από υποχρέωση μονάχα. Δεν είναι η περίπτωση της. Ευτυχώς.

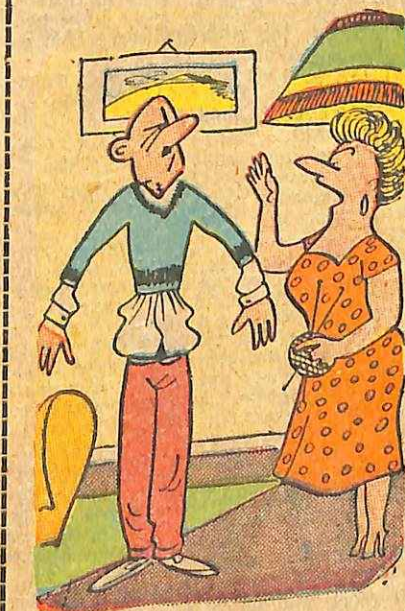
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Μαμά, σου αναγγέλλω ευχαρίστως ότι βρήκα μία καλή θεία!

Κοιμήτης!...

Ποτέ σου δεν ζευγαρεύω ευχαρίστημένος από κάτι που έκανα εγώ!...

Αφρημένος κύριος, προχωρημένη ηλικίας, οταμάσει ο' ένα κίσκι, λέει τη μάρα των τοιγάρων που θέλει, και δίνει ένα εικόνα. Ύστερα παίρνει το πακέτο του και φεύγει. —Τα ρέστα σας, κύριε! του φωνάζει από πίσω ο καπνοπώλης.

Ο αφρημένος κύριος επιπρόσθετο, αφήνει το πακέτο του, παίρνει τα ρέστα, ευχαριστεί και φεύγει.

—Τα τοιγάρω σας κύριε! του φωνάζει πάλι ο καπνοπώλης.

Ο αφρημένος κύριος ξαναεπιπρόσθετο, παίρνει το πακέτο του, ευχαριστεί και ξαναφεύγει. Άλλα, καθώς

απομακρύνεται λιγάκι, ένας που αγοράζει τοιγάρω στο ίδιο κίσκι του φωνάζει:

—Την όμπρέλλα σας, κύριε! Σεχάσατε τη όμπρέλλα σας!

Ο αφρημένος ξαναεπιπρόσθετο, ευχαριστεί, παίρνει την όμπρέλλα και απομακρύνεται. Σε λίγο, όμως, καταπλέει άλλος πελάτης βιαστικός κι' ανήσυχος:

—Με συγχωρείτε. Είχα ξεχάσει την όμπρέλλα μου εδώ. Ποιός την πήρε;

Κι' ο καπνοπώλης: —Ένας... συνάδελφός σας. Σεχάσε, φαίνεται, ότι δεν είχε όμπρέλλα. Τρεχάτε να τον προλάβετε!

Έτσι ο ένας αφρημένος έτεθη σε καταδίωξη του άλλου και αίγουρα τον πρόλαβε... αν δεν τον ξεχάσε στον δρόμο.

Η σκηνή στα Χαυτεία, την ώρα της ζωοτερας κινήσεως των τροχοφόρων. Λεωφορεία, τρόλλεϋ, κουρσες, ταξιά έχουν μπλέξει σε μία ανακατωσούρα που εκνευρίζει όλους. Σε μία στιγμή, λοιπόν, από μια κουρσα βγαίνει μία μουντζά! —Νά!

Την ίδια στιγμή σκεδόν από την άλλη κουρσα έρχεται η απάντη:

—Νά! Άλλα καθώς οι δυο όδηγοι, που ανταλλάσαν τις αμοιβαίες μουντζές, βλέπονται... αναγνωρίζουνε αλληλους.

—Βρε Νικολάκη, εσύ είσαι!

—Βρε Κώστα, εσύ είσαι!

—Με συγχωρείς, αλλά...

—Κι' εσύ με συγχωρείς...

Κι' ο πρώτος με χιούμορ: —Ας πούμε πως... χαιρετηθήκαμε! Έτσι που οδηγούμε κι' οι δυο, δεν πηγαν άδικα οι μουντζές...

Και βάδοντας μπρος αντιπαρέχονται αλληλους, όπως άλλες χαιρετούρες.

ΠΕΝΤΕ επιβάτες είναι όλοι κι' όλοι στο λεωφο-

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) - ΤΗΛ. 36-781 - ΤΙΜΗ ΔΡ 6

ρείο. Ζητά το εισιτήριο απ' τον πρώτο ο εισπράκτορας, κι' αντί για εισιτήριο παίρνει την απάντηση:

—'Ελευθέρας!
—Στρέφεται στον δεύτερο: —'Εσείς;
—'Ελευθέρας!
—Απευθύνεται στον τρίτο: —'Εσείς;
—'Ελευθέρας!

Την ίδια απάντηση παίρνει κατά σύμπτωση κι' από τον τέταρτο, όποτε απευθύνεται στον πέμπτο:

—'Ελευθέρας κι' εσείς, κύριε;

Κι' ο εισπράκτορας, κόποντας το εισιτήριο μουρμουρίζει:

—'Αντε, γιατί αν δεν πληρώσεις κι' εσύ, θα πληρώνα... ένω! Να πιάση και καμιά δεκάρα το ταμείο!

Σεβάσιμος κύριος με γενναία, οταμάτα σ' ένα

Ευθύμα ενστατανέ

«Ενοικιαστήριο». Διαβάσει, βλέπει ότι πρόκειται για ένα δωμάτιο, με μπάνιο, κι' επειδή πληροφορίες δίδονται από τον θυρωρό, μπαίνει στο σπίτι, τον βρίσκει και ρωτάει:

—Πόσο, παρακαλώ, ενοικιάζεται το δωμάτιο;

Ο θυρωρός κυττά τη σεβάσιμα εμφάνιση του υποψήφιου ενοικιαστού και λέει:

—Δεν κάνει για σας, κύριε.

—Διατί; ρωτά ο βιολικός τύπος.

—Σέρετε, ο ιδιοκτήτης θέλει να το νοικιάση μόνο σε... έργενη.

—Μα... έργενης είμαι κι' εγώ! Λέει ο γενειοφόρος κύριος. Δεν είμαι παντρεμένος...

Ο θυρωρός έξηγει τότε ότι το δωμάτιο νοικιάζεται σε έργενη, που έχει ερωτικές κατακτήσεις...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΔΙΚΑΙΩΣ

Τα λαχεία Συντακτών κι' οι λαχνοί ανεξαρτέτως πλήθος επαρχιωτών χαροποιούν εφέτος...

Και στους τόσους τυχερούς των Ήπειρωτες, Θρά- (κες, Κρήτες συναντά κανείς ακόμα και δυο φίλους Μεγαρίτες!

Μειδούν μετά των άλλων τυχερών ευτυχισμένοι, κι' είν' απ' όλους, έννοείται, πιά δικαιολογημένοι, γιατί τόφερε η τύχη αφινιδίως κι' άρον-άρον να ναι κατοχοί... μεγάρου, από κάτοικοι Μεγαρών!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΙΝΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Κι' ο σεβάσιμος ένοικιαστής τρέπεται εις φυγήν.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

αντιληφθείς την παρεξήγηση...

ΕΝ όψει των προσεχών εκλογών — από τώρα κι' ό- λας! — άρχισαν οι υποψηφιο- ιοι βουλευται να μειδιάμα- ιοι βουλευται να σκορπούν μειδιάματα και εγκαρδιότη- τες.

—Βρε τον φίλτατό μου!... χαιρετούσε με άκατασχετη εγκαρδιότητα χτες στο δρό- μο ένας βουλευτής κάποιον γνωστό του. Τι μου γίνεσαι, χρυσέ μου; Οι δουλειές πά- νε καλά;

—Καλά...

—Στο σπίτι όλοι καλά;

—Καλά...

—Η γυναίκα, τα παιδιά, καλά;

—Καλά...

—Και πάντα ρωτώ για σέ- να! Τι έγινες, βρε αδερφέ; Χάθηκες από τον κόσμο;

Κι' ο υποφορός απαντά- ει με δικαιολογημένη κα- κεντρήσει:

—'Εγώ χάθηκα; Έσ'ό χά- θηκες, φίλε μου... απ' τον καιρό που βγήκες βουλευ- τής!

Έτσι ο αντιπρόσωπος του έθνος πήρε την κουσάλα, έ- μειδίασε κι' άπληθε.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΡΡΩΣΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ

Ευτυχώς εκείνο το πρωί πριν από τις εξή.

— Δός μου ένα χάπι, Φρανσουά, μου είπε η Μαρίνα με το αυταρχικό της ύφος.

— Έγω, ονειρευόμουν πως ήμουν με το Μαρσέλ, σ' ένα σπίτι μεγάλο και σωπτικό, απ' όπου απ' το παράθυρο έβλεπαι το άσπαστο του κήπου. Η φωνή της Μαρίνας με ξανάφερε στην πραγματικότητα. Την είδα να κάθεται στο κρεβάτι, άσπρη, από την αρρώστεια που τη βασάνιζε.

— Τι θέλεις; τη ρώτησα.

— Σου έλα, δός μου τα χάπια μου, ξανάπε με τον ίδιο τόνο.

— Έτσι κατάφερε πάντα να την υπακούει ο άντρας της, ο Μαρσέλ, κι' εγώ. Η αρρώστεια της την έκανε μοχθηρή, αυταρχική, αλλά η συμπεριφορά, βλέποντας την να σβύνει μέρα με τη μέρα και σκεφτόμουν πως κανένας δεν μπορεί να νάναι ευτυχισμένος. Κι' όμως η Μαρίνα ήταν ευτυχισμένη δέκα ολόκληρα χρόνια γιατί τα είχε όλα: όμορφια, πλούτι, έρωτα.

Για δέκα χρόνια, ο Μαρσέλ ήταν γι' αυτή το πιο άφοσιωμένος, ο πιο έρωτευμένος σύντροφος. Έπειτα η Μαρίνα αρρώστησε από την παράξενη, την τρομερή αρρώστεια της και τίποτε δεν μπορούσε να της εξαλείψει την όμορφιά της, τη δύναμή και τον έρωτα. Τώρα ο Μαρσέλ δεν μπορούσε ν' ανήκει σ' αυτή, γιατί ανήκε σ' εμένα.

— Όταν, πέντε χρόνια πριν, πήγα να μείνω μαζί τους γιατί ήμουν ορφανή, δεν φανταζόμουν τί με περίμενε: ήμουν η φτωχή συγγενής κι' έπρεπε να υπομένω όλες τις ιδιοτροπίες της Μαρίνας. Πώς δεν καταλάβαινε ότι τώρα πια δεν είχα ανάγκη παρά μόνο απ' τη φιλία του Μαρσέλ και τα χάδια του; Κι' ο Μαρσέλ είχε ανάγκη από τα δικά μου τα φιλά και τα χάδια μου.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η άγνωστος

Επιστολήν μοι έπεμψεν άγνωστος δεσποινάριον λίαν κομψόν, ως ήλπιζον, κι' άρκούντως καλλιπάρειον, δι' ης μοι εξεδόλησεν τόν έρωτος τό πάθος. Κι' αιοθήματα πυριφλεγνή εις πλάτος και εις βάθος. «Σας έρωτευθην, έγραφε, οσφέ καθηγντά, τετραετίαν δέ ωσότην εις έτη συναπτά φλογίζομαι ή δύστηνος μέχρι βαθμών έσχάτων και ήττομα είς έρωτος ως παγώντων κασάτων. Όθεν θερμώς παρακαλώ και προσκλινω ποιούμαι ήγουν, τούτέστιν, διπλοή σφοδρώς εξαιτούμαι άπασ και σάς εξήγησον τό πόσον υποφέρω να έλθητε οικιακώς διά τα περαιτέρω...» Κατόπιν τούτου οτολισθείς μετά φιλαρεσκείας, καί σκέψεις έχων πονηράς και συν αυτώ γλυκειάς, έλάμβανον την άγουσαν ως όργανον πειθύνειν, ίνα γευθώ έρωτικώς λαχταριστόν λιθρίνιον. Πλήν, ώ βαβαί, ως ήνοιξεν ή θύρα της

(οίκιας, εύρέθην ο ταλαίπωρος πρό πλήρους

(άπιστίας, καθ' ο γυνή μεσόκοπος και δη πατη-

(σιώδης έκ της χειρός με ήρπασεν σωφώς έ-

(ρωτικώδης:—

—Ω λατρευτέ, άνέκραξεν, σάς άναμέ-

(νω ώρας ίνα κατασιγάσπετε τού έρωτος τάς μό-

(ρας) Πλήν σπεύδων άνεχώρησον έχων με-

(γάλον βάρος καθ' όσον τό λιθρίνιον εύρέθη... μπα-

(καλιάρως) Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ταν άφραδωνισμένοι.

—Διάσσε το δυνατό!

—Άρχισα να διασάω: «Ήταν ένα φλογερό έρωτικό γράμμα.

—Δέ μ' ενδιαφέρουν τά γράμματα του Μαρσέλ, της έ-

(πα και της τώδωσα.

—Σ' ενδιαφέρει όμως ο ίδιος ο Μαρσέλ και θάθελες να μου τόν πάρης; είπε η Μαρίνα με μίσος. Θάθελες ακόμα να με διώξης απ' τό σπίτι μου. Κλέφτρα!

—Φόνησας!... Τά είχα χάσει και δέν κατέφερνα ν' άφρώσω λέξι. Έκείνη τη στιγμή έφτασε ο Μαρσέλ. Σίγουρα θάχε ακούσει τις φωνές της Μαρίνας από τό διάδρομο.

—Τι έχεις, Μαρίνα; ρώτησε άνησυχος.

Τότε, η Μαρίνα έπαιξε τη μεγάλη σκηνή του δραματικού της ρόλου. Κλαιόντας και δειχνόντας έμένα, άρχισε να λέη:

—«Ω! Μαρσέλ! Αυτή... αυτή με πρόσβαλε και με πλήγω-

σε. Με βασανίζει και θέλει να με διώξη κι' από τό σπίτι. Θέ-

λει να μ' απομακρύνη από σέ-

να, κατ'ακασίσεις; Και σήμε-

ρα... σήμερα μάλιστα με φοβέ-

ρισε πως θά με σκοτώσῃ...

Κι' έκλαιγε υποκριτικά.

—Μαρσέλ, είναι δυνατόν να πιστεύεις πως εγώ... είπα μόνο, ήρεμα.

Δέν θέλησα να τού πώ πόσο υπέφερα από τη συκοφαντία της γυναίκας του. Δέν θέλησα να προσβάλω: «Κι' εγώ σ' ά-

γαπάω, Μαρσέλ, και είμαι νέα και όμορφη, γεμάτη ύγια και

ζέφα πως κι' εσύ μ' αγαπάς».

Έκείνος είχε κλωμιάσει, κούταζε τη Μαρίνα και μένα.

Σίγουρα ο σίκτος για την άρρωστη γυναίκα του κι' ο έ-

ρως του για μένα πάλευαν στην ψυχή του.

—Είναι μιιά ψεύτρα, Μαρ-

σέλ, είπα τέλος, μην την πι-

στεύεις.

—Αυτή είναι ψεύτρα! Θέλει να με σκοτώσῃ! Για να σέ πάρη! φώναξε η Μαρίνα.

—Μαρσέλ, φώναξα κι' ε-

γώ, με συκοφαντεί!

—Δέν έπρεπε να την κάνης να υποφέρει αυτή τη δυστυ-

χημένη, με μάλους απότομα ο Μαρσέλ.

Γύρισε έπειτα στη γυναίκα του και ψιθυρίζοντας της λό-

για γλυκά, άρχισε να τη χαί-

δεύει και να τη φιλάει.

Βγήκα τότε απ' τό δωμάτιο.

Άλλα πριν κλείσω καλά την

πόρτα, ο Μαρσέλ έτρεξε, μ'

άρπαξε με τά δυνατό του χέ-

ρια κι' έπειτα—Θέέ μου!—

μούδωσε δυό μπάτσους! Πήγα να λιποθυμώ...

Έτρεξα στην κάμαρά μου.

Έδωλα τη βαλίτσα από τό ντουλάπι μου και την έτοιμάσα

γρήγορα με τά πράγματά μου.

Πήρα και την εικόνα της Πανα-

γίας, που κρεμόταν στο κρεβά-

τι μου. Κι' άμέσως αντίκρι-

ζώντας τό γλυκό πρόσωπο της Παρθένου, ένοιωσα να γαλη-

νεύη ή ψυχή μου. Της είχα ζη-

τήσει στην εκκλησία τη χάρι ν'

ανοίξη τά μάτια του Μαρσέλ και ή Παναγία είχε ανοίξει τά

δικά μου μάτια. Καταλάβαινα

πως ο Μαρσέλ δέν είχε πάψει ποτέ του ν' αγαπάη τη γυναί-

κα του και πως μόνο επειδή ή-

μουν μιιά όμορφη γυναίκα, ή-

θελε να περάσῃ τόν καιρό του μαζί μου.

Άσφαχα χτύπησαν στην πόρ-

τα της κάμαράς του κι' άκού-

σα τη φωνή του Μαρσέλ:—

—Φρανσουά, άνοιξε!

Έρχόταν για να τόν συγ-

χωρώσω: «Ίσως για να μου πῇ

πως μ' αγαπούσε και μένα με

τόν τρόπο τό δικό του. Μά δέν

ήθελα πια τίποτα, γιατί τόν έ-

ρωτα δέν τόν είχα ονειρευτεί έ-

τσι...

Τά χτυπήματα στην πόρτα

σταμάτησαν, ο Μαρσέλ έπαψε

να φωνάζη τ' ενοιά μου, και

τά βήματα του έξέωσαν.

Σέ λίγο ώρα, με τη βαλίτσα

μου στο χέρι, έφυγα για πάντα

απ' αυτό τό σπίτι.

ΡΕΝΕ ΜΑΞ ΣΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Με πολλή χαρά οι θεατρόφιλοι έμαθαν ότι η Άθηνά πρόκειται να αποκτήσῃ ένα καινούργιο χειμερινό θέατρο στο γνωστό κοσμικό κέντρο «Σέ Νου», όπου σχεδιάζει να εγκατασταθῇ τόν έρχομενο χειμώνα η κ. Κατερίνα με τό δισσό της.

Τά σχετικά σχέδια για την άνοι- κοδόμησι του νέου θεάτρου είνε έτοιμα. Τό ζήτημα μόνο συναντάει μερικές δυσχέ- ρειες.

Η «Νεράιδα» του Ζιραντού, που παί- ζεται με μεγάλη επιτυχία στο Βασιλικό θέατρο είνε ένα από τά πιο θεαματικά έργα, που παρουσιάστηκαν από σκηνή τά τελευταία χρόνια.

Συγκεκριμένα ή σκηνή της θάλασ- σας με τίς εκπληξίς στο βυθό, κάνουν δεχωριστή έντύπωσι στον θεατή.

Η νέα μουσική κομωδία του κ. Δ. Γιαννουκάκη «Καταδρομικό καρχαρίας», που ετοιμάζει τό θέατρο «Κυβέλης», με υπόθεσι τό γύρισμα ενός φιλμ επάνω σ' ένα παρωπλισμένο πολεμικό του Ναυ- στάθμου, έχει την εξής πρωτοτυπία:

—Όλα τά γυναικεία πρόσωπα του θιάσου παρουσιάζονται σάν ναυτικά, πράγμα, που δίνει άφορμή να δημιουρ- γούται συνεχής φάρσες.

Ο Τάκης Μηλιάδης έπεφύλασσε σέ γνωστή ήθοποιό τό πιο άκούφερον δώρο για την πρωτοχρονιά: Δυό βέρρες, με τίς οποίες έντελώς εαφνικά, χωρίς εκείνη να τό περιμένῃ, έπισημοποίησε τίς σχέσεις τους, έπειτα από ένα μακροχρόνιο αίσθη- ματικό δεσμό.

Η έφετινή πρωτοχρονιά ευνόησε στο θεατρικό κόσμο τό ώρασι φύλο. Έτσι, σέ όλα τά αθηναϊκά κέντρα, έκτός του θεάτρου «Μπουρνέλλη», ή λίρα της πί- τας έπεσε σέ γυναικεία στελέχη.

Μιά καινούργια τραγουδίστρια με ώρασι φωνή που πρόκειται να κινή την εμφάνισι της σύντομα, ή Έλένη Ασλα- νίδου, είνε συγχρόνως και οδοντίατρος.

Ο νεαρός Άνδρέας Χατζηπαυστό- λου γυιός του αλυσμονήτου μουσουργού, βαδίζει επί τά ίχνη τού πατέρα του. Έ- χει γράψῃ αρκετά τραγούδια ως τώρα με γλυκές μελωδίες, που έχουν μεταδοθῇ ά- πό τό ραδιόφωνο.

Η Άννα Στρατηγού δέκοψε τίς έμ- φανίσεις της για να ακολουθήσῃ τόν έκ- λεκτό της καρδιάς της. Έτσι ή αδελφή της Στέλλα εμφανίζεται τώρα μόνη στο ίδιο νοήμερο της επιθεωρήσεως «Τζώνη- δες και Καουμπού».

Τό έλληνικό μπαλέτο τού Φρίτς Φλερύ, μετά την Έλβετία, σημειώνει τό- ρα επιτυχία στο Μιλάνο.

Ένα άλλο έλληνικό μπαλέτο τού γνωστού χορευτού Νίκου Ντέρη, άφού έ- μείνε δυό μήνες συνεχώς στη Δαμασκό, συναγωνίζομενο 4 ξένα μπαλέλλα, έμφα- νίζεται τώρα στο Άλέπι.

Ο Σέρξ Λιφάρ, ο περίφημος χορο- γράφος της παρισίνης Όπερας, ο οποίος είχε έλθει τό καλοκαίρι και παρηκολούθη- σε στην Επίδαυρο την παράστασι της «Εκάβης», ξαναέρχεται μετά 15 ήμέρες στην Άθηνά. Αυτή τη φορά ο διάσημος χορευτής πλαισιώνεται από πέντε κορυ- φαίους καλλιτέχνες τού χορού. Συγκεκρι- μένως, μαζί με τόν Σέρξ Λιφάρ θά έλθουν στις 19 Ιανουαρίου, κατόπιν προσκλή- σεως τού Καλλιτεχνικού Γραφείου Άθη- νών, οι πρώτοι χορευτάι της παρισίνης Όπερας Νίνα Βιρουμποθα, Μιχαήλ Ρε- νώ, Άλέξανδρος Καλιούζνι, καθώς επίσης και οι δυό κορυφαίς χορεύτριες τόν μπαλέλλων τού Μόντε Κάρλο, Μαρία Νταμπλάι και Κλαίρ Σωμπέρ.

Ο Σέρξ Λιφάρ και οι πέντε σολίστ τού χορού που τόν συνοδεύουν—μαζί έρ- χεται και ο μάεστρος Ζάν Λαφόρς— θά εμφανισθούν σέ τρία διαφορετικά προ- γράμματα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τ Ο ζαχαροπλαστείο είνε γνωστό και κοσμικό. Κυρίως τίς άπογεματινές ώ- ρες, μεταξύ 5 και 8, πλημμυρίζει απ' τόν καθώρς πρέπει ώραιόκοσμο που δι- νει τό ραντεβού του εκεί για να πάρη τό γλυκό του καθωυπρεπικά και να κουτο- μολεψῇ με κάθε άνεσι. Κομψότερες κυρί- ες, ώραιότερες και μη, γνωστότερες και μη, συμπαθέστερες και μη, καλοβαλμένες, καλοντυμένες, καλοφαναγμένες και καλο- περασμένες, βρίσκουν δυό ώρες έντατι- κής άπασχολήσεως και τά γλυσάκια τους κόβουν και ράβουν άσταμάτητα. Ό καλός κόσμος ή μάλλον ο καλός ώραιόκοσμος εργάζεται...

Στό κέντρο αυτό — απ' τά λεγόμενα «άριστοκρατικά» — συνήθως δέν ζυγώνει ο λαουτζίκος. Περνάν οι γυναικούλες τού λαού, βλέπουν απ' έξω τίς φανταχτερές βιτρίνες, βλέπουν μέσα την πολυτελεία και τίς κυρίες τού καλού κόσμου καλο- στρωμένες στις καρέκλες, με τό πόδι ά- πάνω στο πόδι, με τό τσιγάρο στο κερά- κι, με τά μπίζου, με τό ύφος, κτλ. και συμπεραίνουν:

—Άριστοκρατία!

Τά γκαρόνια έχουν κι' αυτά ένα κά- ποιο ύφος και περιποιούνται την πελατεία αναλόγως. Άν μιιά γυναικα τού λαού, άποτολήσῃ με μιιά σέ ζαχαροπλαστείο— που άποκλείεται—τό γκαρόνι θά τη σερβί- ρη, βέβαια, αλλά με συγκατάβασι. Τό κέν- τρο, είπαμε, άνήκει κατ' άρχην στον καλό κόσμο και ύστερα στους ζένους, έπειδή οι ζένες οι ζένες γλώσσες και άκούσι κατό- κεντρο μιλιούνται απ' τόν ώραιόκοσμο ό- λες οι ζένες γλώσσες, άκούσι κι' ή έλλη- νική. Μόνο που ή τελευταία αυτή μιλιέ- ται κατά συγκατάβασι.

Οι γυναικούλες τού λαού, λοιπόν, μπο- ρεί να έχουν διαταγμούς να πλαισιώσουν τέτοια κέντρα. Όμως ή δυναμική μας ή- ρωίδα κ. Σανθίππη — γυναικα πασίγνωστη για τό θάρρος της — δέν άνήκει, ως γνω- στο, στους τύπους τών διατακτικών άν- θρώπων. Ό Θεός την έπροίκισε μ' έναν

σανφρανσιονισμό άκαταμάχητο κι' είνε ικα- νή με τό φυσικώτερο ύφος τού κόσμου να σπρώξῃ οποιαδήποτε πόρτα βρή μπροστά της. Όσο για τά κέντρα — άριστοκρατικά και μη — θά ήταν άστείο και να τό συζη- τήσῃ καν κανείς ότι θά ήταν δυνατό πο- τέ να την έντυπωσιάσουν.

Με την εξαδέλφη της την Ίουλία, λοι- πόν, περνούσε ή Σανθίππη έξω απ' τό ζα- χαροπλαστείο — βροδάκι, την ώρα ακρι- βώς της κοσμικής συγκεντρώσεως της έκ- λεκτής του πελατείας.

—Πάμε να πάρουμε κανένα γλυκό; εί- πε ή δυναμική γυναικα καθώς είδε και λι- γούρεψε τίς πάστες στις βιτρίνες.

Η κ. Ίουλία, όμως, — γυναικα συντη- ρητική — τρώμαζε με την πρότασι.

—Έδώ μέσα!...

—Έδώ μέσα! Γιατί; είπε ή Σανθίππη και

κούταζε την εξαδέλφη της με έμφανή

προανακρούσματα μεγάλης άγανάκτησεως.

—Μά εδώ μέσα, είπε ή άλλη, είνε ά-

ριστοκρατία. Ποτέ δέν έχω μπῆ. Κούτα τί

γίνεται! Πώ, πώ, κόσμος!

Και ρίχνοντας μιιά ματιά άκόμα απ' τό

κρυστάλλο της πόρτας θαμώθηκε και τρώ-

μαζε τόσο πολύ, ώςτε έκανε μεταβολή

και ήταν έτοιμη να πάρη δρόμο.

—Έλα εδώ, μωρέ, έλα εδώ άνδρη! ά-

—Έλα εδώ, μωρέ, έλα εδώ άνδρη! ά-

γρίψε ή Σανθίππη και την τράβηξε απ'

το μπράτσο. Δέν την παίρνει ο τρίβολος

το μπράτσο. Δέν την παίρνει ο τρίβολος

την άριστοκρατία. Τάλληρο πληρώνουν

την άριστοκρατία. Τάλληρο πληρώνουν

την άριστοκρατία. Τάλληρο πληρώνουν

την άριστοκρατία. Τάλληρο πληρώνουν

την άριστοκρατία. Τάλληρο πληρώνουν

Άνάμεσα στις «καθώς πρέπει»

Έντρομη ή κ. Ίουλία της ψιθύρισε:

—Μή φωνάζεις έτσι...

—Γιατί;

—Μά δέν βλέπεις πως είνε τά γκαρ- σόνια; Κύριοι...

—Δέν πάνε στον τρίβολο και τά γκαρό- νια; άπάντησε ή Σανθίππη και βρόντησε

τά παλαμάκια ενώ ή κ. Ίουλία άναπνέου- σε σ' άναμένα κάρβουνα όπου καθόταν.

Η φασορία που έκανε ή κ. Σανθίππη μαζί με τά παλαμάκια, που άκούστηκαν έκαναν πολλές κυρίες να γυρίσουν δυ- σαρεστημένες προς τό μέρος τόσο θορυ- γης κυρίες, που προκαλούσε τόσο θορυ- γο. Με ζωηρή δυσανεκία έπιασε τό πλη- σιοτερο γκαρόνι γύρισε, είδε τίς δυό «μπας κλάς» και ζύγωσε με ύφος άυστηρό:

—Τι συμβαίνει; ρώτησε.

—Λές να συμβαίνει τίποτα; άπάντησε ά-

μέσως προκλητικά ή Σανθίππη, έτοιμη για

τόν καυγά. Ζαχαροπλαστείο είνε, πάστες

θέλουμε, γκαρόνι ζητάμε, παλαμάκια χτυ-

πάμε! Σας προσβάλαμε;

Μπροστά σ' αυτό τό μαχητικό ύφος, τό

γκαρόνι μαζεύντηκε.

—Με συγχωρείτε, δέν είπα τίποτα...

—Όχι, λέγε!

—Τι έπιθυμείτε παρακαλώ;

—Πάστες έπιθυμώμε.

—Τι πάστες ακριβώς;

Η Σανθίππη γύρισε στην εξαδέλφη της:

—Τι πάστα θέλεις Ίουλία;

—Ο,τι γάναι, ψιθύρισε εκείνη πάντα

τρομαγμένη.

—Φέρε μας δυό σοκολατίνες, είπε ή

Σανθίππη. Και γρήγορα, άκούς; Άντε,

γιατί βιαζόμαστε...

Ήταν ή διαπεραστική φωνή της κ. Σαν-

θίππης που δυσανεκώς τίς πλαινές κυ-

ρίες; Ήταν τό σουλούπι της; Ήταν τό

θάρρος της να μπῇ σ' αυτό τό ζαχαρο-

πλαστείο τού καθώρς πρέπει ώραιόκοσμου;

Ίσως και τά τρία αυτά συνέτειναν στις

δυσμενείς έντυπώσεις τών τεσσάρων κυ-

ριών που καθόντουσαν στο πλατύ τραπέ-

ζι. Η μιιά, μάλιστα — ή κομψότερη — γύ-

ρισε και κούταζε με παρατεταμένο βλέμ-

μα έπιτημητικές περιφροήσεως την κ. Σανθίππη.

—Με γνώρισε, κυρά μου; της έπετέθη

άμέσως ή Σανθίππη, χωρίς πολλές διατυ-

πώσεις, Σανθίππη με λένε. Τού λόγου σας;

—Χαίγω πολύ! Έκανε ή καθώρς πρέπει

κυρία ειρωνικά τρώγοντας τό «φρό».

—Χαίρεις πολύ; Μπα; Κι' είχα ξέρεις

μιιά σκασιλα, άν χαίρης ή άν δέν χαίρης!

Αυτό προκάλεσε την άγανάκτησι τών

άλλων.

—Α την άναιδεσάτη! είπε ή μιιά.

—Κούτα θάρρος! είπε ή άλλη.

—Αλλά ως που να προλάβῃ να

Το γένε τα' άστρα

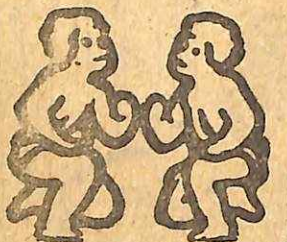
ΚΡΙΟΣ

(20 Μαρτίου - 19 'Απριλίου)

ΤΑΥΡΟΣ

(20 'Απριλίου - 20 Μαΐου)

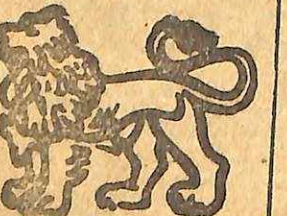
ΔΙΔΥΜΟΙ

(21 Μαΐου - 20 'Ιουνίου)

ΚΑΡΚΙΝΟΣ

(21 'Ιουνίου - 21 'Ιουλίου)

ΛΕΩΝ

(22 'Ιουλίου - 22 Αυγούστου)

ΠΑΡΘΕΝΟΣ

(23 Αυγούστου - 22 Σεπτεμβρίου)

Οι προβλέψεις της «αστρολόγου της Μπόν»

Εξαιρετική συγκίνηση προκαλέσει τελευταία, όχι μόνο στην γερμανική κοινή γνώμη, αλλά και στους σοβαρούς πολιτικούς κύκλους της Μπόν, η προφητεία μιάς αστρολόγου, ότι η Γερμανία θα ένοποιηθεί το 1956!...

Ασφαλώς, αν η προφητεία αυτή διατυπωνόταν από οποιονδήποτε άλλον από τους έξ επαγγέλματος μάντεις της εποχής μας, πολλοί θα έμεναν αδιάφοροι. Η αστρολόγος, όμως, που την ανακοίνωσε, είναι η διάσημη, σήμερα, σ' ολόκληρη τη Γερμανία Μαργαρίτα Γκουσαντιέ, η «αστρολόγος της Μπόν», όπως την έπονομάζουν, γιατί καταφεύγουν συχνότατα σ' αυτήν όλοι οι πολιτικοί, οι διπλωμάτες, οι στρατηγοί και οι μεγαλοεπιχειρηματίες της γερμανικής πρωτεύουσας, για να της ζητήσουν με αγωνία χρησμούς για το μέλλον!

Η βαθύτατη αυτή πίστι, που έχει έμπνευσει και στις σοβαρότερες ακόμη προσωπικότητες η Μαργαρίτα Γκουσαντιέ, δεν οφείλεται, όπως θα μπορούσε ίσως κανείς να υποθέσει, σ' ένα είδος ομαδικής ύστερίας, αλλά στο ότι τα γεγονότα ήρθαν σχεδόν πάντα να επιβεβαιώσουν τις προφητείες της.

Με εκπληκτική ακρίβεια, η διάσημος αστρολόγος είχε προβλέψει τον θρίαμβο του χριστιανοδημοκρατικού κόμματος στις εκλογές του 1953, το ταξίδι στη Μόσχα του καγκελαρίου Αντενάουερ την περασμένη άνοιξη, και τις δυσκολίες που έμελλε να συναντήσει, τη συντριπτική νίκη των οπαδών της ενώσεως με τη Γερμανία στο δημοψήφισμα του Σάαρ, τον Σεπτέμβριο του 1955, και σειρά από άλλα πολιτικά γεγονότα των τριών τελευταίων ετών.

Χαρακτηριστικό είναι, ακόμη, ότι, τον περασμένο Οκτώβριο, πρόβλεψε, όχι μόνο την ημέρα, αλλά και την ακριβή ώρα ενός σοβαρού αυτοκινητιστικού δυστυχήματος!

Για το 1956, οι κυριότερες πολιτικές προβλέψεις της Μαργαρίτας Γκουσαντιέ είναι πώς ο πρόεδρος Αϊζενχάουερ δε θα εκτεθεί ως υποψήφιος στις αμερικανικές εκλογές, πώς μια νέα διάσκεψις των Τεσσάρων θα συνέλθει τον προσεχή 'Απρίλιο ή Μάιο και — το σπουδαιότερο — πώς οι δύο Γερμανίες θα ένοποιηθούν κατόπιν ρωσικής πρωτοβουλίας. Οι σχέσεις του νέου γερμανικού κράτους — που δεν θα έχει, διαβεβαιώνει η κ. Γκουσαντιέ, κομμουνιστικό χαρακτήρα — θα ψυχρανθούν με την 'Αγγλία και την 'Αμερική, ενώ, αντίθετα, θα συσφιχθούν με τη Ρωσία, καθώς επίσης και με τη Γαλλία, η οποία θα

επιδιώξει προσέγγισι και θα επιδείξει φιλικό πνεύμα προς τη Σοβιετική Ένωση.

Τέλος, τρεις μεγάλοι πολιτικοί άνδρες της εποχής μας, πρόκειται να πεθάνουν μέχρι τέλους του 1956, ενώ ο Αϊζενχάουερ θα υποστηρίξει νέα καρδιακή προσβολή, που δεν θα τον οδηγήσει, όμως, στο θάνατο.

Εκτός από το μέλλον των διεθνών πολιτικών σχέσεων και των μεγάλων ανδρών, η Μαργαρίτα Γκουσαντιέ προέβη, επίσης, και σε ώρισμένες προβλέψεις για το μέλλον των απλών ανθρώπων όλου του κόσμου, ανάλογα με το ζώδιο, στο οποίο γεννήθηκε ο καθένας.

Βέβαια — έπεξηγεί η ίδια — δεν πρέπει να περιμένουμε, ότι θα επαληθεύσουν στον καθένα μας όσα δείχνουν τα άστρα για το μήνα που γεννηθήκαμε. Κι' αυτό, γιατί ο κάθε άνθρωπος έχει και την ξεχωριστή, την προσωπική του μοίρα...

Σε γενικές γραμμές, όμως, οι έκμυστηρεύσεις των άστρων μπορούν να μας βοηθήσουν να εξιχνιάσουμε τι θα μας περιμένει το 1956.

Για τους γεννημένους στον άστερισμό του Κριού (20 Μαρτίου - 19 'Απριλίου), ο χρόνος, που ανέτειλε, πρόκειται να είναι εξαιρετικά παραγωγικός και άνησυχος. Ωστόσο, η υγεία τους δεν πρόκειται να διατρέξει κανένα κίνδυνο, και δυνάμεις, που ως τώρα ήταν εχθρικές απέναντί τους, θα εκδηλωθούν εξάφνα φιλικές. Όσοι γεννήθηκαν μεταξύ 12 και 19 'Απριλίου, θα έχουν ελπίδες και για μεγάλα οικονομικά κέρδη.

Για τους γεννημένους στο ζώδιο του Ταύρου (20 'Απριλίου - 20 Μαΐου) ο χρόνος θα είναι ευτυχισμένος. Κρίσιμοι θα είναι μόνο οι καλοκαιρινοί μήνες, που έγκυμονούν τον κίνδυνο να τους καταστρέψουν πολλά όνειρα αισθηματικής ευτυχίας. Οι πιο τυχεροί θα είναι όσοι γεννήθηκαν κατά τα έτη 1897, 1898, 1920 και 1921.

Οι γεννημένοι στον άστερισμό των Διδύμων (21 Μαΐου - 20 'Ιουνίου) θα δουν τις προσπάθειές τους να επιδραβεύνονται στον επαγγελματικό τομέα. Ο Μάιος θα είναι ο πιο τυχερός τους μήνας. Από τον 'Ιούνιο ως τον Σεπτέμβριο, θα συναντήσουν στο περιβάλλον τους δυσπιστία και έλλειψη κατανόησης — και το Σεπτέμβριο ειδικά θα πρέπει να αποφυγούν οποιαδήποτε ριψοκίνδυνη επιχείρηση.

Για τους γεννημένους στον Καρκίνο (21

για το 1956

Μαργαρίτας Γκουσαντιέ

'Ιουνίου - 21 'Ιουλίου) το άποφασιστικό γεγονός είναι πώς ο ούρανός μετατοπίζεται. Αυτό σημαίνει πώς μια δύναμη ή μια κατάσταση, που τους κατέβηκε και τους δέσμευε επί μακρό χρονικό διάστημα, πρόκειται να τους απαλλάξει από το βάρος της. Εξαιρετικά ευτυχισμένο θα είναι γι' αυτούς το δεύτερο εξάμηνο του 1956, όποτε θα κατορθώσουν να υπερπηδήσουν διάφορες σοβαρές δυσκολίες που πρόκειται να τους παρουσιαστούν.

Οι γεννημένοι στο ζώδιο του Λέοντος (22 'Ιουλίου - 22 Αυγούστου) διατρέχουν τον κίνδυνο να συναντήσουν περιπλοκές στο άμεσο οικογενειακό περιβάλλον τους. Αντίθετα, το 1956 είναι ιδιαίτερα ευνοϊκό για εκείνους, που θα επιδιώξουν νέες αισθηματικές περιπέτειες. Οι πιο τυχεροί θα είναι όσοι γεννήθηκαν στο χρονικό διάστημα από 12 - 22 Αυγούστου.

Μια μεγάλη ευτυχία περιμένει τους γεννημένους στον άστερισμό της Παρθένου (23 Αυγούστου - 22 Σεπτεμβρίου) κατά τον προσεχή 'Ιούλιο. Η ευνοϊκή περίοδος θα συνεχιστεί αδιατάραχη ως τον Δεκέμβριο και θα είναι πλούσια σ' επιτυχίες στον αισθηματικό, τον οικονομικό και τον επαγγελματικό τομέα. Ο Αυγούστος και ο Οκτώβριος θα είναι οι πιο τυχεροί τους μήνες, τόσο για τον έρωτα όσο και τον γάμο.

Οι γεννημένοι στον άστερισμό του Ζυγού (23 Σεπτεμβρίου - 22 Οκτωβρίου) θα απολυτρωθούν, για πρώτη φορά, από αγωνίες, ψυχολογικά βάρη και αισθηματικά διλήμματα, που τους έβασάνιζαν έως οχτώ χρόνια. Πολλοί θα ταξιδέψουν σε ξένες χώρες, θα συνάψουν καινούργιους δεσμούς ή θα γνωρίσουν άλλες σημαντικές μεταβολές στη ζωή τους. Το 1956 θα είναι γι' αυτούς ένας χρόνος άποφασιστικών γεγονότων.

Για τους γεννημένους στο ζώδιο του Σκορπιού (23 Οκτωβρίου - 21 Νοεμβρίου) ολόκληρο το διάστημα από τον 'Ιούλιο ως τον Νοέμβριο θα τους είναι ευνοϊκό για οικονομικές επιχειρήσεις, καθώς και στα λαχεία και τα τυχερά παιχνίδια. Κρίσιμες πρόκειται να είναι οι τελευταίες ημέρες του 'Ιουνίου, ενώ ιδιαίτερα ευτυχισμένος θα είναι ο Οκτώβριος, που πιθανόν να τους χαρίσει και μια σημαντική αισθηματική επιτυχία.

Πλουσιοπάροχος σε υποσχέσεις παρουσιάζεται ο καινούργιος χρόνος για τους γεννημένους στον άστερισμό του Τοξότη (22 Νοεμβρίου - 20 Δεκεμβρίου). Σχέδια, που ώριμαζαν από καιρό, θα γίνουν πραγματικότητες και το έρωτικό τους άστέρι θα τους ενοήση... σκανδαλώδως κατά τις διακοπές, κατά τον 'Απρίλιο και Μάιο και κατά τον 'Ιούλιο και Αυγούστο. Οφείλουν, όμως, να αποφύγουν, από τον Φεβρουάριο και πέρα τα χαρτιά, τη ρουλέτα και γενικά τα

Η διάσημη Γερμανίδα αστρολόγος Μαργαρίτα Γκουσαντιέ.

τυχερά παιχνίδια γιατί κινδυνεύουν να χάσουν πολλά χρήματα.

Το έρχόμενο καλοκαίρι και το έρχόμενο φθινόπωρο θα είναι, για τους γεννημένους στον άστερισμό του Αιγόκερω (21 Δεκεμβρίου - 20 'Ιανουαρίου) οι πιο ευτυχισμένοι μήνες της ζωής τους από το 1952. Κρίσιμη για την ευτυχία τους, θα είναι μόνο η περίοδος ως τις 20 'Απριλίου, όπου να εκδηλωθεί το ξαφνικό γύρισμα της τύχης. Ιδιαίτερα ευνοϊκός πρόκειται να είναι ο καινούργιος χρόνος για όσους γεννήθηκαν στο χρονικό διάστημα από τις 15 ως τις 20 'Ιανουαρίου.

Οι γεννημένοι στον 'Υδροχόο (21 'Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου) πρέπει να προσέξουν ιδιαίτερα τον Μάιο, που θα είναι γι' αυτούς ένας μήνας γεμάτος κρυφές απειλές και κινδύνους. Γενικά, ο νέος χρόνος παρουσιάζεται μάλλον δυσόαιστος γι' αυτούς, με εξαίρεσι όμως το μήνα 'Ιούλιο, που μπορεί να τους φέρη μια πολύ ευχάριστη αισθηματική περιπέτεια.

Αρνητικές πρόκειται να είναι οι κοσμικές επιδράσεις και για τους γεννημένους στο ζώδιο των 'Ιχθύων (19 Φεβρουαρίου - 19 Μαρτίου). Ιδιαίτερα, πρέπει να προσέξουν την υγεία τους και τον φθόνο των τρίτων. Η 'Αφροδίτη, όμως, θα είναι ευνοϊκή γι' αυτούς στους μήνες Μάρτιο, Μάιο, 'Ιούνιο και Αυγούστο, καθώς και στο διάστημα από 26 Νοεμβρίου ως 19 Δεκεμβρίου.

Οι «δίσκοι σιωπής»

Στη Γερμανία έκαμαν τελευταία την εμφάνισή τους οι καλούμενοι «δίσκοι σιωπής», διαρκείας 3 λεπτών. Σ' οποιοδήποτε κέντρο που χρησιμοποιεί γραμμόφωνο, πικ-άπ κτλ., ο πελάτης που στενοχωριέται από τη μουσική και θέλει να βρή λίγη ησυχία, μπορεί να δώσει 25 πφένινγκ στο γκαρσόνι και να του πη νά βάλη ένα «δίσκο σιωπής». Το γραμμόφωνο ή το πικ-άπ έξακολουθούν να γυρίζουν, αλλά χωρίς ν' ακούγεται τώρα ο παρμηκός θόρυβος.

Οι «δίσκοι σιωπής» κατασκευάζονται στο 'Αννόβερο από μια εταιρία που συνεργάζεται με τα γνωστά μεγάλα γερμανικά εργοστάσια Ζήμενς.

ΑΙΓΟΚΕΡΩ

(21 Δεκεμβρίου - 20 'Ιανουαρίου)

ΥΔΡΟΧΟΟΣ

(21 'Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου)

ΙΧΘΥΣ

(19 Φεβρουαρίου - 19 Μαρτίου)

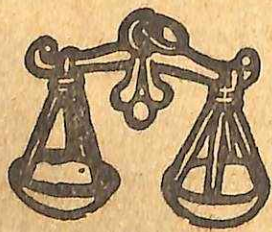
ΣΚΟΡΠΙΟΣ

(23 Οκτ. βρίου - 21 Ν. βρίου)

ΤΟΞΟΤΗΣ

(22 Ν. βρίου - 20 Δ. βρίου)

ΖΥΓΟΣ

(23 Σεπ. βρίου - 22 Οκ. βρίου)

Η Μπέτου φόν Φύρστενμπεργκ

ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΚΑΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ μιάς «κόμησης-ήθοποιου»

Η αδυναμία της Μπέτου φόν Φύρστενμπεργκ να σκάρωνει φάρσες

Είναι πασίγνωστη η γνώμη που επικρατεί για το Χόλλυγουντ, ότι για να γίνει γνωστή μία ηθοποιός και να δημιουργήσει καλές προοπτικές για το μέλλον της στον κινηματογράφο, πρέπει να συνδέσει το όνομά της με μερικά σκάνδαλα.

Αν αυτό είναι σωστό τότε η νεαρή ηθοποιός Μπέτου φόν Φύρστενμπεργκ, έχει πολλές πιθανότητες να δει γρήγορα το όνομά της διπλά στις μεγάλες φίρμες του Χόλλυγουντ.

Παρ' όλο που δεν έχει περάσει τα 23 χρόνια, πρόλαβε σ' αυτό το διάστημα να συνδέσει το όνομά της με ένα σωρό εξωφρενισμούς, υπερβολές και δημόσιες φάρσες και έχει δημιουργήσει αρκετό θόρυβο με τους τρεις μνηστήρες και τον πρώτο άντρα της.

Στους καλλιτεχνικούς κύκλους, η Μπέτου φόν Φύρστενμπεργκ είναι γνωστή ως η «κόμηση-ήθοποιος» εξ αιτίας της αριστοκρατικής της καταγωγής. Είναι κόρη του κόμπε φόν Φύρστενμπεργκ-Χέρντριγκαν και γεννήθηκε σε έναν παλιό πύργο της Βεστροφάλιας.

Η αριστοκρατική καταγωγή της, όμως, δεν την εμπόδιζε να βγει από ηλικίας πέντε ετών στο θέατρο, ως μπαλαρίνα. Όταν έγινε 16 ετών, η Μπέτου γύρισε την πρώτη της ταινία με μία ιταλική εταιρεία. Με την ταινία αυτή έγινε αρκετά γνωστή και μπόρεσε να εξασφαλίσει μία ζηλευτή θέση μοντέλου φωτογράφων στο Παρίσι.

Από εκεί η Μπέτου ξεκίνησε για την Αμερική, όπου της δόθηκε η ευκαιρία να δείξει το ταλέντο της για εξωφρενισμούς. Έκανε μάλιστα την αρχή στο πλοίο.

Κάποτε, ανάγκασε τον πλοίαρχο να διατάξει το σταμάτημα των μηχανών, όταν έβαλε τις φωνές «άνθρωπος στο θάλασσο!». Η Μπέτου ένοιωσε τότε ευχάριστη για την επιτυχία της («φάρσας» της, ώστε την επανέλαβε και σε ένα άλλο θαλάσσιο ταξίδι της.

Συνδεόμενη από μία τέτοια φήμη, και διαθέτοντας πολλά φυσικά χαρίσματα, η Μπέτου δεν δυσκολεύθηκε να πάρει έναν ρόλο σε θέατρο του Μπροντγουέι. Και αφού έγινε φρόντισε να δημιουργήσει και το δικό της ρεπερτοάριο, που είναι απαραίτητο στους ηθοποιούς έστω και μόνο για λόγους διαφημίσεως.

Σ' αυτό τη βοήθησε πολύ και η ομορφιά της, που δε μπορεί να περάσει απαρατήρητη. Η Μπέτου είναι η μόνη ίσως γυναίκα που κατόρθωσε έμμεσως να ρίξει έξω ένα πλοίο

μέ την ομορφιά της! Σε ένα από τα θαλάσσια ταξίδια της, απορρόφησε τόσο την προσοχή του υπεύθυνου αξιωματικού του πλοίου με την κουθέντα της, ώστε ο ναυτικός ξεχάσε να δώσει τις απαραίτητες οδηγίες για το πλεύρισμα και το πλοίο χτύπησε πάνω στην αποβάθρα της Νέας Υόρκης.

Λίγο καιρό μετά την άφιξη της στη Νέα Υόρκη, η Μπέτου ανήγειρε τους αρραβώνες της με το νεαρό Πίτερ Χάουαρντ, που ανήκει σε μία από τις πλουσιότερες οικογένειες της Αμερικής. Ο αρραβώνας αυτός, όμως, διελύθη πολύ γρήγορα, εξ αιτίας της αδυναμίας που έχει η «κόμηση-ήθοποιος» και που κάνει το όνομά της να εμφανίζεται τακτικά στις στήλες των εφημερίδων. Μόλις βρή την παραμικρή ευκαιρία, η διαδολεμένη αυτή γυναίκα σκαρώνει μία από τις αγαπημένες της φάρσες.

Σε ένα πάρτυ λοιπόν που βρέθηκε με τον μνηστήρα της, του άδειασε στο κεφάλι ένα μπουκάλι μπύρας, αναγκάζοντας έτσι τον νεαρό Πίτερ να την εγκαταλείψει.

Ο επόμενος μνηστήρας της Μπέτου ήταν ο Νίκυ Χίλτον, γιος του πασίγνωστου ιδιοκτήτη ξενοδοχείων. Αλλά κι αυτός προτίμησε να την εγκαταλείψει, γρηγορώτερα μάλιστα από τον πρώτο. Τον ίδιο καιρό, η «κόμηση-ήθοποιος» έχασε τη δουλειά της σε ένα από τα μεγάλα στούντιο του Χόλλυγουντ, γιατί προτίμησε να λείπει εξ εβδομάδες, ενώ η άδεια της ήταν μόνο για μία εβδομάδα.

Σαν αγύριος τότε στη Νέα Υόρκη και κατάρθηκε να τα ξαναπαίξει με τον πρώτο μνηστήρα της, φρόντισε όμως να αποκτήσει νόσοσας. Αλλά η Μπέτου δεν μπορούσε να μείνει ήσυχη. Μόλις της δινόταν η ευκαιρία, σκάρωνε μία από τις αγαπημένες της φάρσες.

Τον καιρό που εργαζόταν στο θέατρο, π. χ., δεν διατάζε να κάνει φάρσες ακόμη και πάνω στη σκηνή, μπροστά στους θεατές. Κάποτε τράβηξε την περρούκα ενός ηλικιωμένου ηθοποιού, με αποτέλεσμα να τον εξευτελίσει μπροστά στο κοινό. Σε μία άλλη, έριξε κρυφά σα στο πότηρι ενός ηθοποιού το πόδι ενός ποτιού, που ο άτυχος ηθοποιός αναγκάστηκε να το... καταπιεί για να μην καταστρέψει την παράστασή!

Παρόμοιες και πιο εξωφρενικές φάρσες στοίχισαν στην Μπέτου τη θέση της στο θέατρο και απομάκρυναν από κοντά της το φράνσοτ Τόν.

Η Μπέτου, όμως, αναπαύθηκε και τις δύο αυτές ελλείψεις με τον τέταρτο μνηστήρα της, τον Γκάι Βίνσεντ, που ενώ και έναν χρόνο έγινε ο πρώτος και μοναδικός μέχρι στιγμής σύζυγός της. Ο Βίνσεντ πέτυχε την πρόληψή της από μια κινηματογραφική εταιρεία και ορίστηκε ότι τη βοήθησε να θεραπευθεί από τη μανία της.

Αφορμή σ' αυτό έδωσε ένα επεισόδιο, που συνέβη σε ένα «κοκτέιλ-πάρτυ», όπου παρευρέθηκαν και οι δύο σύζυγοι. Βαρουσμένη από τους συνθησίουμένους τρόπους διασκεδάσεως, η Μπέτου έπεσε στο πάτωμα, κάνοντας πως είχε λιποθυμήσει.

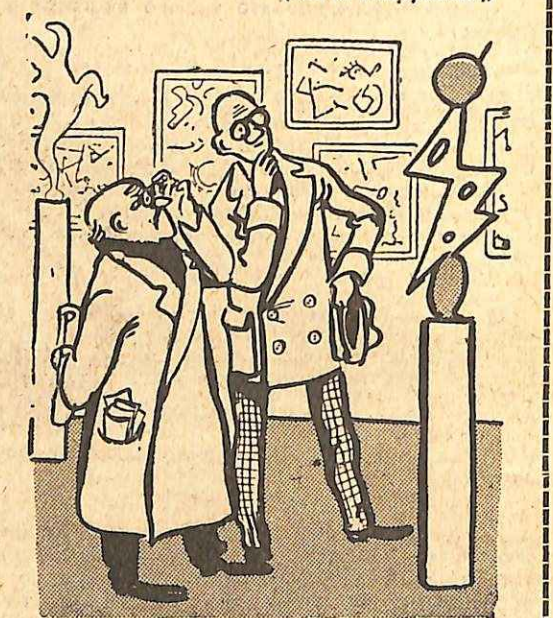
Ο σύζυγός της έτρεξε κοντά της και άρχισε να της παρέχει τις πρώτες βοήθειες για να τη συνεφέρει. Αλλά η Μπέτου, αντί να συνέλθει άργα και ομαλά, σηκώθηκε απότομα και έβαλε τα γέλια, ευχαριστημένη φανερά από την επιτυχία της («φάρσας» της. Ο Γκάι Βίνσεντ, την άφισε να χορτάσει το γέλιο της και ύστερα της έδωσε ένα νερό χαλαστικό, που της μαύρισε το μύτι από Ζα-Ζα Γκαμπρό.

Η Μπέτου έφυγε σαν βρεμένη γάτα από το πάρτυ, ενώ ο σύζυγός της έμεινε ως την ώρα που τελείωσε το περίεργο είναι ότι η Μπέτου δεν κράτησε καθόλου κακία ή θυμό στον άνδρα της και λίγες μέρες αργότερα οργάνωσε ένα μεγάλο πάρτυ για να γιορτάσει την επέτειο των γενεθλίων του.

ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

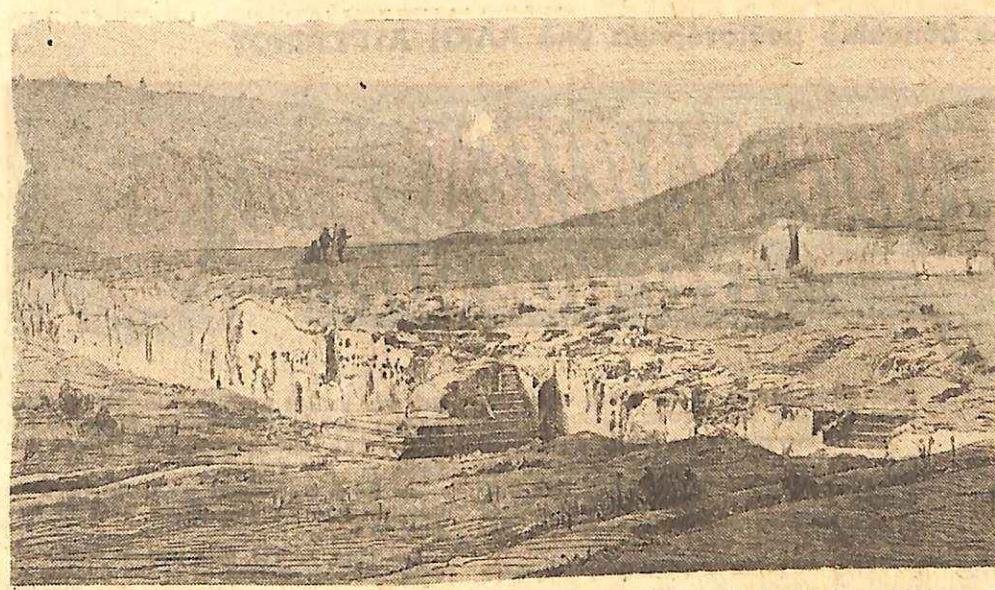
Ο γι α τ ρ ό ς: Έπαναλαμβάνω: Δεν εβδομάδες δεν πρέπει να πάει σχολείο, και να τρώει συνείδηση καραμέλλες και σοκολάτες!... (Το Φ. Γεωργουλάκη)

— Πολύ αισθηματίας αυτός ο καλλιτέχνης!...

— Πρέπει να προσέχουμε, δεσποινίς Εδανθία. Έδώ στην περιοχή κυκλοφορούν πολλοί κυνηγοί γυναικών!...

Η Πνύκα, όπου οι λαϊκές συνελεύσεις έπαιρναν τ' όνομα της εκκλησίας του Δήμου.

Σ Ε προηγούμενο σημείωμα εγράψαμε για τις εκλογές στην Παλιά Αθήνα με το σφαιρίδιο. Στο σημερινό θ' ασχοληθούμε με τις εκλογές στην Αρχαία Αθήνα, κάνοντας και μία γενικότερη ανασκόπηση επάνω στο αθηναϊκό πολίτευμα και την εξέλιξή του.

Το παλαιότερο πολίτευμα στην Αρχαία Αθήνα ήταν η απόλυτη μοναρχία. Ο βασιλεύς συγκέντρωνε όλες τις εξουσίες. Ήταν συγχρόνως ανώτατος θρησκευτικός, πολιτικός και στρατιωτικός αρχηγός. Ο λαός έπαιζε δευτερεύοντα ρόλο. Μαζευόταν καμιά φορά στην Αγορά του Δήμου, όχι για να αποφασίσει ο ίδιος, αλλά για να ακούσει τις αποφάσεις του μονάρχη. Και για να έχουν μεγαλύτερη δύναμη οι βασιλίδες της εποχής εκείνης, εμφανίζονταν σαν απόγονοι θεών και ημιθέων.

Με τον καιρό όμως η εξουσία του βασιλιά άρχισε να περιορίζεται από τα «αριστοκρατικά γένη» της Αθήνας. Γύρω από το μονάρχη σχηματίστηκαν διάφορες αρχές, που τον αντικαθιστούσαν. Και μετά τον Κόδορο, έπαυσε πια η βασιλεία να είναι διαδοχική στην ίδια οικογένεια. Η εκλογή του βασιλιά γινόταν, κάθε χρόνο, από διάφορα αριστοκρατικά σπείρια.

Ο Αριστοτέλης γράφει ότι: «δία το γινέσθαι δε τινάς των βασιλέων τα πολέμια μαλακούς» δημιουργήθηκε η αρχή του «Πολεμάρχου». Αφαιρέθηκε, δηλαδή, από το βασιλιά η ιδιότητα του αρχηγού του στρατού και δόθηκε στον πολέμαρχο, που τον εκλέγανε κάθε χρόνο.

Λίγον καιρό μετά την καθιέρωση της αρχής του πολέμαρχου άπομυνώσαν το βασιλιά κι από την πολιτική εξουσία. Έφτιαξαν ένα είδος πρωθυπουργού —που εκλεγόταν επίσης κάθε χρόνο— τον «Επώνυμο Αρχοντα». Και λεγόταν «επώνυμος», γιατί τ' όνομά του χρησίμευε για να προσδιορίζουν ιστορικά τον κάθε χρόνο στην Αθήνα. Έλεγαν π.χ. ότι το τότε γεγονός έγινε επί του τάδε επώνυμου αρχοντα.

Κοντά στον πολέμαρχο και τον «επώνυμο» αρχοντα δημιουργήθηκε και μια καινούργια εξουσία: οι έξη «Θεσμοθέτες», που είχαν για αποστολή να φυλάττει τα παλιά έθιμα και τους νόμους (τα θέσμια) και να φτιάχνουν καινούργιους. Ήταν μια περιορισμένη και ύποπτη μορφή της κατοπινής Βουλής.

Ο βασιλιάς, ο επώνυμος αρχοντας, ο πολέμαρχος και οι έξη θεσμοθέτες ήταν οι παλαιότεροι «ένενα αρχοντες των Αθηνών».

Το παλαιότερο αυτό πολίτευμα της αρχαίας Αθήνας, με την εξέλιξη που είχε πάρει, ήρθαν να το ανατρέψουν οικονομικοί παράγοντες. Από τον 8ο αιώνα π.Χ. άρχισαν να αναπτύσσονται στην Αθήνα το εμπόριο και η βιομηχανία και να εμφανίζονται οι πρώτοι κεφαλαιοκράτες στην οικονομική ζωή του τόπου.

Οι παλιοί αριστοκράτες έπαιρναν με τους νεόπλουτους κάστικαν να έλθουν σε επιμέλεια με τους νεόπλουτους. Από την άμειξη αυτή της αριστοκρατίας με τους νεόπλουτους δημιουργήθηκε μια καινούργια τάξη από κεφαλαιοκράτες στην Αθήνα, που συγκέντρωσε όλα, σχεδόν, τα κτήματα των παλιών Αθηναίων και καταπίεζε οικονομικά το λαό. Έτσι, από τον 7ο π.Χ. αιώνα, άρχισαν να σημειώνονται στάσεις και εξέγερσεις εναντίον της οικονομικής αυτής ολιγαρχίας. Ο λαός ζητούσε «ανάσασμό» της οικονομικής αυτής ολιγαρχίας, δηλαδή, τα κτήματα της ίδιας της γης. Να μοιραστούν, δηλαδή, τα κτήματα της Αττικής σε ίσο της γης. Να μοιραστούν, δηλαδή, τα κτήματα της Αττικής σε ίσο της γης.

Διάφοροι πολιτικοί και νομοθέτες προσπάθησαν να κοινωνική μερίδια στους άρχοντες, όπως είχε γίνει και παλαιότερα. Μεταρρυθμίσεις να διορθώσουν την κατάσταση. Ο Δράκων έφτιαξε την Βουλή με 400 βουλευτές και κατόπιν ο Σόλων ίδρυσε την Εκκλησία του Δήμου, στην οποία μαζευόταν ο λαός και αποφάσιζε για τα κοινά. Στην Εκκλησία του Δήμου λαμβάναν μέτρα όλοι οι Αθηναίοι από ηλικία 20 χρονών και επάνω. Ο Σόλων έφτιαξε ακόμα ένα μεγάλο λαϊκό δικαστήριο, την «Ηλιαία», από πέντε χιλιάδες δικαστές.

Οι νόμοι του Σόλωνος δεν ευχαρίστησαν ούτε το λαό που ζητούσε ριζική μεταρρύθμιση, ούτε τους αριστοκράτες και πλουτοκράτες που τους περιώριζε τα δικαιώματά τους. Και η αναταραχή εξακολούθησε και μετά το Σόωνα στην Αθήνα.

Από τις ανωμαλίες αυτές επώφεληθηκε ένας έξυπνος και δυναμικός Αθηναίος, ο Πεισίστρατος, και επέβαλε μαζί με τους γιους του, επί 40 χρόνια, τη δικτατορία στην Αθήνα (560—509 π.Χ.). Όσοι στο τέλος ο λαός, με άρχη τον Κλεισθένη, ανατρέψε τη δικτατορία και εγκαθίδρυσε τη δημοκρατία, δίνοντας καθαρώς λαϊκό χαρακτήρα στο αθηναϊκό πολίτευμα.

Η δημοκρατία διατηρήθηκε στην Αθήνα, εκτός από παροδικές περιπτώσεις, ως την υποδούλωση της Ελλάδας από τους Ρωμαίους (141 π.Χ.). Και με το φιλελεύθερο δημοκρατικό πολίτευμα μεγαλούργησε η Αθηναϊκή Πολιτεία.

Σύμφωνα με το πολίτευμα της αθηναϊκής δημοκρατίας όλοι οι άρχοντες, οι βουλευτές (πεντακόσιοι τον αριθμό), και οι δημόσιοι λειτουργοί έδωσαν με κλήρο. Έκαναν τη θητεία τους ένα χρόνο, και δεν είχαν το δικαίωμα να ξαναεκλεγούν. Μόνοι οι βουλευτές μπορούσαν να εκλεγούν δύο φορές.

Και για να μην εκλέγεται κανένας άνηκανος ή ακατάλληλος, είχε ληφθεί το μέτρο να γίνεται η κλήρωση από τον κατάλογο, που είχε έγκριση προηγουμένως από το λαό.

Έτσι, όσοι διοικούσαν την πολιτεία, έπαιρναν ένα χαρακτήρα ηθικού και διανοητικού των κρατικών υποθέσεων. Το μέτρο αυτό μας δείχνει ακριβώς το οίκοσπαστικό πνεύμα που είχε επικρατήσει κατά τη συνταγή του αθηναϊκού πολιτεύματος.

Όλη τη δύναμη την άφισε στο λαό. Αυτός μαζευόταν ωρισμένες ημέρες το χρόνο και μερικές φορές έκτάκτως στην Πνύκα και έλάμβανε τις μεγάλες αποφάσεις. Οι λαϊκές αυτές συνελεύσεις έπαιρναν το όνομα της Εκκλησίας του Δήμου.

Η Εκκλησία του Δήμου έψήφισε τα νομοσχέδια κι' εκανόνιζε την εσωτερική και εξωτερική πολιτική του κράτους. Η Βουλή χρησίμευε μόνο για τη διατύπωση των νομοσχεδίων. Ήταν ένα είδος νομοπαρασκευαστικής επιτροπής των σημερινών βουλευτών. Για να ψηφιστεί όμως ένας νόμος από την Εκκλησία του Δήμου, έπρεπε να έχει εισαχθεί κανονικά με απόβουλο από τη Βουλή.

Μπορούσαν να καταθέσουν νόμους και απ' ευθείας στην Εκκλησία του Δήμου. Αλλά η ψηφισί τους αναβάλλετο για την επόμενη συνεδρίαση και από προηγουμένως τους επεξεργαζόταν η Βουλή. Έτσι αποφεύγαν την ψηφισί νόμων «εξ ύψους» από μόνη την Εκκλησία του Δήμου, που μπορούσε να την παρασύρει, λόγω της συνθέσεώς της, κανένας έξυπνος δημαγωγός.

Από το γενικό όμως κανόνα της εκλογής με κλήρο και για ένα μοναχικό χρόνο, έκαναν εξαίρεση όσοι προαχόνταν για τα στρατιωτικά αξιώματα. Η ειδική μορφή που έπρεπε να έχουν οι ηγέτες του στρατού έδημιούργησαν την ανάγκη μονιμότερου προσωπικού για την εκπαίδευση των οπλιτών. Για το λόγο αυτό όχι μόνο ξαναεκλεγόταν τα ίδια πρόσωπα για τα στρατιωτικά αξιώματα, αλλά και η εκλογή τους γινόταν, με ψηφοφορία από το λαό.

Κάθε χρόνο η Εκκλησία του Δήμου έδωχε με ψηφοφορία τους στρατιωτικούς βαθμούς, μεταξύ των οποίων ήταν και οι δέκα στρατηγοί των Αθηνών, που διοικούσαν τις ένοπλες δυνάμεις.

Οι περισσότεροι από τους στρατηγούς ήταν αρχηγοί μεγάλων πολιτικών κομμάτων, καθώς ο Μιλτιάδης, ο Αριστέιδης, ο Θερμοκλής, ο Κίμων, ο Περικλής, και οι ουσιαστικοί ρυθμιστές του αθηναϊκού πολιτεύματος. Για να ψηφιστούν έλλωστε στρατηγοί έπρεπε να έχουν μαζί τους έναν κόσμο, που να τους υποστηρίξει. Συνήθως οι εκλογές των στρατηγών στην Εκκλησία του Δήμου έπαιρναν τη μορφή που έχουν σήμερα οι βουλευτικές εκλογές στα δημοκρατικά πολιτεύματα και γίνονταν με μεγάλο φανατισμό. Πολύς κόσμος μαζιόταν στο κόμμα, που πετύχονε στις εκλογές των στρατηγών, έστελνε τον άρχηγό της αντιπολίτευσής στην εξορία...

Όλη η δύναμη βρισκόταν στην Εκκλησία του Δήμου και στους πολιτικούς άρχοντες —στρατηγούς, που είχαν επιτροπή σ' αυτή. Όταν μάλιστα μεγάλες πολιτικοστρατιωτικές φυσιογνωμίες παίρναν το αξίωμα του στρατηγού, καθόρωναν να γίνουν πανίσχυροι κυβερνήτες της Αθηναϊκής Πολιτείας. Ο λαός όμως μπορούσε δ-ποια στιγμή ήθελε να τους ανατρέψει με την ψηφοφορία.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Καίτη, ένα όμορφο κορίτσι που εργαζόταν στο λογιότιμο μιας μεγάλης εταιρίας, γνώρισε σε μια εκδρομή στη Σπάρτη ένα σοβαρό, μελαγχολικό νέο, τον Παύλο, που είχε τελειώσει το Πολυτεχνείο κι' άρχιζε τώρα το πρακτικό στάδιο του ως βοηθός νομορκνητικού. Οι δυο νέοι συνδέθηκαν μ' ένα αμοιβαίο αίσθημα τρυφερότητας κι' ένα αμοιβαίο αίσθημα τρυφερότητας κι' ένα αμοιβαίο αίσθημα τρυφερότητας κι' ένα αμοιβαίο αίσθημα τρυφερότητας...

4ον «Αυτά είναι παιδικά παιχνίδια... και επικίνδυνα... Είμαι πελάτισσα, είστε μηχανικός. Κτιζουμε σπίτι... Το φυσικότερο των πραγμάτων είναι να βλέπωμστε!»

δικασμένος, λοιπόν, να μην έχετε, παρά μονάχα άσχημες πελάτισσες;...

— Με συγχωρήτε — έκαμε, κατακόκκινος, ντροπισμένος — αλλά έκαμα το λάθος να της κρύψω πως ακριβώς μου αναθέσατε αυτή την εργασία... Δεν σας ανέφερα καθόλου στην ύποθεσι αυτή... Δεν ξέρετε την ύπαρξί σας!...

Η Λίλιαν τούρριξε μία ματιά, που, παρά λίγο, να σήμανε βαθύτατο οίκτο:

— Τώρα νομίζω πως με βρίζετε λιγάκι. Πως έχετε μπερδέψει μέσα σας την παραγγελία μου με ό,τιδήποτε άλλο; Αυτό σας το απαγορεύω απόλυτα!...

— Ευχαριστώ γι' αυτή την απαγόρευση — έκαμε ο Παύλος μ' όλο του το σοβαρό.

— Ότι δεν μου είναι δυσάρεστο να σας βλέπω... αυτό δεν το κρύβω... «Ότι μ' αρέσει η συντροφιά σας... κι' αυτό είναι βέβαιο...» Αλλά θα ήτανε κάτι που δεν το δεχόμαι το να φαντασθήτε ότι εδμιούργησα την ύποθεσι της πολυκατοικίας... για να δεσμεύσω το αίσθημά σας!...

Και μ' ένα κίνημα πληγωμένης περηφάνιας σήκωσε το κεφάλι ψηλά (αλλά και τη φούστα της, με τρόπο, λίγο πιο πάνω κι από το γόνατο) για να του πη:

— Για κυττάξετέ με, παρακαλώ!... «Εχω τα χάλια μιας γυναίκας που... αγοράζει τους θαυμαστές της;

Και ήταν αγέροχη, πραγματικά, έκεινη τη στιγμή, μέσα στο κατασκευαστικό της και την πρωτότυπη μπλουζίτσα της, με το μακρύ άνοιγμα του στήθους, με το ροδίνο πρόσωπο, πουλάαπε από νιότη και φρεσκάδα, τα φωτεινά μάτια, που υπιρμπιλίζαν από ερωτοθυμική φλόγα και τέλος αυτό το γόνατο που είχε αποκαλυφθεί στίλ-

πνό σαν μπίλια μπιλιάρδου. «Ήτανε τόσο φρέσκη, που θάλαγε κανέναν, ότi μόλις έρχοταν από λεμβοδρομίες...» Ο Παύλος άστισσε για μία στιγμή.

— Ζητώ συγγνώμη — τραύλισε, αποσβολωμένος — δεν διανοήθηκα ποτέ να σας αποδώσω...

— Τότε, λοιπόν, φίλε μου — εξακολούθησε με περισσότερη όρμη — έπρεπε να μη κρύψετε τίποτα... Να της πητε όλη την αλήθεια... «Ότι εγώ σας έδωσα την παραγγελία μόνο και μόνο για να σας βοηθήσω στην άρχή του σταδίου σας...» Κι' έπρεπε να είναι κι' αυτή ένθουσιασμένη... και να ζητήσει να με γνωρίσει... «Όχι να της αποκρύψετε και την ύπαρξί μου ακόμη, σαν να είμαι κάτι ένοχο και ντροπισμένο!...»

— Σκεφθήτε — τραύλισε ο Παύλος — ότi βρισκόμαστε στις παραμονές του γάμου μας... δεν ήθελα να ριξώ την ψυχή της σε ταραχή...

— Ταραχή; Γιατί; φώναξε η Λίλιαν. «Αλλ' αυτός ο γάμος, ίσα-ίσα, θα ήτανε σχεδόν αδύνατος, χωρίς την παραγγελία...» Αλλά θα ήτανε κάτι που δεν το δεχόμαι... «Αν της λέγατε, ότi η παραγγελία μου εύκολυνη το γάμο σας, θα είχε λόγο ναρρή και να μ' ευχαριστήση!...» Μα και για σας τον ίδιον, πιστεύω... για ότi μέλλον σας, για τη ζωή σας μαζί της, καλά θα ήτανε να τη μάβετε να μη ζηλεύει... Δεν υπάρχει καλύτερο αίσθημα, πιο πρόστυχο και πιο εξευτελιστικό από τη ζηλεια... Κατεβάζει αυτόν που το δοκιμάζει!... Κι' ενοχλεί φοβερά τον άλλον: Τον δαίνωκε μία ώρα πρωτιτερα, ενώ θέλει να τον κρατήσει...

— Εσείς δε ζηλεύετε ποτέ; — ρώτησε ο Παύλος.

— «Όχι... Πρώτον, γιατί έχω ανατροφή και σεβόμαι την ελευθερία του άλλου...» Όταν αυτός ο άλλος βαρεθή και θέλη να φύγη, είναι ανάγκη να γυρεύη κανείς να τον έμποδισή... Πρέπει να έχη την ευγένεια να τον ξεδγάλη με τρυφερά λόγια, καλές αναμνήσεις κι' ευχές... Και, δεύτερον, δε ζηλεύω, γιατί, αν ο άλλος βάζη στο ίδιο επίπεδο με μένα κάποιον άλλον... εγώ δε επιτρέψω ποτέ στον εαυτό μου να παθεθώ αυτή την τοποθέτηση... Καμιά γυναίκα δεν ένοιωσα ποτέ αντίζηλό μου... Ξέρω καλά τι δίνω... Ξέρω την αξία του... και ξέρω πως είναι κάτι που δύσκολα θα βρή κανείς σε άλλη... Ανεξάρτητα όμως απ' αυτά όλα πρέπει να μάθης τη μνηστή σου, όσο είναι καιρός ακόμα, να σεβεται της δώσης της ατομικής σου ζωής... Να τον άτρα μου να το νοιώση, ότi η ζωή σου, η στενή ατομική ζωή σου, ανήκει μου, να σε μανέμε και σε κανέναν άλλον, ότi τον αγαπάω σε σύντροφο, αναγνωρίζω τα συζυγικά δικαιώματά του και δεν τα παραμερίζω ποτέ, αλλά η ζωή μου του ανήκει μέχρις ενός σημείου... Από κει και πέρα, που υπάρχει ο εαυτός μου, όπιο άποικιστικά και βαθεία δικός μου, δεν επιτρέπω σε κανέναν να είσχωρήση... Αυτό πρέπει να το επιβάλης από την άρχή, αν θέλεις να μη γίνη δράμα η ζωή σου!...

— Αφού την αγαπάω, δεν υπάρχει αυτός ο κίνδυνος — έπτε ο Παύλος με κάποια έμφασι.

— Αυτός είναι ένας λόγος... Την αγαπάς σήμερα... Αύριο μπορεί να μην είναι το ίδιο... Ο αιώνας έρωτας είναι ένα ώριο παρμαθύ... Είναι κάτι που δεν υπάρχει στη φύσι... Το έχουν φτιάξει οι άνθρωποι... Όλοι όμως ξέρουμε πως γρή-

γορα χορταίνει, κουράζεται και ζητάει άλλου την προφή του... «Έρχεται τότε γοργά ή στιγμή, που νοιώθει κανείς ότi καταντά μία σκλαβιά που δεν είναι ανεκτή. Τότε τι γίνεται;... Η μόνη σωτηρία είναι η φυγή...» Αλλά για τους παντρεμένους και τις παντρεμένες αυτό σημαίνει σκάνταλο, διάλυσι του γάμου, δικαστήρια, κοσμοπολιά, μαλλιοτραβήγματα, πίκρα των παιδιών ανεπανόρθωτη... και κλονισμό του θεσμού... κοινωνική ζημία!... Δεν υπάρχει άλλη λύσι από την μυστική αναζήτησι της ευτυχίας, χωρίς τίποτα να σαλευτή από τη θέσι του... Αλλά γι' αυτό χρειάζεται να σεβεται ο ένας την ατομική ζωή του άλλου και τα μυστικά της... «

Η Λίλιαν διάβασε άσπρασιάζα στη μορφή του Παύλου την άσπρη αποδοκιμασία για όσα τούλεγε. Και βιάστηκε ν' άπαντήση, χωρίς να τον άφήση να την έκπαση:

— Καταλαβαίνω — έπτε — πόσο θα περριφρονήσ αυτές τις γνώμες με τη μικρονοικοκυρική αντίληψή σου... Σίγουρα θα με κατηγορήσης μέσα σου, σαν πλάσμα διεφθαρμένο... που άδιαντροπα ύποστηρίζει τη διαφθορά... Αλλά στην τάξι μας το ζήτημα της συντηρήσεως του γάμου και της κοινωνίας έχει λυθή μ' αυτό τον τρόπο... Πέπλω άνοχης και μυστικότητας σκεπαί αυτό που ονομάζουν «άπιστία»... Τό παίει αυτό που ονομάζουν «άπιστία»... Τό παίει αυτό που ονομάζουν «άπιστία»... Τό παίει αυτό που ονομάζουν «άπιστία»...

— Τότε, λοιπόν, φίλε μου — εξακολούθησε με περισσότερη όρμη — έπρεπε να μη κρύψετε τίποτα... Να της πητε όλη την αλήθεια... «Ότι εγώ σας έδωσα την παραγγελία μόνο και μόνο για να σας βοηθήσω στην άρχή του σταδίου σας...» Κι' έπρεπε να είναι κι' αυτή ένθουσιασμένη... και να ζητήσει να με γνωρίσει... «Όχι να της αποκρύψετε και την ύπαρξί μου ακόμη, σαν να είμαι κάτι ένοχο και ντροπισμένο!...»

— Σκεφθήτε — τραύλισε ο Παύλος — ότi βρισκόμαστε στις παραμονές του γάμου μας... δεν ήθελα να ριξώ την ψυχή της σε ταραχή...

— Ταραχή; Γιατί; φώναξε η Λίλιαν. «Αλλ' αυτός ο γάμος, ίσα-ίσα, θα ήτανε σχεδόν αδύνατος, χωρίς την παραγγελία...» Αλλά θα ήτανε κάτι που δεν το δεχόμαι... «Αν της λέγατε, ότi η παραγγελία μου εύκολυνη το γάμο σας, θα είχε λόγο ναρρή και να μ' ευχαριστήση!...» Μα και για σας τον ίδιον, πιστεύω... για ότi μέλλον σας, για τη ζωή σας μαζί της, καλά θα ήτανε να τη μάβετε να μη ζηλεύει... Δεν υπάρχει καλύτερο αίσθημα, πιο πρόστυχο και πιο εξευτελιστικό από τη ζηλεια... Κατεβάζει αυτόν που το δοκιμάζει!... Κι' ενοχλεί φοβερά τον άλλον: Τον δαίνωκε μία ώρα πρωτιτερα, ενώ θέλει να τον κρατήσει...

— Εσείς δε ζηλεύετε ποτέ; — ρώτησε ο Παύλος.

— «Όχι... Πρώτον, γιατί έχω ανατροφή και σεβόμαι την ελευθερία του άλλου...» Όταν αυτός ο άλλος βαρεθή και θέλη να φύγη, είναι ανάγκη να γυρεύη κανείς να τον έμποδισή... Πρέπει να έχη την ευγένεια να τον ξεδγάλη με τρυφερά λόγια, καλές αναμνήσεις κι' ευχές... Και, δεύτερον, δε ζηλεύω, γιατί, αν ο άλλος βάζη στο ίδιο επίπεδο με μένα κάποιον άλλον... εγώ δε επιτρέψω ποτέ στον εαυτό μου να παθεθώ αυτή την τοποθέτηση... Καμιά γυναίκα δεν ένοιωσα ποτέ αντίζηλό μου... Ξέρω καλά τι δίνω... Ξέρω την αξία του... και ξέρω πως είναι κάτι που δύσκολα θα βρή κανείς σε άλλη... Ανεξάρτητα όμως απ' αυτά όλα πρέπει να μάθης τη μνηστή σου, όσο είναι καιρός ακόμα, να σεβεται της δώσης της ατομικής σου ζωής... Να τον άτρα μου να το νοιώση, ότi η ζωή σου, η στενή ατομική ζωή σου, ανήκει μου, να σε μανέμε και σε κανέναν άλλον, ότi τον αγαπάω σε σύντροφο, αναγνωρίζω τα συζυγικά δικαιώματά του και δεν τα παραμερίζω ποτέ, αλλά η ζωή μου του ανήκει μέχρις ενός σημείου... Από κει και πέρα, που υπάρχει ο εαυτός μου, όπιο άποικιστικά και βαθεία δικός μου, δεν επιτρέπω σε κανέναν να είσχωρήση... Αυτό πρέπει να το επιβάλης από την άρχή, αν θέλεις να μη γίνη δράμα η ζωή σου!...

— Αφού την αγαπάω, δεν υπάρχει αυτός ο κίνδυνος — έπτε ο Παύλος με κάποια έμφασι.

— Αυτός είναι ένας λόγος... Την αγαπάς σήμερα... Αύριο μπορεί να μην είναι το ίδιο... Ο αιώνας έρωτας είναι ένα ώριο παρμαθύ... Είναι κάτι που δεν υπάρχει στη φύσι... Το έχουν φτιάξει οι άνθρωποι... Όλοι όμως ξέρουμε πως γρή-

γορα χορταίνει, κουράζεται και ζητάει άλλου την προφή του... «Έρχεται τότε γοργά ή στιγμή, που νοιώθει κανείς ότi καταντά μία σκλαβιά που δεν είναι ανεκτή. Τότε τι γίνεται;... Η μόνη σωτηρία είναι η φυγή...» Αλλά για τους παντρεμένους και τις παντρεμένες αυτό σημαίνει σκάνταλο, διάλυσι του γάμου, δικαστήρια, κοσμοπολιά, μαλλιοτραβήγματα, πίκρα των παιδιών ανεπανόρθωτη... και κλονισμό του θεσμού... κοινωνική ζημία!... Δεν υπάρχει άλλη λύσι από την μυστική αναζήτησι της ευτυχίας, χωρίς τίποτα να σαλευτή από τη θέσι του... Αλλά γι' αυτό χρειάζεται να σεβεται ο ένας την ατομική ζωή του άλλου και τα μυστικά της... «

Η Λίλιαν παρακολούθησε όλη αυτή την ταραχή, μ' ένδομηχη ικανοποίησι: «Α, έτσι, λοιπόν!... Δεν σου είναι και τόσο άδιάφορη η ένδομηχη άπουσία μας; — έπτε μέσα της και τούδωσε το χέρι της, πολύ ζεστά.

— Σας άφήνω!... «Όπωσδήποτε πρέπει να βιάσθητε στα σχέδια...» Αν και, ξέρετε, και να φύγουμε, σε λίγες ώρες θα μωρητε να βρ'σκεσθε κοντά μας... Τ' αεροπλάνα έχουν άπλοποιήσει τόσο πολύ τα ταξίδια!...

— Μα πού πρόκειται να πάτε; ρώτησε ο Παύλος, με φωνή που πρόδινε κάποια συγκίνησι.

— Δεν ξέρω ακριβώς... Πάντως κάπου πολύ κοντά... Ίσως στην Κέρκυρα... Ίσως στην Ίταλία... Ο άντρας μου τα ξέρει αυτά... Έκείνος φροντίζει πάντα για τα εισιτήρια!...

Τη συνάδεψε ως την άρχή της σκάλας: — Σας ξαναλέω — τού έπτε, την τελευταία στιγμή — μην κρύψετε από τη μνηστή σας τίποτα. Θα ήτανε μεγάλο λάθος... Ο Παύλος στάθηκε μία στιγμή άσπουτο ν' άκούση το μωτέρ της κούρας να μιλάει μπροστά... «Έπειτα παράτησε μολύβια, χαρτιά, διαβήτες και τράβηξε κατά την πόρτα. Είχε άρχισει να σκοτεινιάζει. Και, φέιο του είχε άρχισει να σκοτεινιάζει. Και, μέσα στο σκοτάδι, ένοιωθε ακόμα τα ί- χνη της παρουσίας της Λίλιαν στο άρωμα που είχε άφήσει, φευγοντας... Ανάγκη έπιτακτική τον έσπρωχνε να κατεβή στο δρόμο, ν' ανασάνη άλλον άέρα, ν' άπαλλαγή από την πίεσι αυτής της γοητείας, που τον έβγαζε από το δρόμο του... «Πειρασμός — έλεγε μέσα του, κατεβαίνοντας τις σκάλες — μεγάλος πειρασμός... Αλλά θα νικηθώ!...»

Είχαν άναψει τα φώτα, όταν πήρε το δρόμο για το γραφείο που δούλευε η Καίτη. Ποτέ δεν είχε νοιώσει τόσο ζωηρή την έπιθυμία να την άναμώση το γρηγορότερο, να ξαναδέση μαζί της αυτό το ζεστό, γλυκό ήμισυ, που του φαίνότανε σαν να σπαίε κάθε φορά πούμιαινε η Λίλιαν στη μέση. Τό τίμιο πρόσωπό της και το άγνό της βλέμμα — πούμενε άγνό, πάντα, μ' όλα, όσα είχανε γίνει — σαν να τον ξαναδάφιζε, σαν να του ξανάδινε την άρετή του και την ψυχική του γαλήνη...

Τον περιέμενε στην πόρτα, μ' ένα χαμόγελο, γεμάτο ειλικρίνεια και καλωσύνη. Την άγκάλιασε, τη φίλησε, όπως έκανε κάθε βράδυ. Και την πήρε στο μπράσο του: — Απόψε — της έπτε — θα δειπνήσουμε έξω!

— Βιάζεσθε λιγάκι... «Ένα προσχέδιο μωρώ να το έτοιμάσω ως μεθαύριο... Για όλη την εργασία θα χρειασθώ δέκα μέρες.

— Θα σας παρακαλέσω να κάμετε λίγο πιο γρήγορα — έπτε η Λίλιαν με ύφος κάπως μυστηριώδες.

— Γιατί; ρώτησε, περίεργος, ο Παύλος.

— Γιατί μπορεί να λείψουμε για λίγον καιρό... Και μπορεί να θεμελίωμε τα σχέδια πριν βάλτε τα θεμέλια... Πρέπει να τα ίδούμε κι' εμείς...

«Έριξε αυτές τις φράσεις, τάχα με πολλή άφέλεια... Δε σήκωνε όμως τα μάτια από πάνω του. Ήθελε να συλλάβη την έντύπωσι που θα τούκανε η Λίλιαν. Ο Παύλος χλώσε λίγο από την Άθινα. Ο Παύλος χλώσε λίγο από την Άθινα. Ο Παύλος χλώσε λίγο από την Άθινα...

— Καίστε μαζί μας... έπτε η Λίλιαν στον Παύλο.

— Όπως θέλεις... Μονάχα να τηλεφωνήσω στο σπίτι...

Η άσφαλτος και το πεζοδρόμιο διατηρούσαν ακόμη τη ζέση της ήμερας — της πρώτης πραγματικά θερμής μέρας του καλοκαιριού. Νοιώσανε την ανάγκη να βγούν έξω από την πολυτεία, να ζητήσουν τη δροσάτη αναπνοή του μεγάλου υπαίθρου.

— Αν πηγαίναμε κατά την Άπάντα Βαρυμπόμπη — έπτε ο Παύλος, σκουπίζοντας το ιδρωμένο του μέτωπο.

— Πόσα θα μας πάνε στο ταξί; — άναστέναξε η Καίτη.

— Για στάσου μία στιγμή — έπτε ο νέος — να κάνω προσκλητήριό στα πενηντάρια! — Έβγαλε το πορτοφόλι του για τη σχετική άριθμησι.

— Ματίζω κι' εγώ — έκαμε η Καίτη, γελώντας, κι' έβαξε στην τσάντα της, για το πορτοφόλάκι της.

Τό άθροισμα βρέθηκε ικανοποιητικό. Και σε λίγο οι φουσκωμένες ρόδες μιας «Σερόλετ» πετούσαν στο κατάστρωμα της όδου Τατοίου. Μία δυσάρεστη έκπληξη προσέμενε τον Παύλο, μόλις φτάσανε: Ένα κάταστρο, γυναίκείο χέρι τούγγεψε από κάποιο τραπέζι, όταν κατέβηκαν από το ταξί και προχώρησαν κατά την άπάνω μεριά. Ο δίαλος είχε σπάσει το ποδάρι του: Ήταν η Λίλιαν...

Ο Παύλος ταραχτηκε. Η κυρία Βέρτη ήτανε μ' έναν κύριο... Να ήταν ο άντρας της; Τό χέρι εξακολούθωσε να γνέφει... Τό μάτι του πήρε πιο πέρα την κοκκαλί κούρσα με την κόκκινη ταπεταρία.

— Ποιά είν' αυτή που σου γνέφει να π'ας εκεί με τόση έπιμονή; — ρώτησε, παρανεμενένη, η Καίτη...

— Μιά κυρία Βέρτη... — έκαμε ο Παύλος ασισιμένος.

— Δέ μωυξεί μιλήσει ποτέ γι' αυτήν...

— Δεν έτυχε... Είναι τωρινή γνωριμία... Είναι η γυναίκα του κυρίου, που μου παραγγείλε τα σχέδια της πολυκατοικίας...

Ο Παύλος χαιρέτησε την κυρία και πρόσθεσε:

— Πάμε, μία στιγμή, να τους πούμε μία καλοπτερά;

— Πήγαμε μόνος σου... Θα μας πουν να καθίσουμε... Και δε θέλω... Θέλω να μεινουμε μονάχοι μας... Έγώ θα πιάσω αυτό το τραπέζι και θα περιμένω... Πήγαμε!

Ο Παύλος προχώρησε. Η Λίλιαν τον παρουσίασε στο Βέρτη. Έπειτα τού έπτε: — Καίστε μαζί μας...

— Καίστε μαζί μας... έπτε η Λίλιαν στον Παύλο.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ἀλληλοϋπνωτίζονται!..

Ο έρωας είναι μία ύπνωτική
κατάσταση

Κατά τον δόκτορα Σίντνεϋ βάν Πέλτ, ο έρωας είναι μία μορφή ύπνωσης. Οι έρωτευμένοι, υποστηρίζει, ύπνωτίζουν ο ένας τον άλλον χωρίς να το καταλαβαίνουν. Τον ασχυρισμό του αυτόν τον σπνρίζει στους εξής τέσσερες λόγους:

1) Ο έρωτευμένος, άντρας ή γυναίκα, επηρεάζεται ευχερέστατα από τις ιδέες και τις γνώμες του αγαπημένου προσώπου, κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο, που ένας ύπνωτισμένος ενστερνίζεται κάθε τι που θα του υποβάλει ο ύπνωτιστής.

2) Ο έρωας τροποποιεί τελείως τις συνήθειες και τον τρόπο της ζωής του έρωτευμένου, πού, από τη μία ημέρα στην άλλη, γίνεται άλλος άνθρωπος. Συμβαίνει ακριβώς το ίδιο σαν να είχε μεταφερθεί ο ένας διαφορετικό κόσμο.

3) Ο έρωας, όπως και η κατάσταση της ύπνωσης, μπορούν να τερματισθούν απότομα, έπειτα από μία δυνατή συγκίνηση. Ο έρωτευμένος αφυπνίζεται, ξαφνικά και έχει την εντύπωση πως ένα πέπλο έφυγε μπροστά από τα μάτια του. Αρχίζει τότε να βλέπει τους ανθρώπους και τα πράγματα τελείως διαφορετικά, παρ' ό,τι πριν από μερικές στιγμές, και εκπλησσεται κι' ο ίδιος γι' αυτό. Έτσι, μία μεγάλη ανάγκη μπορεί να μεταβληθεί, από τη μία στιγμή στην άλλη, σε μίσος ή αποστροφή.

4) Η εύκολια με την οποία οι άνθρωποι έρωτεύονται διαφέρει από τον ένα στον άλλον. Κατά τον ίδιο τρόπο, άλλοι άνθρωποι ύπνωτίζονται ευκολότερα και άλλοι δυσκολότερα. Οι άνθρωποι, που αγαπούν με τρόπο κεραυνόβολο μοιάζουν με μερικά υπερευαίσθητα άτομα, που αρκεί να τα κυττάξει μία μόνο στιγμή ένας ύπνωτιστής στα μάτια, για να πέσουν άμέσως σε κατάσταση ύπνωσης.

Αυτή η καταπληκτική ομοιότητα, δεν μπορεί να εξηγηθεί παρά μόνον αν υποθέσουμε ότι ο έρωας και ο ύπνωτισμός οφείλονται στην ίδια αιτία.

Οι νεώτερες έρευνες επέτρεψαν να ξεκινάσουμε το μυστήριο της ύπνωσης. Όλα δείχνουν ότι αυτή η ιδιόμορφη κατάσταση οφείλεται σε μία υπερσυγκέντρωση του μυαλού μας σε ένα ώριμο σημείο, πού, στην προκειμένη περίπτωση, είναι η σκέψη του ύπνωτιστού. Και στον έρωτα, λοιπόν, υπάρχει, η ίδια υπερσυγκέντρωση. Όλη μας η προσοχή στρέφεται στο αγαπημένο πρόσωπο και είμαστε ανίκανοι να δούμε τίποτ' άλλο εκτός απ' αυτό.

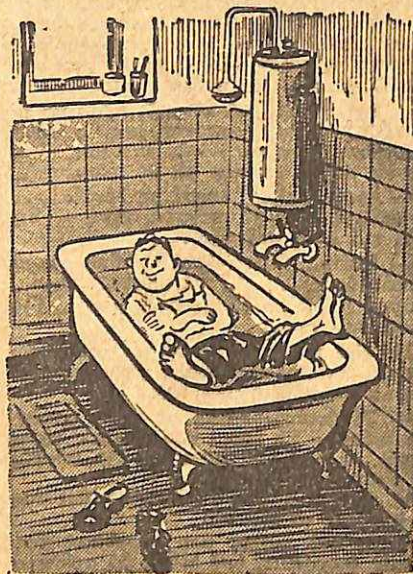
Οι ποικίλες, παρατηρεί ο δόκτορ Σίντνεϋ βάν Πέλτ, προσοχέςσαν ανέκαθεν να προσδιορίζουν τη φύση της αγάπης, αλλά το μόνο που έκαναν ήταν ότι μπερδεύαν περισσότερο τα πράγματα. Οι νεώτερες έρευνες, όμως, σχετικά με την ύπνωση, ραπευτική έφθισαν ένα καινούριο φως σ' αυτό το ζήτημα. Όπως και στον ύπνωτισμό, έτσι και στον έρωτα, η φυλή, το χρώμα, η θρησκεία, η ηλικία δεν παίζουν κανένα απολύτως ρόλο.

Κάθε ιδέα που πηγάζει από τον έρωτα έχει τη δύναμη μιας ύπνωτικής υποβολής. Έτσι ο ιδιοτελής άνθρωπάκος γίνεται στα μάτια της γυναίκας που τον αγαπάει, σωστός ήρωας! Κατά τον ίδιο τρόπο, η πιο άσημαντη γυναικούλα γίνεται ένα θείο πλάσμα για τον έρωτευμένο.

Κάποτε, όμως, ο έρωτευμένος ή η έρωτευμένη καταλαβαίνουν είτε με τρόπο απροσδόκητο είτε βαθμιαία ότι το αγαπημένο πρόσωπο δεν είναι εκείνο που φαντάσθηκαν. Δημιουργείται τότε μέσα στο μυαλό τους μία σύγκρουση, που μπορεί να καταλήξει σε νεύρωση.

Όλες γενικά οι ψυχικές διαταραχές που προκαλούνται από τον έρωτα, παρατηρεί ο δόκτορ Σίντνεϋ βάν Πέλτ, οφείλονται στο γεγονός ότι οι έρωτευμένοι βρίσκονται σε μία κατάσταση διαρκούς υπερδιεγέρσεως, που τους κάνει να επηρεάζονται αμοιβαία. Οι ψυχικές αυτές διαταραχές, όμως, παρα το ότι οφείλονται σε σίτιες ολόκληρα φανταστικές, επηρεάζουν το σύνολο του οργανισμού μας και δημιουργούν συμπτώματα, που είναι πραγματικά και που η σοβαρότης των εξαρτάται από την ένταση του πάθους μας.

Για όλους αυτούς τους λόγους, ο δόκτορ Σίντνεϋ βάν Πέλτ υποστηρίζει πως ο έρωας είναι σε τελευταία ανάλυση μία παθολογική κατάσταση, μία ασθένεια, από την οποία μπορούμε να θεραπευθούμε με σκληρή θέληση, αγώνη. Ένα άτομο με ι- του και να θεραπευθεί. Αλλιώς, η καλύτερη μέθοδος είναι ο ύπνωτισμός, που πρέπει, όμως, να εφαρμόζεται από έναν έμπειρο γιατρό.

Ο Θεωράκης κοιμόταν μέσα στο μπάνιο που ήταν γεμάτο νερό...

Αθηναϊκές μεδυσμένες ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Όλονύκτια ούρεση

Με το γνωστό μάεστρο και συνθέτη Θεωρό Παπαδοπούλου, τον άνω έχθρών, κακίων, μικροτήτων και, κατά συνέπεια, συμπαθέστατο στους καλλιτεχνικούς κύκλους Θεωράκη, μας συνδέει, εκτός από την ελκρινή φίλια μας, και ο κοινός τραχύτατος άγώνας που καταβάλαμε τον καιρό της Κατοχής για ν' αντιμετώπισουμε το θανάσιμο έχθρο: την Πείνα.

Αλλά δε ντρέπομαι να ομολογήσω ότι πολύ γρήγορα κυριεύθηκα από... καλή-ζουσα ήττοπάθεια κι' εγκατέλειψα άνανδρα τον υπεράνθρωπο για τις μικρές δυνάμεις μου αγώνα, όλο το βάρος του οποίου έπεσε μοιραία στις ήρωικές και άθικτες πλάτες του Θεωράκη.

Και το μέγα βάσανο ήταν ότι δε μας άπασχολούσε μόνον ο έπισητισμός, αλλά και ο... «επιποτισμός» μας, να πούμε. Την εποχή εκείνη συνεργαζόμαστε γράφοντας επιθεωρήσεις για την «Αθίδα» της όδοι Πατησίων, που έκτοτε λειτουργεί αποκλειστικά σαν κινηματογράφος.

Τ' είναι, όμως, ο κάδουρας και τ' είναι το ζουμί του; Στην προκειμένη περίπτωση ο κάδουρας εκπροσωπούσε την «Αθίδα» και το ζουμί του υποκαθιστούσε τα συγγραφικά ποσοστά μας, που δεν έφταναν — αλλοίμονο — ούτε για λίγα τσιγάρα από εκείνα τ' αλυσμόνητα «ποιά».

Αλλά το καλό το παλληκάρι έφέρει κι' άλλο μονοπάτι, λέει μία παροιμία. Και το άλλο μονοπάτι που ήξερε το παλληκάρι μας — ο Θεωράκης, ντέ! — ώδηγούσε κατ' ευθείαν στο άνετο και καλοβαλμένο σπίτι του της όδοι «Ελπίδος», που κυριολεκτικά έχασε... «ό,τι πολυτιμότερον είχε».

Κι' έτσι, ακριβώς σερίβιτσια, ώρα για χαλιά, κοσμήματα, βάζα, κουβέρτες κλπ. κλπ. θυσιάστηκαν διαδοχικώς στο βωμό της Μαύρης Άγορας.

Κι' ο μελιλίχος και πάντα γελαστός και αϊσιόδοξος Θεωράκης χείδευε τα μαλλιά της ανεκτίμητης συντρόφου του, της εύγενης κ. Άγλατας Παπαδοπούλου, την παρηγορούσε και της έλεγε:

— Μη στενοχωρείσαι, Άγλατα μου, καί. Θά τα ξαναφτιάξουμε!

Πάντως, τα κατάφερε και «εξόπλισε» όσο μπορούσε καλύτερα το κελλάρι του και την κάβα του. Γι' αυτό δεν έμεινε έκθαμβος, όταν ένα βράδυ που πηγαίναμε στο σπίτι του για ν' αποτελειώσουμε την επιθεώρηση «Ζαχαρένια», είδα να μας περιμένουν ένας ολόκληρος τέντζερης... ήρωικής

φασουλάδας και μία νταμιζάνα ούζο.

Η κυρία Παπαδοπούλου, η εκτός συναντισμού νοικοκυρά και φιλόξενη οικοδέτονα, μας τα είχε έτοιμάσει όλα κι' είχε πάει σε συγγενικό της σπίτι στο Ψυχικό, όπου θα κοιμότανε, για να μας αφήσει να δουλέψουμε άπερίσπαστοι, χωρίς να έχουμε την έννοια μην την άνησυχούμε.

Στρωθήκαμε άμέσως στη δουλειά, γιατί την επομένη το πρωί είχαμε «πρόβα τζε-νέρλε» κι' η γερμανοϊταλοελληνική λογοκρίσια ήθελε να παρακολουθήσει ολόκληρο το έργο.

Εγώ συμπλήρωνα τις αλλείψεις του κειμένου κι' ο Θεωράκης έγραφε τις ένορχηστρώσεις. Και συγχρόνως τσιμπάγαμε λίγα φασόλια και κοπανάγαμε και κανένα ποτηράκι.

Ο ρυθμός αυτός της εργασίας διτηρήθη μέχρι τις τρεις σχεδόν, όποτε βρεθήκαμε στην ευχάριστη θέση να βάλουμε κάτω από τα τελευταία χειρόγραφα μας το κλασικόν «Τέλος και το Θεώ δόξα». Αυτό το θυμάμαι πολύ καλά.

Αλλά δεν θυμάμαι τίποτα από τα έν συνεχεία διατρέξαντα. Και το μόνο που μπορώ να δηλώσω υπευθύνως και έν γνώσει των συνεπειών του Νόμου περί ψευδούς δηλώσεως, είναι ότι όταν στις 8.30' το πρωί επέστρεψε η κυρία Παπαδοπούλου από το Ψυχικό, βρέθηκε άντιμέτωπος του έξις συναρπαστικού θεάματος:

Ο τέντζερης άδειος και... λαμπρικό! Η νταμιζάνα άδεια και σπασμένη! Έγώ ορχήζα μακαρίως ξεπλωμένοι άναπαικώτατα στο... μασαϊκό του χάλι! Κι' ο Θεωράκης κοιμότανε σαν άγγελοΰδι μέσα στο μπάνιο που ήταν... γεμάτο κρύο νερό!

Καταντροπισμένος για το κατήντημά μας, εξέφρασα τη βαθεία και ελκρινή λύπη μου στην άναυδη από την κατάντηξη και τη λαχτάρα κ. Άγλατα Παπαδοπούλου.

Αλλά κι' ο Θεωράκης λυπήθηκε πάρα πολύ πού... έσπασε η νταμιζάνα!...

Ένας τύπος του «Γιαννάκη»

Ανάμεσα στους τακτικούς και πιστούς θαμώνες των μπαρ υπάρχουν πάντα κι' οπωσδήποτε και κάνα-δυο ή και περισσότεροι «τύποι» αλκοολικών.

Κι' όλοι έχουν το «βίτσιο», τους — το «βίτσιο» τους ή την «τρελλάρα» τους, άν προτιμάτε την αρχή.

Ένας απ' αυτούς τους «τύπους», που μου είχαν κάνει μεγάλη έντύπωση, ήταν κάποιος πάντα ήρεμος και μελαγχολικός σαρανταπεντάρης, πού, όπως έμαθα αργότερα, άνηκε σε μία πολύ καλή άθηναική οικογένεια και πού οι δικόι του τον είχαν «θέσει υπό άπαγόρευση».

Σύχνα έ αποκλειστικά στο μπαρ του... άειμνήστου «Γιαννάκη», όπου κατέπλεε κάθε βραδάκι, έπιανε μία γωνιά στο βάθος κι' έπιανε άγνά, τελετουργικά, έπίσημα τρία ούζα. (Όπως με πληροφορήσε το... Πρακτορείον Γκαρσοναζύτερ, το χαρτζιλίκι με το όποιον τον έφοδίαζαν οι δικόι του άρκοΰσε για τρία ούζα μόνον).

Κι' όταν στράγγιζε μέχρι τρυγός και το ποίτο ποτηράκι του και σηκώνονταν για να φύγει, άρχιζε κι' έβραχνε άγωνιώδως γύρω του, γιατί πάντα είχε την έντύπωση, την πεποίθηση μάλλον, ότι κάτι του είχε πέσει, κάτι είχε χάσει. Και χωρατατζήδες πού ήξεραν το «βίτσιο» του, φρόντιζαν και σκόρπιζαν κοντά του διάφορα εύτελη αντικείμενα — πενιχτόδραχμα, σμερινές πεντάρες δηλαδή, χαρτάκια καλοδιπλωμένα, κουτιά με δυο-τρία σπύρια, ντενεκεδένια μα-νικετκόμπα και άλλα παρόμοια.

Κι' εκείνος έσκυβε βιαστικά — βιαστικά τα μάζευε. Κι' έφυγε πανευτυχής, γιατί τα είχε μαζέψει όλα! Για να ξαναγυρίσει το επόμενο βράδυ, να πηή τα εννομιμέννα και να γεμίσει πάλι τις τσέπες του με διάφορες σαβούρες!

Όμολογώ ότι δεν κατόρθωσα να γελάσω ούτε μία φορά με τα καμώματά του. Έί-σως έπειδή εύρισκα σπαρτακτική την εκωμικότητά του...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τα 16 κλειδιά

ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ

Πώς μπορείτε να ψυχολογήτε τους άλλους.

Η φυσιογνωμική έχει πάρει την εξέλιξη άληθινής έπιστήμης στις ήμέρες μας. Μά δεν είναι εύκολο στον καθένα να μάθει όλα τα πολύπλοκα στοιχεία αυτής της έπιστήμης, για να μπορεί να κάνει φυσιογνωμικές παρατηρήσεις μεταξύ του περιβάλλοντός του και να βγάλει έπιτυχή συμπεράσματα. Γιατί τότε δεν θάπρεπε να κάνει καμιά άλλη δουλειά. Χωρίς να λογαριάσουμε ότι θά κινδύνευε να χαθεί στις λεπτομέρειες.

Κι' όπως λέει μία παροιμία, πού εφαρμόζεται έδώ περισσότερο από όπουδήποτε άλλο, «όποιος ζητάει να τα μάθει όλα, στο τέλος, δεν μαθαίνει τίποτα!»

Εκείνο, αντίθετα, πού ενδιαφέρει τον καθένα είναι να μπορεί με την πρώτη ματιά να «συλλάβει» την προσωπικότητα του ανθρώπου που βρίσκειται μπροστά του. Για να σχηματίσει αυτή την εικόνα, δεν του χρειάζεται να μπη σε λεπτομέρειες. Είναι αρκετό να προσέξει μερικά βασικά στοιχεία, μερικά «κλειδιά», πού θα του δώσουν άμέσως μία συνθετική αντίληψη για τον άνθρωπο με τον όποιον έχει να κάνει.

Αυτά τα «κλειδιά της προσωπικότητας» δεκάξη τον αριθμό, είναι κατά τον Έλβετο ψυχολόγο δόκτορα Νιέ-μεν τ' ακόλουθα:

Μέτωπο ίσιο (σχ. 1): Ισχυρή θέληση, έπιμονή πού φθάνει, όμως, κάποτε μέχρι ίσχυρογνωμοσύνης. (Έέ-τοιο μέτωπο έχουν οι άνθρωποι εκείνοι, για τους όποιους λέμε ότι έχουν άγύριο κεφάλι).

Μέτωπο πού γέρνει προς τα μέσα (σχ. 2): φαντασία, αλλά χωρίς μεγάλα τινάγματα, αδύνατη θέληση, έπιπολασιότητες, έλλειψις πνεύματος συμπολασιότητας, έλλειψις πνεύματος ανεχίας, άκαταστασία. (Είνε οι άνθρωποι πού καταπιάνονται με πολλά πράγματα χωρίς ν' άφοσιώνονται σε κανένα).

Μέτωπο κυρτό (σχ. 3): ζωηρό και άνήσυχο πνεύμα, προσοχή και έπιμέλεια. Ικανότητες για τις θετικές έπισημίες.

Μέτωπο χαμηλό και ίσιο (σχ. 4): μέτριες διανοητικές ικανότητες, έλλειψις πρωτοβουλίας, πνεύμα ρουτίνας, ευερέθιστος χαρακτήρ, έπιμονή πού φτάνει στο πείσμα.

Μύτη πού γουδιάζει στη μέση (σχ. 5): ζωτικότης, ισχυρά ένστικτα, περιπάθεια.

Μύτη ίσια (σχ. 6): σταθερή θέληση, έπιμονή στις άναλαμβανόμενες προσπάθειες, θετικό και οργανωτικό πνεύμα.

Μύτη γαμψή, άέτιος (σχ. 7): ίσχυρές συγκινήσεις, ικανότης στις άδανοητικές προσπάθειες και στις άποθέσεις, κυριαρχικό πνεύμα, δυναμισμό.

Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, ή

μύτη αυτή φανερώνει έναν στείρο έ-γικεντρισμό.

Μύτη κοντή και πού ή άκρη της σηκώνεται προς τα επάνω (σχ. 8): γρηγορές αποφάσεις, αλλά συχνά έπιπολαίες, πρωτοβουλία, διεισδυτικό πνεύμα, καπρίτσια παράλογα, πού έξουδετερώνουν τη φυσική δραστηριότητα του ατόμου.

Μάτια όριζόντια (σχ. 9): ίσορροπία, τάξις, άρμονία, άισθητική αντίληψη.

Μάτια πού λοξεύουν προς τα επάνω (σχ. 10): ζωηρότης, κέφι, έκκεντρική διάθεση, καπρίτσια.

Μάτια πού γέρνουν προς τα κάτω (σχ. 11): ήρεμη διάθεση, φρόνησις, κλίσις προς τις έπιστήμες και τη φιλοσοφία.

Μεγάλο στόμα με το επάνω χείλος προεξέχον (σχ. 12): ειλκρινεία και καλωσύνη, αυταρέσκεια, συντηρητικές τάσεις.

Μικρό στόμα (σχ. 13), όταν συνδυάζεται με χαμηλό μέτωπο: έγωϊσμός, όταν συνδυάζεται με ψηλό μέτωπο: ευφύια, διεισδυτικό πνεύμα, καλλιτεχνικές τάσεις.

Σαγόνη τετράγωνη και προεξέχον (σχ. 14): θέλησις, θάρρος, δραστηριότητες, άπαιτητικά ένστικτα.

Σαγόνη μυτερή (σχ. 15): λεπτό πνεύμα, διπλωματικές ικανότητες, ύποκριτική διάθεση, πονηρία.

Σαγόνη προς τα μέσα (σχ. 16): αδύνατη θέλησις, πνεύμα πού άμφιταλαντεύεται διαρκώς. Αν το σαγόνη αυτό είναι στρογγυλό, δείχνει διαλλακτικό πνεύμα.

Μπορείτε έπίσης να προσέξετε μερικά άλλα δευτερευόντα στοιχεία πού είναι τα εξής:

Αυτιά μεγάλα: μεγαλοψυχία, γενναϊοδωρία. Μικρά: μετριοφροσύνη, δειλία.

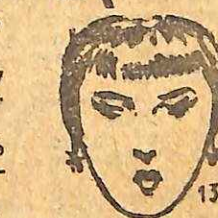
Δόντια μεγάλα: μακροζωία. Μικρά: διάνοια πού άφομοιώνει εύκολα, ισχυρή μνήμη.

Μάτια. Γαλάνα: ύπομονή, τρυφερότης, δεν πρέπει, όμως, να τους έχετε μεγάλη έμπιστοσύνη. Γκριζά: διανοητικές τάσεις. Πράσινα: θάρρος, τόλμη. Καστανά: κυριαρχικό πνεύμα. Μαύρα: περιπάθεια, μεγάλη ζηλοτυπία.

Φρύδια. Παχειά και πυκνά: άπαιτητικά ένστικτα. Ίσια: λεπτό πνεύμα. Σγουρά: φαντασία.

Μαλλιά. Ίσια: τάσις προς τα καθιστικά έπαγγέλματα, πνεύμα ρουτίνας. Σγουρά: τάσις προς τα άνεξάρτητα έπαγγέλματα. Σκληρά: έπιφυλακτικότητα, άκυριαρχία, συντηρητικόν πνεύμα.

Η φαλάκρα δεν έχει ιδιαίτερη ψυχολογική σημασία. Είναι, όμως, πιο συχνή στους διανοούμενους παρά στους άλλους.

πρεπε να κρατήσω τα προσήματα;
— Κατ' ανάγκην ή υπόθεσί μας
θ' αναβληθί για αύριο.
— Μά για ποιά υπόθεσι μου
λέτε;
— 'Εορτάζει βλέπετε και δεν μ'
αφήνει να φύγω. Θάρθουν και τὰ
δράνα. Καταλαβαίνετε τη θέση
μου.

— Φάρσα μου κάνετε, κύριε;
— Όχι, κύριε. 'Αναστασίουλε.
Νάρθω, είπατε για δέκα λεπτά;
(Ο Θεοφάνης μου κάνει νόημα με
το χέρι του ότι «όχι»). Δυστυχώς,
είμαι αλχημίστας. (Ο Θεοφάνης
κάνει με το κεφάλι του «ναι»).
Αλχημίστας είμαι, κύριε. 'Ανα-
στασίουλε.

— Είστε κακοήθης!
Και τὸ κλέινει.
— Θύμωσε, λέω στὸ Θεοφάνη.
Θύμωσε και τάλειψε!
— Ξύδι! λέει ὁ Θεοφάνης. Κι'
ἐμεις κρασί!

Τὸ κόλπο μου δὲν ἔπιασε. Ὁ
Θεοφάνης μὲ παίρνει ἀγκαλιὰ και
μὲ καθίζει σ' ἕναν καναπέ, δίπλα
του.

— Μία φορά τὸ χρόνο εορτάζω,
'Ιάσαν. 'Εγινώ να τὸ κάμουμε.
Θάρθουν και τὰ δράνα.

Ἐρχεται φαγητό. Ἐνα πιάτο
στὸν καθένα, αὐτὸ πὺ λένε ἐπὶ ἀ-
φροῦ, ὅπου βάθουν μαζί κρέας,
γαλοπούλα, κρεφτάκια, μαγιονέ-
ζα, ψάρι, πατάτες, σαρδέλλες,
μπορεκάκια, ρωσική σαλάτα και
δὲν ξέρω τί ἄλλα ἀκόμα. Ἀλλά
ποιάς ἔχει δρεϊ; Τὸ στομάχι μου
εἶναι φουσκωμένο, ὄχι ἀπὸ φαί!
'Απὸ ἀφρονήτησι. Αἰσθάνομαι πρα-
γματικά αλχημίστας, σὰν νὰ μ'
ἔχουν συλλάβει και μὲ κρατᾶνε δε-
μένο. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω
πὺς ἀπέρχουν οἱ ἄλλοι και χοροπη-
δᾶνε και γελᾶνε και φαίνονται εὐ-
χαριστημένοι. Μὰ δὲν ἔχουν, ἐπὶ
τέλους, τὸ αἶσθημα τῆς ἐλευθερί-
ας; Παίρνω ἕνα-δύο μεζέδες και,
ὅταν ὁ Θεοφάνης φύγῃ για λίγο,
ἀκούω πῶς τὸ πιάτο μου γεμάτο σ'
ἕνα τροπέζι. Ἐγὼ δὲν βέλω φαί.
Θέλω νὰ φύγω. Καί εἶναι μεσάνυ-
χτα, ἔχω δύο δολοκίπρες ὥρες σ'
αὐτὴ τὴ φυλακή. Ὁ Θεοφάνης, ὁ-
μως, εἶναι ἀπασχολημένος στὸ βά-
θος τῆς σάλλας. Εὐκαιρία. Φωνά-
ζω τὴν ὑπηρεσία:

— Ποῦ βάλατε τὸ παλτό μου,
δεοπούνε;

— Στὴν κρεβατοκάμαρα.

— Μπορῶ νὰ τὸ ἴδω, πὺ κάτι τὸ
θέλω;

Ἀκολουθῶ τὴν ὑπηρεσία και
ποῦ μὲ παίρνει τὸ ὑπὸ τοῦ Θεο-
φάνη. Ἀφήνει τὴν παρέα του κι'
ἔρχεται.

— Ποῦ πᾶς;

— Ὁ κύριος θέλει τὸ παλτό του,
λέει ἡ ὑπηρεσία.

— Τὸ παλτό σου, 'Ιάσαν;

— Ἐγὼ τὰ τοῖγάρα μου μέσα,
Θεοφάνη.

— Τοῖγάρα; Ὅριστε. Ὅλα αὐ-
τὰ τὰ κουτιά πὺ βλέπετε, εἶναι γε-
μάτα. (Μου δείχνει ἑλμένα και
μετάλλωια κουτιά στὰ τροπέζια, ἀπ'
ὅπου τοιμολογοῦν οἱ σέλλεμη-
δες). Νά, πάρτε!

Πάει κι' αὐτὸ τὸ κόλπο. Ἐπὶ
μοῦρχειται νὰ τοῦ δώσω μιὰ γρο-
θιά, νὰ τὸν βρῶσω και ν' ἀποχωρή-
σω δηλώνοντας:

— Ἐγὼ, κυρίες και κύριοι, ἤρ-
θα νὰ εὐχηθῶ. Δὲν ἤρθα νὰ συλ-
ληθῶ αλχημίστας!

Ἐκεῖ πᾶει ἡ ὥρα μιάμιση και ἡ
εὐκαιρία δὲν παρουσιάζεται. Ὁ Ἀ-
σφυκτιά, πιέζομαι, θέλω νὰ δρα-
πεύσω. Ἀπὸ τὸ παράθυρο κυτ-
τάζω στὸ δρόμο, βλέπω ἀνθρώ-
πους πὺ κυκλοφοροῦν ἐλευθεροί
καὶ τοὺς ζηλεύω. Ὡ! Τί μεγάλο
δρόμο νὰ μπορῆς νὰ γυρίσεις στὸ
τῆς ἐλευθερίας! Κι' ἀπάνω πὺ
κάνω σὺν τις σκέψεις, μιὰ παρέα
παίνοι τὸ τραγοῦδι:

«Στὴ στερνὰ δὲν εἶ τὸ ψάρι,
ὄστ' ἀνθὸς στὴν ἀμμουδιά
κι' οἱ Σουλιώτισσες δὲν ζοῦνε
δίχως τὴν ἐλευθερία...»

Δὲν πᾶτε νὰ τραγουδήσετε
καὶ σεις; μὺς λέει ἡ κυρία Σμα-
ρώ. Ὁ Θεοφάνης μούχει πῆ πὺς

ἔχετε ὠραία φωνή.
— Ἐγὼ κυρία μου. Ἀλλὰ τώρα
εἶμαι βραχνός!
— Ὅπου, σὲ μιὰ στιγμή, ἀκούγον-
ται φωνὲς χαροῦμενες:

— Τὰ δράνα! Τὰ δράνα!
Εἶναι μιὰ συντροφιά ἀπὸ τέσσα-
ρις νεαροὺς, πὺ κουβαλᾶνε κιθά-
ρες, ἀκούγοντεν και τέτοια. Αὐτοὶ
τραβᾶνε τὴν προσοχή, τὸ εορτα-
στικό ζεῦγος τοὺς ὑποδέχεται και
σὲ λίγο πὺ ἀρχίζουν τὸ πρόγραμ-
μα, ἔχουν μαζετῆ ὅλοι στὴ σά-
λα και ἀρσιώνονται στὴ συναυ-
λία, μέχρι ὑπηρεσία. Εὐκαιρία.
Πλοστράω, πᾶω στὴν κρεβατοκά-
μαρα, βρίσκω τὸ παλτό μου και τὸ
καπέλλο μου σαλακωμένο, ἀνοι-
γω τὴν πόρτα σὺν και βγαίνω
στὸ διάδρομο. Ἐπὶ τέλους, ἐλεύ-
θερος! Εἶμαι και τυχερός. Ἡ πόρ-
τα τοῦ ἀσσαντέρ εἶναι ἀνοιχτή.
Μπαίνω, πατάω τὸ κουμπὶ και κα-
τεβαίνω. Μόνο για πέντε δευτε-
ρόλεπτα. Τὸ ἀσσαντέρ σιτιστάει.
Πατάω ὅλα τὰ κουμπιά, τίποτα. Τὸ
ἄτιμο τὸ μηχανήμα στάθηκε ἀνά-
μυσα τρίτο και τέταρτο πάτωμα,
σὰν πεισιμαμένος γάβρος πὺ δὲν
λέει νὰ προχωρήσῃ. Τῶρα βρέθηκε
νὰ χαλάσῃ κι' αὐτό. Ἀνὰ! Κα-
νῆνας χοιστιανὸς νὰ μὲ βγάλῃ ἀ-
πὸ τὰ δώ μέσα! Κανένας, κανένας!
Ἀπὸ τὴ μιὰ φυλακή στὴν ἄλλη και
τῶρα ν' ἀκούω ἔλα τὴν εορταστική
φασαρία, μουσική και τραγουδία
καὶ ξανά πὺς οἱ Σουλιώτισσες δὲν
ζοῦνε δίχως τὴν ἐλευθερία. Εἶμαι
σὰν λεοντόσι σ' ὁ κλοιὸ! ἀνά-
θεμά σε Θεοφάνη! Μοῦρχειται νὰ
φᾶω τὰ σίδερα.

Νά φωνάζω; Κι' ἀν βγῇ ὁ Θεο-
φάνης και ἐπιάξῃ τὸ ἀσσαντέρ
και μὲ ξαναβασθᾶ ἀπάνω; Ἀς ἀ-
φήτῃ τὸν ἑαυτὸ μου στὴν τύχη.
Μένω στὸ κουμπὶ ὡς τρία τέτοια
και κόνει και κοῦδο τὸ διαδρόμο.
Τέλος ἀκούω τὴν πόρτα τοῦ Θεο-
φάνη πὺ ἀνοίγει, κάποιοι φεύ-
γουν.

— Μιὰ στιγμή νὰ σὰς φέρω τὸ
ἀσσαντέρ, λέει ὁ Θεοφάνης και
πατάει τὸ κουμπὶ. Κι' ἔπειτα: «Πε-
ριεργό, γιατί δὲν ἀνεβαίνει;»
— Ἐκεῖ σταματᾶ, ἀκούγε-
ται μιὰ ἄλλη φωνή. Καὶ κάποιοι
εἶναι μέσα...

— Ποῖος εἶναι; ρωτᾶει ὁ Θεοφά-
νης.

— Ἐγὼ, Θεοφάνη, ὁ 'Ιάσαν!

— Ἐχεις πολλὴ ὥρα μέσα;

— Τοῖα τέτοια!

Στὸ μεταξύ βγαίνουν κι' ἄλλοι
σ' ὁ διάδρομο, σχολιάζουν και γε-
λᾶνε εἰς βάρος μου.

— Στάσου νὰ ἐμπήσω τὸ θυ-
ρωρό! λέει ὁ Θεοφάνης.

Ἐρχεται κι' ὁ θυρωρὸς ἀγού-
ροζυπημένος, κατεβαίνουν μαζί
κάτω στὴ βάση, ἀκούω κάτι πὺ
χαρκαλεύουν κι' ἔπειτα τὴ βραεῖα
φωνὴ τοῦ θυρωροῦ:

— Δὲν γίνεται τίποτα. Πρέπει νὰ
εἰδοποιήσω αὐριο τὴν ἐταιρεία
νάρθη νὰ τὸ φτάξῃ!

— Καλὰ και θὰ μείνῃ μέσα ὁ
ἀνθρώπος;

— Ἄν μπορῇ, ἄς βγῇ!

Ἀνεβαίνει ὁ Θεοφάνης:

— 'Ιάσαν μου, τί νὰ σοὺ κάνω;

Βάδηνες νὰ φύγεις. Θὰ κάτω ε-
δὼ νὰ σοὺ κάνω παρέα, νὰ τὰ
λέμε!

Σιγά-σιγά, οἱ παρέες ἀρχισαν
νὰ φεύγουν. Κι' ἕνας-ἕνας πὺ
περνοῦσε, μὺς ἔλεγε:

— Καληνύχτα, κύριε 'Ιάσαν!
Καὶ τοῦ χρόνου!

Τὸ τί γέλοιο εἶναι, δὲν περιγρά-
φεται. Τὸ πὺ διασκεδαστικό πρά-
γμα εἶναι νὰ γελᾶς μετὰ τὴν δυστυχία
τοῦ ἄλλου. Ὁ Θεοφάνης ἔφερε μιὰ
καρέκλα στὸ διάδρομο και κάθισε
νὰ μὺς κᾶν παρέα. Τὸ μόνο πὺ
κατὰφερε εἶναι πὺς γρήγορα τὸν
πῆρε ὁ ὕπνος.

Διῶρθωσαν τὴ βλάβη στὴς ἐνῆ-
μιση τὸ πρωί. Τὸ ἀσσαντέρ ἀνέ-
θηκε πάλι τὸ τέταρτο, μὺς ἀνοι-
ξαν τὴν πόρτα.

— Ἐλα μέσα νὰ πῆς ἕναν κα-
φέ! μὺς λέει ὁ Θεοφάνης.

— Όχι! φωνάζω και κατεβαί-
νω τρέχοντας τὴς σκάλες.

Ἀς μὺς πὺν νὰ πᾶω ξανά νὰ
χαϊρετῶ! Θὰ φτάσω μέχρι φόνου.

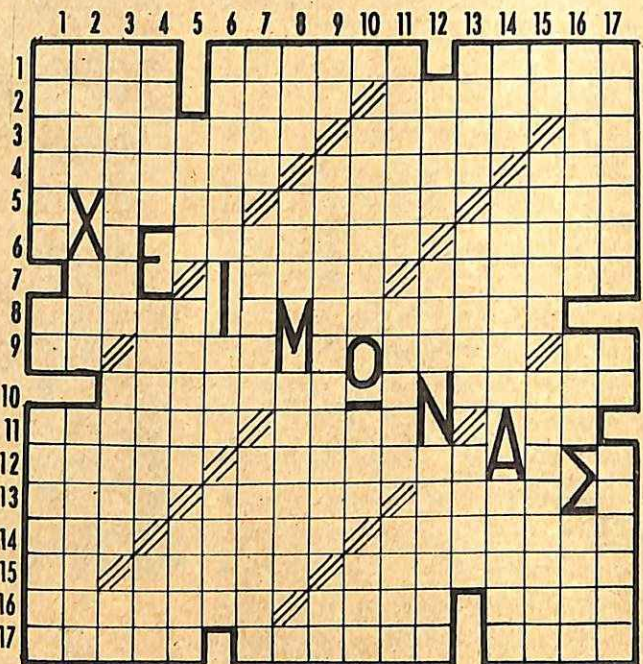
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 571

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ρίτα...: στὰρ τοῦ Χόλλυ-
γουντ. — Ἐξαφενικά ὁμορ-
φι κοπέλλα. — Τζόαν...:
ἄλλη στὰρ τοῦ κινηματο-
γράφου.
- 2 Ἀγαπημένο πρόσωπο (θη-
λυκό). — Ὑπάρχει σὲ ὅλες
τὴς μονοκατοικίες. — Πειρα-
τικό πλοίο τῆς Μεσογείου,
μικρότερο τῆς γαλέρας.
- 3 Ἡ πρωτεύουσα τῆς Λοκρί-

- 24ώρου. — Οἱ στρατιῶτες τοὺς
κάνουν μεγάλη κατανάλωσι.
- 2 Πρόθεσις. — Μικρὴ στὴν ἡ-
λικία. — Νησι τῆς Μεσογείου.
- 3 Ὀυλάρχος τῶν Βησιγόθων
πὺ ἐδῆσε τὰς Ἀθήνας και
τὸν ἱερὸν τῆς Ἐλευσίνας. —
Ἡ μεγαλύτερη ἁγία. — 380.
- 4 Ὁροῦτο. — Οὐόσκωμα, πρῆ-
ξιμο. — Ἐνας ἀπὸ τοὺς μῆ-
νες στὰ γαλλικά.

- δος. — Ἡ τῆς μύρας ἔχει
γίνει θαυματουργὸ φάρμα-
κο. — Συνοδεύουν βασιλεῖς.
- 4 Πρόσθιο τῶν Ἀθηνῶν. — Μυ-
στήριον. — Συγχρόνως.
- 5 Ἐρωτηματικό τῶν Κρητῶν.
— Κοινὸς λέγεται γαρίδα. —
Περίφημο τοῖρκο.
- 6 Ἑρπασία. — Παρασιτικό ἐν-
τομο.
- 7 Ξενική ἀρνσις. — Ἠγεμο-
νικός οἶκος τῆς Βουλγαρί-
ας. — Συνοδεύεται ἀπὸ ὁ-
νολογὴ τιμωρία.
- 8 Τὸ μικρὸ ὄνομα ἀστέρων
τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου.
— Ἀπροσδόκητα.
- 9 Ἀπλάνει διαταγὸν. — Καίμα-
κι (καθαρ.). — Παίζεται μετὰ
χαρτιά. — Νότα.
- 10 Ἀπαραίτητο στὸν συναχ-
μένο. — Ἀδελφός τοῦ Μω-
υσέως.
- 11 Κακὴς ποιότητος (πληθ.). —
Δὲν εἶναι λεπτοκαμωμένα. —
'Αναφορὴ ἀντωνυμία (θη-
λυκό).
- 12 Καλοῦπι. — Τόπος πὺ ἀνα-
ζητοῦμε τὸ καλοκαίρι και
ἀποφεύγουμε τὸν χειμῶνα.
- 13 Μουσική σύνθεσις. — Ὁθο-
νός. — Προορίζεται για
τὴν ἐναποθέκεσι σιτηρῶν.
- 14 Δὲν παρουσιάζουν ἀνωμαλί-
ες. — Ὀυλάρω. — Χαρακτηρί-
ζει ναοὺς ἐξένης ὁρκοκείας.
- 15 110. — Μυθικός βασιλεὺς τῆς
Κρήτης. — Τοπικὸ ἐπίρρημα.
- 16 Μπορεῖ νὰ ἐπεκταθῇ (οὐδ.).
— Ὑπάρχει σὲ κάθε χέρι. —
Χρονικὸ διάστημα.
- 17 Ζωντανὸ μελανοδοκεῖο. —
'Ελαφρός. — Μέρος τοῦ αὐ-
τοκινήτου.

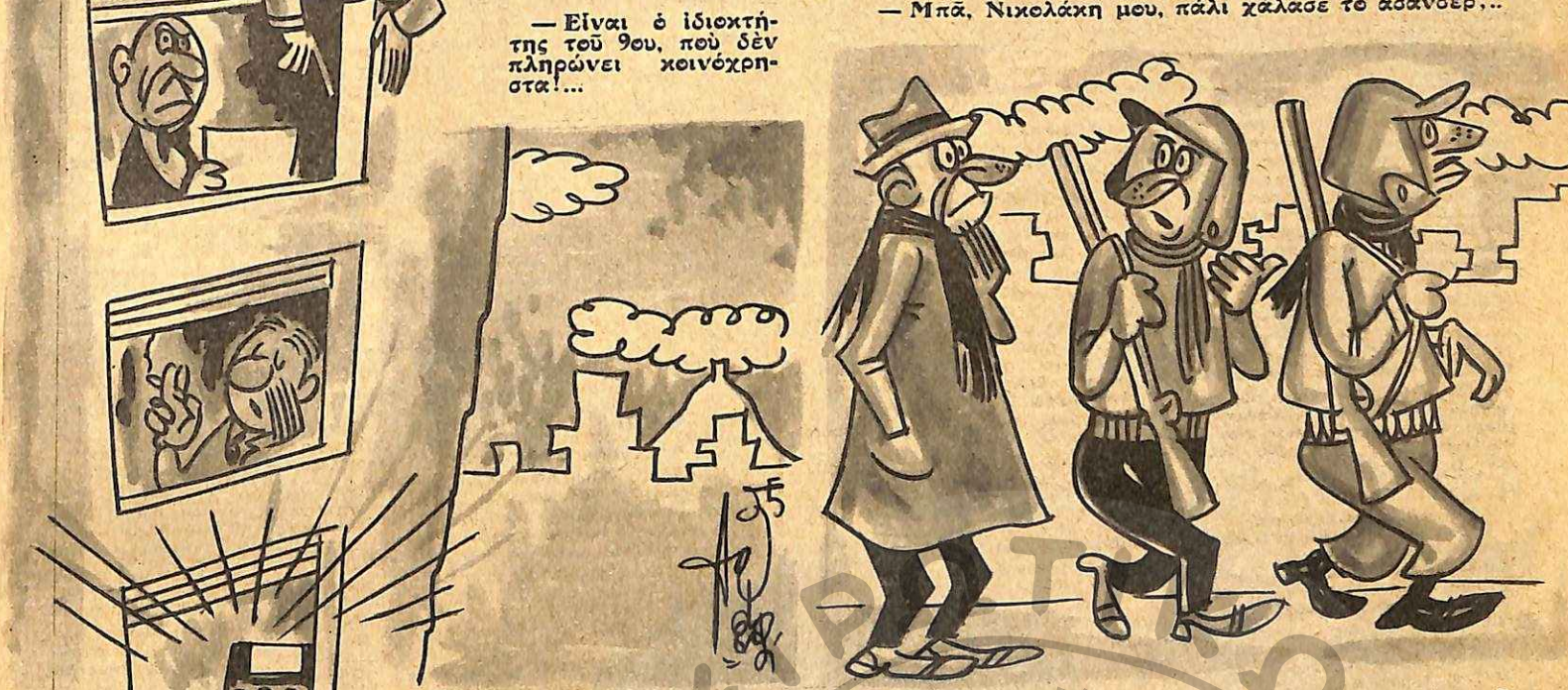
ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Πέτρος...: Ἰταλὸς φιλέλ-
λην πὺ συνόδευσε τὸν
λάρδο Βύρωνα κατὰ τὸ τα-
ξίδι του στὴν Ἑλλάδα.
— Χαρακτηρίζουν μέρος τοῦ

— Εἶναι ὁ ἰδιοκτή-
της τοῦ 9ου, πὺ δὲν
πληρώνει κοινόχρη-
στα!...

— Μπα, Νικολάκη μου, πάλι χάλασε τὸ ἀσσαντέρ!...

— Παρακαλῶ, λέτε στὸν ἀπὸ κάτω, νὰ πῇ στὸν πὺ
κάτω νὰ παρακαλέσῃ τὸν παρακάτω νὰ κλείσῃ τὸ
ραδιόφωνο!...

— Πᾶμε ἐδὼ στὴ Βησσαρίωνος, στὸν ρετιρέ τοῦ
Γιάννη για... μπρεκάτσες!...

— Θυρωρεῖον; Ἐδὼ ρετιρέ... Ἀλάσκα! Τί γίνεται;
Δὲν θ' ἀνάψῃ τὸ καλοριφέρ σήμερα!...

— Ἐπὶ τέλους, γυναῖκα, συμφωνήσαμε ὅλοι οἱ ἐνοι-
κοὶ νὰ μὴν ξανανάψῃ ποτὲ τὸ καλοριφέρ!...

Το βάψιμο των μαλλιών

Προσωρινά «Ξεπλύματα» και μόνιμες βαφές

ΕΧΕΙ περάσει πιά ο καιρός που μία γυναίκα προτιμούσε να πεθάνει, παρά να παραδεχθεί ότι «βαφόταν». Χάρης στις προόδους που έχουν σημειωθεί, τόσο στη σύνθεση των διαφόρων προϊόντων όσο και στις μεθόδους χρησιμοποίησής τους, μπορείτε τώρα να βάψετε τα μαλλιά σας έτσι ώστε να φαίνονται στο φυσικό τους χρώμα — συχνά δε ακόμη καλλίτερα απ' αυτό.

Ωστόσο, το βάψιμο των μαλλιών απαιτεί βέβαια κάπως περισσότερες γνώσεις απ' ό,τι η χρησιμοποίησή του κραιγιονιού για τα χείλη. Είναι φρόνιμο λοιπόν να εξοικειωθείτε με τους διάφορους τύπους των προϊόντων για τα μαλλιά, ώστε να μπορείτε να διαλέξετε με επιτυχία τον καταλληλότερο για σας.

Σ' αυτό το σκοπό αποβλέπουν οι παρακάτω έρωταπκρίσεις:

- 1) Ποιά αποτελέσματα μπορείτε να περιμένετε από τα «ξεπλύματα»; Με την ονομασία αυτή είναι γνωστά τα προϊόντα εκείνα που χρωματίζουν τα μαλλιά ελαφρότατα και προσωρινά. Μ' αυτά, επιτυγχάνετε μικρές μεταβολές του αρχικού χρωματισμού των μαλλιών. Χρησιμοποιούνται επίσης για να δίνουν μία ομοιοχρωμία στα μαλλιά που έχουν τοπικές διαφορές αποχρώσεων, ή για να διορθώνουν μαλλιά ξεβαρυσμένα απ' τον ήλιο, ή για να σκεπάζουν τις κιτρινωπές εκείνες αποχρώσεις που έχουν συχνά τα άσπρα ή γκριζα μαλλιά.

Η χρωστική ουσία τους μένει μόνο στο εξωτερικό στρώμα της τρίχας, φεύγει δε συνήθως με το επόμενο λούσιμο. Μπορεί να τα μεταχειρισθεί κάθε γυναίκα μόνη της, στο σπίτι. Υπάρχουν με μορφή υγρού ή σκόνης, χρησιμοποιούνται δε μετά το λούσιμο και το τελικό ξέπλυμα με καθαρό νερό.

- 2) Τι είναι οι μόνιμες βαφές και πώς ενεργούν; Μόνον αφού περαιρατισθείτε με διάφορα «ξεπλύματα» και βρήτε την απόχρωση που σας ταιριάζει, μπορείτε να μεταχειρισθείτε μία μόνιμη βαφή αυτού του χρώματος. Οι μόνιμες βαφές εισχωρούν μέσα στην τρίχα, και συνεπώς διαρκούν περισσότερο καιρό.

Πράγματι, χρειάζονται ανανέωση μόνο μετά 3 - 6 βδομάδες (ανάλογως της ταχύτητας με την οποία μεγαλώνουν τα μαλλιά). Κι' αυτό δε, όχι γιατί ξεβάφουν τότε οι ήδη χρωματισμένες τρίχες, αλλά γιατί μακραίνουν στο μεταξύ, και συνεπώς είναι άδραφες στο κάτω μέρος τους, προς τη ρίζα.

Πριν μεταχειρισθείτε μία μόνιμη βαφή, φρόνιμο είναι να τη δοκιμάσετε πάνω στο δέρμα σας, για να δείτε αν την ανέχεται, ή μήπως ερεθίζεται απ' αυτήν, από αλλεργική ευαισθησία.

- 3) Πώς ενεργούν τα «αποχρωστικά» των μαλλιών; Άνοιγουν το χρώμα των τριχών, αφαιρώντας τη φυσική χρωστική τους. Έπίσης δίνουν ζωντάνια στους «θαμπούς» τόνους των ξανθών ή καστανών μαλλιών.

Δεν φεύγουν με το λούσιμο. Χρειάζονται όμως ανανέωση, όσο μακραίνουν τα μαλλιά — για τόν ίδιο λόγο, όπως και οι μόνιμες βαφές.

Δεν ερεθίζουν ποτέ το τριχωτό δέρμα, κι' επομένως δεν χρειάζεται να τα δοκιμάσετε προηγουμένως πάνω σ' αυτό, πριν τα μεταχειρισθείτε.

- 4) Πώς θα διαλέξετε το σωστό χρωματισμό; Προκειμένου για «ξεπλύματα», φροντίστε να είναι ένα-δυό

τόνους ανοιχτότερο από το φυσικό χρώμα των μαλλιών σας. Άν όμως το προορίζετε για να δώση ένα ομοιομορφο χρώμα σε μαλλιά γκριζα, ή απόχρωσι του πρέπει να είναι ή ίδια με τη φυσική, ή λιγάκι πιο σκούρα.

Τα καταστήματα καλλυντικών έχουν καρτέλες με χρωματολόγια, που θα σας βοηθήσουν στην εκλογή σας.

Όταν πρόκειται για μόνιμη βαφή, καλλίτερα ν' αναθέσετε τη φροντίδα της εκλογής της σ' ένα έμπειρο κομμωτή, τουλάχιστον για την πρώτη φορά. Άφου δε τη διαλέξετε, δοκιμάστε την σε μία μικρή τούφα των μαλλιών σας, για να βεβαιωθείτε για το αποτέλεσμα.

Γενικά, ή μόνιμη βαφή πρέπει να είναι κατά ένα ή δύο τόνους ανοιχτότερη απ' το φυσικό χρώμα των μαλλιών σας, αν θέλετε να τους δώση έωι φυσική.

- 5) Χρειάζονται ειδικές φροντίδες για το βάψιμο των μαλλιών; Άν το κάνετε μόνη σας, στο σπίτι, ακολουθήστε πιστά, με σχολαστική ακρίβεια, τις οδηγίες που υπάρχουν πάντα στο κουτί. Έχουν μελετηθεί από τους ειδικούς, ώστε να εξασφαλίζουν τα καλλίτερα δυνατά αποτελέσματα.

Άν πάτε να σας βάψη τα μαλλιά σας ό κομμωτής, μη παραλείψετε να τον πληροφορήσετε τί είδους βαφές έχετε χρησιμοποιήσει προηγουμένως.

Πριν αποφασίσετε να μεταχειρισθείτε «αποχρωστικό», βεβαιωθείτε πως το αποτέλεσμα θα ταιριάζει με την απόχρωσι της επιδερμίδος σας. Γιατί ώρισμένα δέρματα είναι τελείως άταίριαστα με μαλλιά ξανθά. Η σχετική δοκιμή είναι απαραίτητη. Ιδίως προκειμένου για γυναίκες άνω των 40 ετών.

- 6) Πρέπει να βάψετε τα μαλλιά σας πριν ή μετά την περιμανάν; Η επίδρασις της περιμανάν — είτε θερμής είτε ψυχρής — μπορεί να φέρη μία ελαφρά αλλοίωσι της αποχρώσεως των βαμμένων μαλλιών. Συνιστάται λοιπόν να γίνεται το βάψιμο έπειτα από την περιμανάν. Μάλιστα, οι ειδικοί συμβουλεύουν να μεσολαδήση ένα χρονικό διάστημα μίας βδομάδας, μεταξύ περιμανάν και βαψίματος για μεγαλύτερη ασφάλεια.

- 7) Πώς θα σκεπάσετε τις κιτρινωπές αποχρώσεις των άσπρων ή των γκριζών μαλλιών; Θα το επιτύχετε μ' ένα «ξεπλύμα» χρώματος πλατίνας, ή μπλε προς το γκρι.

- 8) Υπάρχουν άλλοι προσωρινοί τρόποι για να σκεπάσετε τα γκριζα μαλλιά; Προκειμένου για μικρές τούφες, ή για τις ρίζες των βαμμένων τριχών που έχουν μεγαλώσει, μπορείτε να μεταχειρισθείτε ειδικά κραιγιόνια που τις χρωματίζουν. Άλλα απ' αυτά χρησιμοποιούνται στεγνά κι' άλλα άφου βραχούν προηγουμένως με νερό. Υπάρχουν και αλοιφές για τον ίδιο σκοπό.

- 9) Το «ξεπλύμα» βγαίνει πάνω στη βούρσα ή στο χτένι; Μπορεί να βγη λίγο — αν και, με τις τελευταίες τελειοποιήσεις τους, τα προϊόντα αυτά έχουν γίνει πολύ σταθερότερα από άλλοτε. Για να το αποφύγετε, ακολουθήστε προσεκτικά κατά τη χρησιμοποίησή του τις οδηγίες για την ποσότητα και το χρόνο της επιδράσεως, απαραίτητως δε ξεπλύνετε κατόπιν τα μαλλιά σας με άφθονο καθαρό νερό.

Ραδιοφωνικά απρόοπτα

Για να μη περνά κανένας τη βραδυά του βαρετή και τη διασκέδασι του να τη βρίσκη προσητή, ένα ραδιοφωνάκι, μ' εύκολιες αγοράζει και ως πρόγραμμα του έχει να φωνάξη «πέρα βρέχει» και να διώξη κάθε πίκρα και σκοτούρα και μαράζι... Μ' όλα ταύτα ή ζωή του καταντά συχνά για κλάμα, επειδή το ραδιόκι ξεφαντώνει στη ρεκλάμα και τα λίγα του τραγούδια «αγιά για και τρά λα λα» — προκαλούν στον κάτοχό του... *

Δηλαδή, συνηγορούμενως, τη στιγμή που πολεμά, να τουμπάρη ο Βασιλάκης τη μνηστή του με λιμά και την έχει μισοπέσει πως ή κοίσις στέγης μόνο, ελ' αυτή που παρατείνει της μνηστείας τους το χρόνο, επεμβαίνει κάποιος σπήκερ και μιλάει ορθά - κοφτά για οικόπεδα με δόσεις και μ' ελάχιστα λεφτά, ή για έτοιμα σπιτάκια στο προάστιο το Δεϊνα, ή για πενταροδεκάρες ξεκληρώνονται κι' εκείνα! που με πενταροδεκάρες ξεκληρώνονται κι' εκείνα! Έτσι ο σπήκερ που τα πάντα τα «τζαμπέ» διαφημίζει, αυτομάτως των όνειρων τα παλάτια του γκρεμίζει! *

Ένα ραδιοφωνάκι λέει ο Μίμης πως άρκει για να ζή με την καλή του μια ζωή άμνηνη, επειδή την έχει κάνει να πιστέψη αναμφιβόλως, πως όμοιος τις βραδυές του τις γλεντάει ο κόσμος όλος... Όμως έρχεται ο σπήκερ και τονίει «ντεκλαρέ», πως στην τάδε την ταβέρνα, ή στο δεινα καμπαρέ, το κοινό μέχρι πρωίας ξεδιλώνεται στη σάμπα ή ευφραίνεται υπονύχου και γλεντά περίπου... τσάμπα! Η φωνή, λοιπόν, εκείνη μονομιάς τον ζεματά, γιατ' ή φίλη του σε πιστες ή απαιτή, πιά, να χορεύη, ήτοι του ραδιοφώνου το κουμπι δεν θα κιντά και άλλου της ευτυχίας το... κουμπάκι θα γυρεύη! *

Μ' ένα ραδιοφωνάκι κι' ο Χαρίλαος πιστεύει πως ή γυνίνα της κυράς τον αλθνηώς θα λιγοστεύη, επειδή θ' απορροφάται με τον Κάλμαν, τον Σοπέν και θα βρίσκη όληνη... κάλμαν και για λίγο θα... σοπαίν! Άλλα νάσου που ο σπήκερ «νουδωτέ» διαφημίζει... είτε κάλσες νέου τύπου και μοντέλλα της θυμίζει... Και καθώς της αρραδιάζει τα φτηνά τα φιογονίγια, της φουσκώνει μάνι - μάνι τα μεγάλα της υπονύχια, και δλόκληρη τη νύχτα κι' ως την ώρα που χαράζει, σε... προελόντια μεγάλα τον άντρούλη της ταράζει! *

Ένε ραδιο κι' ο Στάθης μ' ευχαρίστησι πληρώνει, γιατί ή μούζικα — σου λέει — και θεοιά εξημερώνει και στο σπίτι του το στήνει με άνειστη χαρά του, τα παιδιά του για να τέρψη, και πρό πάντων την Εντέρεση δηλαδή την πεθερά του!

Και, μέχρις ενός σημείου ή ζωή πηγαίνει πρίμα, ώπου ο ρεκλαμαδόρος επεμβαίνει ξαφνικά και χωρίς λεπτά φωνάζει και «μ' ελάχιστα σου χρήμα», αγοράζει όσα θέλεις πλατικά και γυαλικά... Το «χωρίς λεφτά», βεβαίως, τή... μαμά ένθουσιάζει κι' άφου τσάμπα θα υπορέση γυαλικά να πάση άλλα στο γαιτρού της το κεφάλι ευχαρίστως τα θυσιάζει, και σε δυό λεφτά της ώρας τάχει κάνει όλα... γυάλα! *

Συνεπώς, αγαπητέ μου και χωρίς πολυλογία, απ' το ραδιοφώνου όποσδήποτε πικρά, γιατί θα μετανοήσης όποσδήποτε πικρά, ή συγγά ή μουσική σου θα σου βγαίνη από τη μύτη, κι' άσφαλώς τα «κύματα» του, τα μεσαία και μακρά, θα σε κάνουν νάχης πάντα φουρτουναδόματα στο σπίτι!

Επιστογράφος: *Μα. Ταβλία* *Ε. Σουφοράκης*

Όταν διαλέξετε μία μόνιμη βαφή, δοκιμάστε την σε μία μικρή τούφα των μαλλιών σας, για να βεβαιωθείτε για το αποτέλεσμα.

ΕΚΕΙΝΗ (πολύ σιγά): Μοῦλει-
ψες ἀφάνταστα!... Ἦρθε στί-
γμες πού δὲν κατάφερα ν' ἀνασά-
νω... πού τὸ στήθος μου τόπνιγε
ὀδυνηρὰ ἢ νοσταλγία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται, πάει καὶ
γονατίζει δίπλα της καὶ τῆς πιάνει
τρυφερὰ τὰ χέρια): Εἴμαστε δυὸ
ἡλίθιοι πεισματάρηδες, κι' ἐσύ κι' ἐ-
γώ... Προσπαθήσαμε νὰ καταστρέ-
ψουμε κάτι πού θάπρεπε νὰ φυλάξου-
με σὰν τὸ πιὸ πολυτίμητο ἀγαθό: Τὴν
ἐρωτικὴ εὐτυχία... Τὸ λιγώτερο, νο-
μίζω πὼς θέλουμε ζυλο κι' οἱ δυὸ
μας γιὰ τὸ ἀνόητο πείσμας!...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει χαρούμενη):
Νομίζω τότε πὼς θὰ κάναμε ἀγία
δουλεῖα νὰ δαρθοῦμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει): «Ο-
χι» ἀπὸ αὐτὸ γι' ἀργότερα, πού
θάσῃ πὶδ φιληθοῦμε! καὶ μοιραῖα... Σή-
μερα ἄς φιληθοῦμε! (Τὴ φιλάει. Τὸ
φιλί τους διαρκεῖ ἀρκετὰ· εἶναι ἡ
χρονικὴ συμπύκνωση πολλῶν φιλίων
πού χαίθηκαν στὴ διάρκεια τοῦ χω-
ρισμοῦ τους...)

ΕΚΕΙΝΗ (ὕστερα ἀπὸ τὸ φιλί):
Τί ζήτη!... Δὲ βρίσκεις ὅτι κάνει
ζήτη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀφόρητη!... Ἡ Σι-
θρία σου ἔγινε ἀπότομα Σαχάρα!...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται, πάει καὶ
βγάζει τὴν ηλεκτρικὴ σόμπα ἀπὸ τὴν
πρίζα): Φαίνεται ὅτι ὁ καινούργιος
ἀνθρακίτης πούρριζα, ἀνάψε πολύ...
(Ἀνοίγει τὴν ἄλλη σόμπα). Μπα!
(Ἐσθυσ ἐντελῶς...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε; Πὼς ἀνάψανε
τὰ μάγουλά σου;...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Ἐξέρω κι' ἐ-
γώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ στὸ ἐξηγήσω καὶ
μάλιστα μὲ στίχους, πού τοὺς ἔγρα-
ψα σήμερα:

«Σὲ βρῆκε ἡ βαρυχειμωνιά
ἐπαγλασμένο χελιδόνι,
χαμένο μὲς' στὴν παγωνιά
καὶ μὲς' στῆς μοναξιάς τὸ χιόνι...
Μ' ἂν λίγη ζεστασιά ποθῆς,
νὰ τὴ γυρέψης στὰ φιλιά μου.
Σὲ μιὰ στιγμή μὰ ζεσταθῆς
ὅταν βρεθῇς στὴν ἀγκαλιά μου...»

ΕΚΕΙΝΗ (χώνεται ὅσο πιὸ βα-
θεῖα μπορεῖ στὴν ἀγκαλιά του): «Ἐ-
χεις δίκιο... Ἀπόλυτα δίκιο...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν, συμπέρα-
σμα: Δὲν ξέρω ἂν θὰ ξαναμαλλώ-
σουμε — ἀνθρώποι εἴμαστε, μπορεῖ
νὰ γίνῃ κι' αὐτό... Πάντως, νὰ φρον-
τίζουμε, ὅταν μαλλώνουμε, νὰ μὴν εἴ-
ναι χειμῶνας!

ΕΚΕΙΝΗ: «Ἐχεις δίκιο... Ὁ ἔρω-
τας εἶναι ἡ μόνη θετικὴ ζεστασιά
τῶν ἀνθρώπων...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἡ μοναξιά τὸ πιὸ
σίγουρο ξεπάγιασμα τοῦ... (Μολο-
ντί ἡ θεοκρασία τοῦ δωματίου ἔ-
χει κατεβῇ αἰσθητὰ μὲ τὴν δὴ σόμ-
πας σβυστές, Ἐκείνος κι' Ἐκείνη κα-
ταφέρνουν νὰ ἰδρῶσουν...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

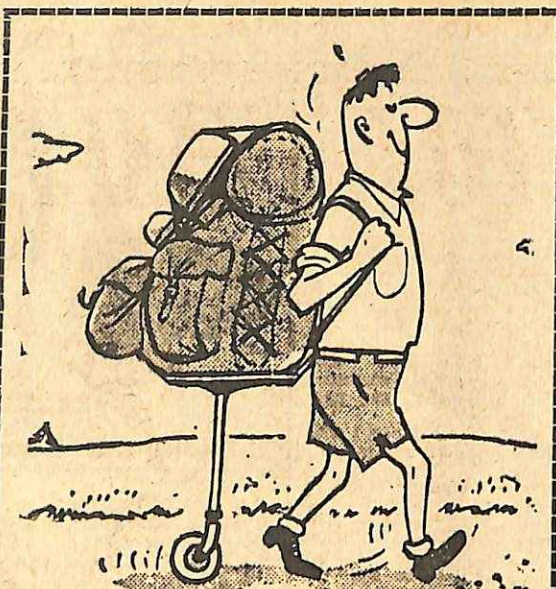
©©

Τὸ πνεῦμα τοῦ Λογιόλα

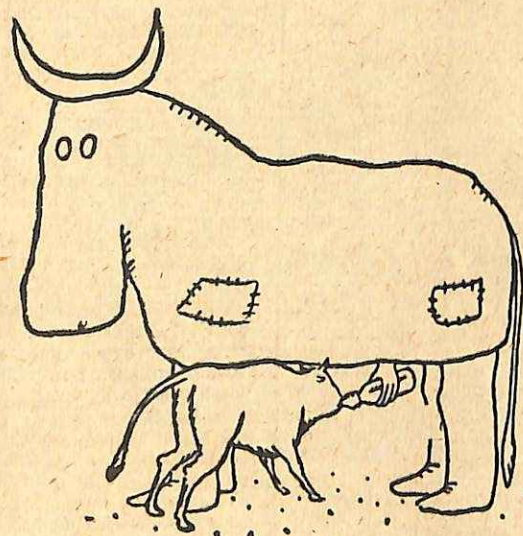
Ὁ περίφημος Ἰσπανὸς μοναχὸς
Ἰγνάτιος Λογιόλα, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ
τάγματος τῶν Ἰησουϊτῶν, συμβου-
λεῖ τὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων:

— Κάθε φορὰ, Μεγαλειότητι,
πού θὰ θέλετε νὰ κάνετε καμμιὰ με-
ταρρύθμιση καὶ φοβάστε τὴν κατα-
κραυγὴ τοῦ λαοῦ, νὰ τὴ διαδίδετε
πρῶτα ὡς φήμη. Κι' ἂν μὲν τὸ πρῶ-
γμα περᾶσῃ ἀπαράτητο, τότε τὴν
ἐφαρμόζετε. Ἄν ἀκούσετε κατακραυ-
γὴ, τότε τὴ διαφεύγετε ἐπίσημα ὡς
κακόβουλη φήμη...

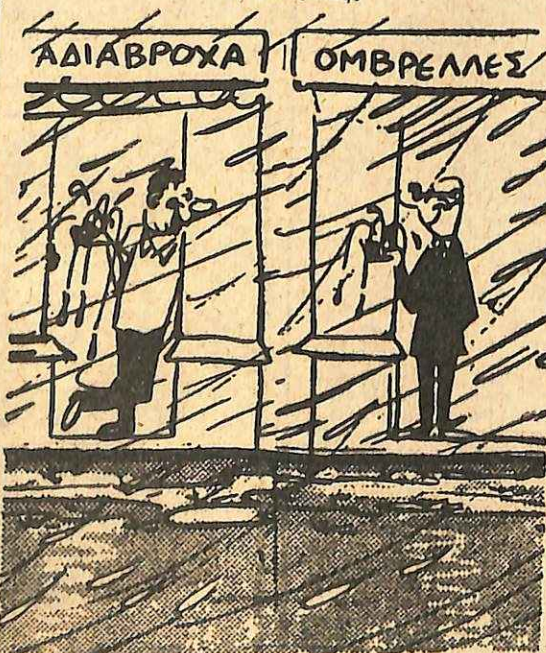
Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων βρῆκε
σωστὴ τὴ συμβουλὴ καὶ τὴν ἐφαρμό-
ζε πάντοτε στὶς δύσκολες περιπτώ-
σεις.

Ἕνας πρακτικὸς ἐκδρομεύς!...

Ὁ ξωφίλος.

— Περιφημος καιρὸς σήμερα, εἰ;

Τί περιέχουν ΤΑ ΟΣΠΡΙΑ

Ἡ θρεπτικὴ ἀξία τους

Τὰ ὀσπρια εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ
θρεπτικὲς τροφές τοῦ ἀνθρώπινου
ὀργανισμοῦ.

Μαγεύονται μὲ πολλοὺς τρό-
πους καὶ γίνονται φαγητὰ πολὺ νό-
στιμα καὶ πολὺ ὠφέλιμα. Ἐπειδὴ εἶ-
ναι πλούσια σὲ θερμίδες, ἡ κατανά-
λωσις τους αὐξάνει περισσότερο κα-
τὰ τὸ χειμῶνα.

Τὰ ὀσπρια περιέχουν πολὺτιμο
αυστατικό καὶ σὲ μεγάλῃ ἀναλο-
γία, ὅπως τὸ λευκωμα πού ἀνατὰ
σὲ ποσότητα, ἡ ὁποία κυμαίνεται
ἀπὸ 25-40%. (Τὴν μεγαλύτερη πο-
σότητα λευκώματος τὴν ἔχουν τὰ
λουμπία). Ἐπίσης, ἡ περιεκτικότη-
τά τους σὲ λίπος εἶναι ἀξιόλογη.

Στὴ σόγια π. χ. τὸ λίπος φτάνει
μέχρι 20%.

Στὴν Κίνα καὶ στὴν Ἰαπωνία πα-
ρασκευάζουν ἀπὸ σόγια ἕνα εἶδος
τυριῦ, πού λέγεται μίζο καὶ τόφου.
Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δευτέρου
παγκοσμίου πολέμου ἀπὸ τὴ σόγια
παρήγαγε καὶ τεχνητὸ γάλα, πού
εἶχε οὐστὰς ἀντίστοιχη μὲ τὸ γά-
λα τῆς ἀγελάδας. Ἡ θρεπτικὴ ἀ-
ξία τῆς σόγιας εἶναι οὐκ ὀλίγη ὅπως
καὶ τοῦ κρέατος.

Τὸ φυτικό λίπος ἔχει μεγάλῃ ση-
μασία στὴ θρεψὶ τοῦ ὀργανισμοῦ,
γιατὶ εἶναι πλούσιο σὲ φωσφορίδια
καὶ λεκιθίνη. Τὰ δύο αὐτὰ αὐστατι-
κά εἶναι τόσο πολυτίμητα ὅταν ὀργα-
νισμό, πού σὲ περιπτώσι ἐξαντλή-
σεως του χορηγούνται ὑπὸ μορφή
φαρμάκου.

Σήμερα ὅλα οὐκ ὀλίγη τὰ δυναμι-
τικά φάρμακα περιέχουν λεκιθίνη,
ἡ ὁποία λαμβάνεται τεχνητῶς σὲ με-
γάλῃ ποσότητα ἀπὸ τὰ ὀσπρια.

Τὰ ὀσπρια ὅμως θεωροῦνται ὡς
κατ' ἐξοχὴν ἀμυλούχα τρόφιμα, ἐ-
πειδὴ ἡ περιεκτικότητά τους ἀμύ-
λου ἀνέρχεται σὲ μεγαλύτερο πο-
σοστό. Στὰ φασόλια π. χ. τὸ ἀμύ-
λο φτάνει σὲ μίᾶ ἀναλογία 55%
περίπου.

Μεγάλῃ σημασία γιὰ τὸν ὀργα-
νισμό ἔχουν καὶ οἱ βιταμίνες, πού
περιέχουν τὰ ὀσπρια. Βρίσκονται δὲ
σὲ τόσο ποσότητα, πού εἶναι ἀρκε-
τὴ, γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὸν κίνδυ-
νο τῆς ἀβιταμίνωσης.

Στὰ ὀσπρια ἀπαντοῦν ἀκόμα πολ-
λὰ ἀνόργανα ἄλατα τοῦ καλίου, τοῦ
σοδίου καὶ τοῦ αἰσίου.

Ἐκεῖ παρατηρεῖται δὲ ὅτι ἡ πε-
ριεκτικότητά τους σὲ ἄλλα ἐξαρ-
τάται ἀπὸ τὴ φύσιν τοῦ ἐδάφους, πού
καλλιεργοῦνται. Ἡ φακὴ περιέχει
μεγάλῃ ποσότητα αζώτου καὶ αἰσίου-
ρου, γι' αὐτὸ θεωρεῖται τὸ θρεπτι-
κότερο καὶ ὑγιεινότερο τρόφιμο.
Στοὺς Ἰουδαίους ἦταν πολὺ ἀγα-
πητὴ, ὅπως μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἱστορι-
κὸ, ὅτι ὁ Ἡσὺ παρεκίνησε στὸν
Ἰακώβ τὰ πρωτόκοια τοῦ ἄντι πι-
νακίου φακῆς.

Τὰ ὀσπρια παρουσιάζουν ὅμως ἑ-
νὰ μειονέκτημα, τὸ ὅτι εἶναι δύ-
σπεπτα. Ἡ δυσπεψία αὐτὴ ὀφείλεται
ὁ σὲ δύο λόγους. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ
ἔξης: Ὅταν τὰ ὀσπρια εἶναι κα-
κόφητα, τὸ πεπτικὸ σύστημα δύσκολο
μπορεῖ νὰ παραλάβῃ τὰ θρεπτι-
κά τους αὐστατικά, γιατί μόνο χυ-
λωμένα χωνεύονται εύκολα.

Ὁ δεύτερος λόγος ἀφορᾷ τὸ φυ-
τικὸ λευκωμα, πού παρουσιάζει τὴν
ιδιότητα νὰ μὴ διασπᾶται εύκολα
ἀπὸ τὰ ὑγρὰ τῆς πέψεως, ἀλλὰ νὰ
χρειάζεται ἀρκετὴ ὥρα, ὥπου νὰ
γίνῃ ἀφομοίωσιμος.

Ὁ μόνος τρόπος πού μπορούμε
νὰ κάνουμε τὰ ὀσπρια πιὸ εύπεπτα
εἶναι νὰ γίνονται πρῶτα μὲ τὸ ἀ-
λεσμο «φαβὰ» καὶ κατόπιν νὰ ψι-
λυνῶνται. Ὁ περισσότερος μαγειρί-
σας χρησιμοποιοῦν τὸ ὡς μὴν τὸν
διευκολύνουν τὸ ψήσιμο τους. Ἡ
οὐκ ὀλίγη ποσότητα οὐκ ὀλίγη πο-
σότητα ἀν προστίθεται, ἔχει τὴν ἰδι-
ότητα νὰ καταστρέφῃ ὅλες τὶς βι-
ταμίνες, πού περιέχουν τὰ ὀσπρια.
Γι' αὐτὸ καλὸ εἶναι νὰ μὴ τὴν με-
ταχειρίζομαστε.

Ἄλλος τρόπος πού κάνει καλό
φτὰ τὰ ὀσπρια, ὅταν βέβαια δὲν
ἀλέθωνται, εἶναι νὰ μουσκεῦνται
στὸ νερὸ ἀρκετὸς ὥρες καὶ μετὰ νὰ
μαγεύωνται.

Κ. ΖΕΡΒΟΣ χημικός

Περιπετειῶδες ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Τριβουλέτος ἐξιστορεῖ στὸ βασιλῆα
πῶς πρωτοσυνάντησε τὴ μικρὴ Ζιζέτ καὶ
πῶς τὴν ἀγάπησε σὰν κόρη του. Ὁ φρα-
γκίσκος τὸν διατάσσει κατόπιν νὰ ξαναφο-
ρέσῃ τὴ στολὴ τοῦ γελωτοποιοῦ μὲ τὰ κου-
δουνάκια. Στὸ μεταξύ, μιὰ γρῆναι ταιγγάνα,
πού ἀνέβρεψε τὸν Λαντεναι, τὸ φίλο τοῦ
Μανφρέδου, κάνει γνωστὸν ἀρχιδίκα-
στὴ Μονκλάρ τὸν ἐρωτικὸν σύνδεσμό του
μὲ τὴν κόρη τοῦ Ντολέ. Ὁ φερρόν, ὡ-
θεύμενος ἀπὸ ἕνα αἰσθημα νοσηρῆς πε-
ριεργείας, πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ Κερα-
μεικού. Ἐκεῖ, ὅμως, βρίσκει ὁλοζώντανη
τὴ Μαγδαληνὴ, πού του ἐξηγεῖ ὅτι ὠθη-
κε γιὰ τὸ ὄχι εἶχε κάνει λάθος καὶ
τοῦ ζητοῦσε νὰ συνεργασθῇ γιὰ νὰ ἐκ-
δικηθῇ τὸν κοινὸ ἀπὸ τῆς δυστυχίας
τους, πού εἶναι ὁ βασιλεὺς φραγκίσκος.

4ον Δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώσῃ
τὴ φράση του. Σαριώθηκε ἀμέσως
κάτω ἀφήνοντας ἕνα ὑπόκοφο βογ-
γυτὸ. Τὴ στιγμή πού ἀπλῶν τὰ
χέρια του γιὰ νὰ πιάσῃ τὴ Μαγδαληνὴ,
ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἐβγαλε ἀπὸ τὸ κορσὰς
τῆς ἕνα ἐγγεῖριδι καὶ κατέβασε τὸ χέρι
τῆς μὲ ὀρμή. Ἡ λεπίδα του χάθηκε μέσα
στὸ λαϊμὸ τοῦ φερρόν.

— Πέθανε, λοιπόν, ἀφού δὲν θέλεις νὰ
γίνῃς σύμμαχός μου! εἶπε μὲ βραχνή φωνή
ἡ προδομένη φίλη τοῦ φραγκίσκου Ιου.
Ὁ φερρόν προσπάθησε νὰ συρθῇ στὸ
πάτωμα γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ ἀπὸ τὰ πόδια.
Ἄλλ' ἡ Μαγδαληνὴ πῆγε μόνη τῆς κον-
τά του. Τὸ χέρι τῆς ξανακατέθηκε ὅπως
καὶ πρίν. Αὐτὴ τὴ φορὰ, τὸ ἐγγεῖριδι χῶ-
θηκε ὡς τὴ λαβὴ μέσα στὸ στήθος τοῦ
φερρόν. Τὰ πόδια του χτύπησαν κάμποσες
φορὲς στὸ πάτωμα. Ἐπειτα ἔμειναν ἀκί-
νητα...

— Πέθανε! εἶπε ἡ Μαγδαληνὴ μὲ φωνή
πού δὲν ἔδειχνε τὴν πασαμικρὴ συγκίνησι.
Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔμεινε στὸ στί-
τι τοῦ Κεραμεικοῦ, ἀφού ἔκλεισε προσε-
χτικά τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα.

Τὸ πῶμα τοῦ φερρόν δὲν τὴν ἐνοχλοῦ-
σε καθόλου. Περιούσε καὶ ξαναπερνοῦσε
πλαί του γιὰ νὰ πᾶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος
τοῦ δωματίου στὸ ἄλλο καὶ δυὸ ἢ τρεῖς
φορὲς τὸ διασκέλιζε. Ἦταν σὰν νὰ μὴν ὑ-
πῆρχε. Τὸ μυαλό τῆς ὅλη αὐτὴ τὴν ἡμέ-
ρα ἔτρεχε ἄλλω. Κατέστρωνε σιγὰ-σιγὰ
τὸ σχέδιό της. Κι' αὐτὸ τὸ σχέδιο ἦταν τρο-
μερό.

Ἦρθε, τέλος, τὸ βράδυ. Σκέφτηκε τότε
ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ ξεφορτωθῇ τὸ πῶμα
καὶ κατέβηκε στὸν κήπο. Ἐκεῖ ἀρπάξε μιὰ
ἀξίνα κι' ἄρχισε νὰ σκάβῃ τὸ χώμα.

Ἐργαζόταν μεθοδικὰ χωρὶς νὰ βιάζεται.
Κάπου-κάπου, ὁ σταματοῦσε γιὰ νὰ σκου-
πίσῃ τὸν ἰδρώτα πού ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μετω-
πίο της.

Κατὰ τὶς δέκα, ὁ λάκκος ἦταν ἑτοιμος.
Ἀνέβηκε τότε στὸ στίτι, ἔπιασε τὸ πῶμα
ἀπὸ τὰ πόδια κι' ἄρχισε νὰ τὸ σέρνῃ ὅπως
ἕνα τσουβάλι. Τὸ κεφάλι τοῦ φερρόν ἄφησε
ἕνα ὑπόκοφο κρότο χτυπώντας πάνω στὰ
σκαλοπάτια. Ὅταν ἔφτασε μετὰ στὸ νε-
λάκκο, ἔριξε μιὰ τελευταία ματιά στὸ νε-
λάκκο, ἔριξε τὸν ἑσπρωξέ μέσα κι' ἄρχισε
νὰ ρίχνῃ ἀπὸ πάνω του χώμα.

Τὰ μεσάνυχτα ὅλα εἶχαν τελειώσει. Ἡ
Μαγδαληνὴ τυλίχτηκε τότε μέσα σ' ἕνα εὔ-
ρύχωρο παλτό, κατέβασε τὴν κουκούλα
ἀπὸ τὸ κεφάλι της καὶ βῆκε ἀφού πρῶτα ἔ-
κλεισε προσεχτικὰ τὴν πόρτα.

Ἰγνάτιος Λογιόλα

Ὁ ἄνθρωπος πού μῆκε στὸ βασιλικὸ
γραφεῖο μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ κόμητος
ντὲ Μονκλάρ ἦταν ψιλλός, ἀδύνατος, κοκ-
καλιάρης σχεδόν. Ἄλλ' εἶχε δυὸ ὀλόμαυρα
μάτια πού σκόρπιζαν μεταλλικὲς λαμπε-
ρόλογα καὶ μιὰ ἐκφρασι ἀγέρωχη καὶ ὑ-
περοπτική. Μοναχός; Ἐμοιάζε περισσότε-
ρο μὲ τοὺς περιέργους τυχοδιώκτες τῆς ἐ-
ποχῆς ἐκείνης, πού ἀφοσιωνόταν μὲ φά-
ποχὴς ἐκείνης.

νατισμὸ σ' ἕνα σκοπὸ καὶ δὲν ἔδλεπαν τί-
ποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Ἰγνάτιος ντὲ
Λογιόλα.

Ὁ φραγκίσκος τὸν δέχτηκε ὀρθιος.

— Ζητήσατε νὰ μοῦ μιλήσετε; εἶπε μὲ
ἀπότομο ὕφος. Σὰς ἀκούω... Τί με θέλετε;
Ὁ Λογιόλα κύτταξε τὸ βασιλιά με τὰ
φλογερά μάτια του, ἄφησε νὰ περάσουν
μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα ἀπάντησε:

— Σὰς ἔφερα ἀπὸ τὴ Ρώμη τὴν παπικὴ
εὐλογία.

Σήκωσε ταυτόχρονα τὸ δεξιὸ χέρι του κι'
ἐσμίε τὸ δείχτη μὲ τὸν ἀντίχειρα.

— Βασιλιά τῆς Γαλλίας, πρωτότοκε υἱέ
τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υπερτά-
του ποντίφικος τῆς χριστιανῶσνης, πού
με ἐπιφόρτισε εἰδικὰ γι' αὐτό, εἰς τὸ ὄνο-
μα τοῦ Ἁγίου Πατρός, τοῦ βασιλέως τῶν
Βασιλέων, σὰς εὐλογῶ!

Νικημένος ἀπὸ τὸ αὐταρχικὸ ὕφος τοῦ
ἀνθρώπου πού στεκόταν μπροστά του, ὁ
φραγκίσκος ἔγειρε πρῶτα τὸ κεφάλι του
καὶ κατόπιν ὅλο του τὸ κορμί. Ἀνασπώ-

θηκε ὕστερα, σὰν μετανοιωμένος γιὰ τὴν
ταπεινὴν πού εἶχε δεῖξει, τίναξε πρὸς τὰ
πίσω τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας δέχεται μὲ
μεγάλῃ χαρὰ τὴν εὐλογία τοῦ Ἁγίου Πα-
τρός... Καὶ τώρα μιλήστε, κύριε! τί ἐπι-
θυμεῖτε;

Κάθισε συγχρόνως σὲ μιὰ μεγάλη πολυ-
θρόνα, στήριξε στὴ ράχη τῆς τὸ κεφάλι του,
σταύρωσε τὰ πόδια κι' ἄρχισε νὰ χαιδεύῃ
μὲ τὸ χέρι του τὸ κεφάλι ἐνὸς ὑπερόχου
σκυλιοῦ πού ἦταν ἐσπλωμένο πλαί του.

Ὁ Λογιόλα, ἐκπληκτὸς γι' αὐτὴ τὴν ὑ-
ποδοχὴ, δάγκωσε τὰ χεῖλη του. Τὰ μάτια
του ἔγιναν πιὸ μαύρα καὶ πιὸ σκληρά.

— Μεγαλειότητε, ἀπάντησε, δὲν σὰς
ἔφερα μόνον τὴν εὐλογία τοῦ Ἁγίου Πα-
τρός. Ἐχὼ τὴν ἐντολὴ νὰ σὰς κάμω ἐπί-
σης γνωστὸς τοὺς δικαιολογημένους φό-
βους μου... Ὁ Ἅγιος Πατὴρ, Μεγαλειότη-
τε, κυττάζει μὲ λυπητὴ καὶ ἀγωνία τὴν Γαλ-
λία, πού τὴν ἀγαπᾷ σὰν πρωτότοκὴ κόρη
του...

— Μὰ τὸ ἅγιο ὄνομα τῆς Παναγίας, ὅσο
μεγάλῃ κι' ἂν εἴναι ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸ βα-
σίλειό μου, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀγαπᾷ πε-
ρισσότερο ἀπὸ μένα, εἶπε ὁ φραγκίσκος.
Ὁ Λογιόλα δὲν φάνηκε πὼς ἀκούσε αὐ-
τὰ τὰ λόγια καὶ συνέχισε:

— Ἡ Γαλλία, χώρα χριστιανική, ἡ Γαλ-
λία τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, ἔχει γίνῃ ἡ
χώρα τοῦ σχίσματος καὶ τῶν αἱρέσεων. Ἡ
αὐτὴ τῆς Ρώμης ἐκτίμα, βέβαια, τὶς προ-
θέσεις καὶ τὶς πράξεις τῆς Μεγαλειότητός
σας. Αὐτὸ πού γίνεται σήμερα στὴν Προ-
βηγκία...

— Δέκα χιλιάδες πτώματα αἰρετικῶν!
τὸν δέικοψε ὁ βασιλεὺς μὲ πικρία.

— Δὲν εἶναι ἀρκετὰ, ἀπάντησε ὁ Λο-
γιόλα.

Ἡ φωνὴ του ἦταν κοφτερὴ σὰν λεπίδα
μαχαίριου καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν.

Ὁ βασιλεὺς τινάχτηκε ὀρθιος ἀκούγον-
τας αὐτὴ τὴν ἀπάντησι.

— Πέστε, λοιπόν, ὅτι θέλετε νὰ μετα-
βάλτε τὴ Γαλλία σὲ ἔρημο! φώναξε.

— Θέλωμ τὴ Γαλλία μεγάλη καὶ ἰσχυ-

Οἱ δυὸ ἄντρες κυττάχτηκαν γιὰ μερικὲς στιγμὲς σὰν δυὸ ἀντίπαλοι...

θέλησαν να παραστούν στην έσορτή, για να μη μαθευτεί πως είχαν πληγωθεί.

Οι τρεις έμπιστοι του Φραγκίσκου Ιου περιστοιχίζαν τη δούκισσα ντ' Ετάμπ μαζί με μερικούς άλλους ευγενείς που ανήκαν στο κόμμα του βασιλιά.

Ο Γκυ ντε Σαμπό ντε Ζαρνάκ, ο ευγενής στον οποίον είχε μιλήσει η μορφή Αρτεμίδος, έστριψε το μoustάκι του και απάντησε:

— Νομίζω πως ο ποιητής Μαρό πρόκειται να γράψει μια ωδή που θα έχει τον τίτλο «Τρεις εναντίον ενός!»

— Ξέρετε, κυρία, είπε δυνατά ο Σαταινεράϊ στη δούκισσα ντ' Ετάμπ, ποιά φήμη κυκλοφορεί στην αύλη;... Λένε ότι ο βασιλιάς έχει αποφασίσει να διώξει τον Τριβουλέτο.

Ο Τριβουλέτος που περνούσε μπροστά από το μικρό όμιλο σταμάτησε.

— Να με διώξει; είπε. Τότε είναι να κλαίει κανείς για την αύλη, το Παρίσι και τη Γαλλία. Χωρίς γελοιοποιό δεν υπάρχει βασιλιάς! Χωρίς τον Τριβουλέτο, όλοι έσείς δεν αξίζετε τίποτε!

— Και ποιος σου είπε, τρελλέ, πως δεν υπάρχει πια γελοιοποιός; φώναξε ο Σαταινεράϊ. Ο βασιλιάς θα σε αντικαταστήσει με άλλον.

— Με ποιόν; ρώτησε η δούκισσα ντ' Ετάμπ που είχε μαντέψει την πρόβλεψη του Σαταινεράϊ.

— Με τον κύριο Σαμπό ντε Ζαρνάκ, απάντησε ο τελευταίος.

Οι ευγενείς που περιστοιχίζαν τη δούκισσα ντ' Ετάμπ ξεκαρδίστηκαν στα γέλια, ενώ οι φίλοι της Αρτεμίδος του Πουατιέ έριχναν απελπισμένες ματιές όλογυρα.

— Διαμαρτύρομαι! φώναξε ο Τριβουλέτος. Αν ο βασιλιάς θέλει να με διώξει, δικαίωμά του δικαίωμα να υποδείξω εγώ ο ίδιος το διάδοχό μου.

— Υποδείξε τον, λοιπόν! του είπε ο νεαρός Σαιν - Τράλ, που, μαζί με τον υποκόμητα ντε Λεζινιάν και τον Σαμπό ντε Ζαρνάκ, επέβαιναν τη μικρή «αύλη» της Αρτεμίδος του Πουατιέ.

Ο διάδοχός μου θα είναι ο ίδιος ο βασιλιάς. Και είμαι βέβαιος πως αυτός θα σας διασκεδάσει καλύτερα από μένα.

— Αυτός ο γελοιοποιός το παράκαμε! ψιθύρισε μια νεαρή γυναίκα με αγαλματένια όμορφη, που καθόταν κοντά στην Αρτεμίδα του Πουατιέ.

Η γυναίκα αυτή ήταν η Αικατερίνη των Μεδίκων, σύζυγος του διαδόχου του θρόνου 'Ερρίκου.

— Κι' αφού ο βασιλιάς θα γίνει γελοιοποιός, τότε ο θρόνος ανήκει δικαιωματικά σε μένα, συνέχισε ο Τριβουλέτος. Αυτός

θα φορή τα κουδούνια κι' εγώ θα φορώ το στέμμα στο κεφάλι μου.

— Αυτός ο γελοιοποιός είναι ανυπόφορος, ξαναείπε η Αικατερίνη των Μεδίκων στην Αρτεμίδα του Πουατιέ, την εύνοια μνήνη του συζύγου της, συνοδεύοντας τα λόγια της με ένα χαριτωμένο χαμόγελο.

Τη στιγμή εκείνη, ακούστηκε μια δυνατή φωνή:

— Κύριοι, ο βασιλιάς!

Η μουσική σταμάτησε αμέσως κι' η σιωπή απλώθηκε μέσα στην απέραντη αίθουσα.

Ο Τριβουλέτος στήλωσε τα μάτια του στην πόρτα, από όπου μπήκε σε λίγο ο Φραγκίσκος, κρατώντας από το χέρι τη Ζιλέτ.

— Πόσο είναι όμορφη! ψιθύρισε ο γελοιοποιός. Άλλα μου φαίνεται λυπημένη... Για ποιο λόγο άρα γέναι;... Είναι αλήθεια πως θα την χάσω για πάντα;... Ω, αν με ίδι;... Που να κρυφτώ;... Από πού να φύγω;

Ο Φραγκίσκος, αφού έκαμε μερικά βήματα μέσα στην αίθουσα, είπε δυνατά:

— Κύριοι, χαιρετήστε τη δούκισσα του Φονταινεμπλώ!

Οι αυλικόι υποκλίνονταν στο πέρασμά της. Η Ζιλέτ προχωρούσε με το κεφάλι ψηλά χωρίς να βλέπει κανένα γύρω της.

Ο βασιλιάς άρχισε να την ηγαίνει από όμιλο σε όμιλο και να της παρουσιάζει τα σημαντικότερα πρόσωπα της αύλης του.

— Κύριε δελφίνε, είπε στο γυιό του, πρέπει να αγαπάς τη δούκισσα του Φονταινεμπλώ, σαν να ήταν αδελφή σου.

Ο δελφίνος θέλησε να χαμογελάσει σ' εκείνη που ο πατέρας του του παρουσίαζε σαν αδελφή του, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να κάμει ένα μορφασμό.

Ο βασιλιάς ώδηγησε κατόπιν τη Ζιλέτ σε μια πολυθρόνα και κάθισε κι' ο ίδιος σε μικρή απόσταση, περιφρονώντας το θρόνο που του είχαν στήσει στο βάθος της αίθουσας.

Δεν την άφηνε καθόλου από τα μάτια του και, σε κάποια στιγμή, είπε αρκετά δυνατά σε κείνους που τον περιστοιχίζαν, — Η σημερινή ημέρα είναι η πιο εύτυχισμένη της ζωής μου. Γιατί σήμερα, για πρώτη φορά ένοιωσα ένα αίσθημα, που μου ήταν ολότελα άγνωστο ως τώρα.

Η Ζιλέτ τον άκουσε, αλλά δεν έδειξε πως είχε καταλάβει τη σημασία που είχαν τα λόγια του.

Ο βασιλιάς έκαμε μια κουρασμένη κίνηση. Έκείνη τη στιγμή, ο κόμης ντε Μονκλάρ περνούσε από μπροστά του.

Δεν βρισκόταν πως η σημερινή γιορτή είναι πολύ όμορφη, αγαπητέ μου Μονκλάρ; του είπε ο Φραγκίσκος.

— Υπέροχη, Μεγαλειότατε, απάντησε ο

άρχιδικαστής, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

Κι' έκαμε ν' απομακρυνθεί.

— Μην φεύγετε, Μονκλάρ, του φώναξε ο βασιλιάς. Θα σας χρειαστώ... Άλλά, για σταθήτε, μου φαίνεται πως λείπει κάποιος. Πού είναι ο γελοιοποιός μου; Θέλω εδω το γελοιοποιό μου!

Καιμιά δεκαριά ευγενείς άρχισαν να τρέχουν μέσα στην αίθουσα, φωνάζοντας:

— Τριβουλέτο!... Τριβουλέτο!... Πού είσαι;... Σε θέλει ο βασιλιάς!

Η Ζιλέτ άκουγε αυτές τις φωνές χωρίς να μπορεί να μαντέψει ποιος ήταν ο άνθρωπος που έψαχναν να βρουν. Κι' άλλωστε, όλα όσα γίνονταν μέσα σ' αυτή την αίθουσα της ήταν αδιάφορα.

Ο βασιλιάς χτύπησε το πόδι του στο πάτωμα.

— Τριβουλέτο! φώναξε. Τρελλέ! Θα διατάξω να σε μαστιγώσουν!

Ο χορός είχε σταματήσει. Όλοι έψαχναν τώρα για να βρουν τον Τριβουλέτο. Οι έρευνες είχαν έπекταθή και έξω από την αίθουσα.

Μεγάλες φωνές ακούστηκαν ξαφνικά:

— Νάτος!

— Έμπρός, τρελλέ! Τόση ώρα σε φωνάζει ο βασιλιάς!

— Γονάτισε για να σε συγχωρήσει!

Τον έσπρωξαν μπροστά, τον τραβούσαν από τα χέρια και τα πόδια, τον πήγαιναν πότε από δω και πότε από κει, ώπου, τελικά, τον έφεραν μπροστά στο βασιλιά.

— Μεγαλειότατε, τον βρήκαμε γονατιστό.

— Ήταν ολόμοναχος μέσα σ' ένα δωμάτιο...

— Κι' έκλαιγε με λυγμούς...

— Σίγουρα, θα είναι κάποια καινούργια φάρσα...

— Ποιος ξέρει τί έχει σκαρώσει... Μιλούσαν όλοι μαζί και καθένας διεδικούσε για τον εαυτό του την τιμή ότι τον είχε ανακαλύψει πρώτος.

Η φωνή του γελοιοποιού αντήχησε ξαφνικά.

— Εκλαιγα για να σας κάμω να γελάσετε, αφεντάδες μου! είπε.

— Μπράβος!... Ζήτη ο Τριβουλέτος!... Ζήτη ο τρελλάς!

— Σιωπή! πρόσταξε ο βασιλιάς. Παραμερίστε, σας παρακαλώ, για να μπορέσουν όλοι να ιδούν το γελοιοποιό μου...

Πλησιάστε, κύριε Φερριάλ!

Η Ζιλέτ ανατρίχισε ακούγοντας αυτό το όνομα. Τί σχέση είχε ο Φερριάλ με το γελοιοποιό του βασιλιά; Γύρισε, ξαφνικά, το κεφάλι της. Κι' είδε τότε τον Τριβουλέτο. Και τον αναγνώρισε κάτω από το παράξενο κοστούμι με τα κουδούνια που φορούσε.

Πιστός στο λόγο του

Η Ζιλέτ κατάλαβε αμέσως την τρομερή κωμωδία που είχε παρασκευάσει ο βασιλιάς.

Ός τότε, δεν είχε φροντίσει ποτέ να μάθει ποιά ήταν το επάγγελμα του ανθρώπου που αποκαλούσε πατέρα της. Είπε αλήθεια πως εύρισκε παράξενο το ότι δεν έμενε μαζί της στο σπίτι του Τρασουάρ και ότι οι επισκέψεις του γίνονταν κάποτε πολύ άραιες. Άλλά δεν είχε ρωτήσει ποτέ τον Φερριάλ τί έκανε, όταν έλειπε από το σπίτι. Τί την ενδιέφερε, άλλωστε; Ο άνθρωπος αυτός την αγαπούσε και φρόντιζε να μην της λείψει ποτέ τίποτε. Τί άλλο της χρειαζόταν να ξέρη;

Και να πού τώρα είχε μάθει, ξαφνικά, την αλήθεια. Ο Φερριάλ δεν ήταν άλλος από τον περίφημο Τριβουλέτο, το γελοιοποιό του βασιλιά, που πολλά από τα άστεία του κυκλοφορούσαν από στόμα σε στόμα μέσα στην πόλη.

Τη στιγμή εκείνη, η Ζιλέτ ένοιωσε μια μεγάλη ντροπή. Όχι, όμως, για τον Τριβουλέτο, αλλά για τον εαυτό της.

— Άς ήταν να μην μ' αναγνωρίση! σκέφτηκε. Δεν θέλω να με ίδι εδώ!

Ο Τριβουλέτος βρισκόταν τώρα μπροστά στο βασιλιά. Δεν κιντήζε καθόλου προς το μέρος της Ζιλέτ. Κάνοντας μια υπέρανθρωπη προσπάθεια, αγωνιζόταν να παραμείνη εκείνος που ήταν ως τότε: ο γελοιοποιός, που έκανε όλους να γελάνε με τ' ά-

στεία του.

— Τρελλέ, φώναξε ο βασιλιάς κάνοντας το θυμωμένο, γιατί έφυγες από την αίθουσα της γιορτής; Τί πήγες να κάμης; Γιατί δεν εκπληρώσεις τα καθήκοντά σου, που είναι να μας διασκεδάσεις και να μας κάνεις να γελάμε;

Ο Τριβουλέτος θέλησε ν' απαντήσει. Άλλά από το στόμα του βγήκε μόνον ένας υποκόφωρος ρόγχος. Άρχισε τότε να κουνάει τα κουδούνια του για να κρύψη την ταραχή του.

— Μίλησε, λοιπόν! φώναξε ο Φραγκίσκος.

Ο Τριβουλέτος έκαμε μια καινούργια προσπάθεια, αλλά και πάλι κανένας ήχος δεν βγήκε από το στόμα του.

Έκείνη τη στιγμή, η Ζιλέτ είχε μια περιέργη έμπνευση. Σηκώθηκε αμέσως και προχώρησε προς τον Τριβουλέτο.

Μια βαθειά σιωπή απλώθηκε μέσα στην απέραντη αίθουσα.

Ο βασιλιάς σηκώθηκε επίσης. Το πρόσωπό του ήταν κατακόκκινο από θυμό. Προτού, όμως, προφτάσει να κάμει την παραμικρή κίνηση, η Ζιλέτ ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του Τριβουλέτου και είπε με φωνή ήρεμη και σταθερή:

Ευγενείς δέσποινες και άρχοντες, η Αυτό Μεγαλειότητάς μου έκαμε την τιμή πριν από μερικά λεπτά να με παρουσιάσει σε σας. Ή σειρά μου τώρα να σας παρουσιάσω τον πατέρα μου...

Ο Τριβουλέτος έκλαιγε από τη χαρά του.

— Ω, αγαπημένη μου κόρη! ψιθύρισε άναμεσα στους λυγμούς του.

Και σωριάστηκε λιπόθυμος στα πόδια της Ζιλέτ.

Ένας ψίθυρος ακούστηκε μέσα στην αίθουσα. Οι αυλικόι κύτταξαν κατάπληκτοι αυτή τη νέα, που ήταν ολόφανερο ότι είχε δυσχερατήσει με τα λόγια της το βασιλιά.

Είδαν, ξαφνικά, τον Φραγκίσκο να προχωρή προς το μέρος της.

— Πάρτε αυτό τον τρελλό! βρυχήθηκε με τρομερή φωνή.

Τρεις υπηρέτες με λιθρέα σήκωσαν στα χέρια τους τον Τριβουλέτο και τον έβγαλαν έξω από την αίθουσα.

Ο βασιλιάς γύρισε κατόπιν στη Ζιλέτ.

— Κυρία, είπε, τί σημαίνει αυτή η τρέλλα;

— Δεν πρόκειται για τρέλλα, απάντησε η νέα με σταθερή φωνή. Ότι είπα είναι αλήθεια και το ξέρετε!...

Ο Φραγκίσκος φάνηκε έτοιμος να ξεσπάσει. Μα συγκρατήθηκε και προσπάθησε να χαμογελάσει.

— Σας κάλεσα εδω για να διασκεδάσετε! φώναξε στους αυλικούς που βρίσκονταν όλογυρα. Τί σημαίνει αυτό το περίλυπο ύφος, κύριοι;... Και σεις, κυρίες μου, γιατί χάσατε το κέφι σας; Έμπρός! Νά ξεναρήσει αμέσως η μουσική!

Και πρόσθεσε αμέσως:

— Η δούκισσα του Φονταινεμπλώ είχε μια έλαφρη ζάλη... Αυτό το παθαίνει συχνά... Οι γιατροί, όμως, με έχουν διαβεβαιώσει, ότι δεν πρόκειται για τίποτε το σοβαρό... Αύριο θα είναι τελείως καλά.

Οι χοροί ξανάρχισαν αμέσως. Οι αυλικόι, για να συμβουθούν να φανούν πιο εύθυμοι από ό,τι πραγματικά ήταν.

Η Ζιλέτ ξαναγύρισε στη θέση της και ξαναπήρε την αγαλματένια ακινησία της.

Ο βασιλιάς ξαναπήγε επίσης στη θέση που καθόταν και πρίν. Προσπαθούσε να εύρισκε χαρούμενος κι' εύρισκε άφορη φανή χαρούμενος για να γελάσει. Μέσα από το παραμικρό για να γελάσει.

Είχε ποθήσει άλλοτε τη Ζιλέτ σαν γυναίκα. Άλλά τώρα την αγαπούσε σαν κόρη του. Η αγάπη του είχε μεταμορφωθή, ρη του. Η αγάπη του είχε μικρότερη από πρίν. Την αλλά δεν ήταν μικρότερη από πρίν. Την κόρη του αυτήν την ήθελε ολότελα δική του. Έπρεπε, λοιπόν, να ξεχάσει αυτό τον άθλιο Τριβουλέτο. Διαφορετικά, ήταν άποφασισμένος να τη συντριψεί.

Χαμογέλασε ξαφνικά. Κάποια σκέψη είχε περάσει από το μυαλό του...

Ο λόγος του είχε μεταμορφωθή, ρη του. Η αγάπη του είχε μικρότερη από πρίν. Την αλλά δεν ήταν μικρότερη από πρίν. Την κόρη του αυτήν την ήθελε ολότελα δική του. Έπρεπε, λοιπόν, να ξεχάσει αυτό τον άθλιο Τριβουλέτο. Διαφορετικά, ήταν άποφασισμένος να τη συντριψεί.

Χαμογέλασε ξαφνικά. Κάποια σκέψη είχε περάσει από το μυαλό του...

Ο λόγος του είχε μεταμορφωθή, ρη του. Η αγάπη του είχε μικρότερη από πρίν. Την αλλά δεν ήταν μικρότερη από πρίν. Την κόρη του αυτήν την ήθελε ολότελα δική του. Έπρεπε, λοιπόν, να ξεχάσει αυτό τον άθλιο Τριβουλέτο. Διαφορετικά, ήταν άποφασισμένος να τη συντριψεί.

— Γιατρεύτηκαν, Μεγαλειότατε, απάντησαν κι' οι τρεις με μια φωνή.

— Αυτός ο ληστής ήταν τρομερός, είπε ο βασιλιάς. Και τί χτυπήματα! Δεν έχω ιδι καλύτερο σπαθιστή!

— Μας ρίχτηκε ξαφνικά και γι' αυτό δεν μπορέσαμε να του δώσουμε το μάθημα που του χρειαζόταν, δικαιολογήθηκε ο Σαταινεράϊ.

— Το ξέρω, παραδέχτηκε ο βασιλιάς. Κι' άλλωστε, μ' αυτούς τους ανθρώπους του σχοινιού και του παλουκιού δεν μπορεί κανείς να τ' αγγίξει πέρα. Τα χτυπήματά τους είναι ύπουλα και γι' αυτό ένας ευγενής δυσκολεύεται να τους αντιμετωπίσει.

Η Ζιλέτ, από τη θέση που βρισκόταν, άκουγε πολύ καθαρά τα λόγια τους. Ήταν βέβαιη, άλλωστε, ότι ο βασιλιάς είχε φέρει επίτηδες τη συζήτηση σ' αυτό το θέμα.

— Άλήθεια, τί άπόγινε αυτός ο ληστής, Μονκλάρ; ρώτησε ο Φραγκίσκος.

Ο Μονκλάρ στεκόταν σιωπηλός πίσω από το βασιλιά.

— Ποιος ληστής, Μεγαλειότατε;

— Αυτός ο Μανφρέδος που ήθελες να τον κρεμάσεις.

— Άλλ' η Μεγαλειότητάς σας το ξέρει, απάντησε έκπληκτος ο Μονκλάρ.

— Υποθέστε πως δεν το ξέρω, είπε ο βασιλιάς. Κι' άλλωστε, οι φίλοι μου δεν το ξέρουν... Η ιστορία αυτή είναι πολύ διασκεδαστική... Ξέχασα να σας πω, φίλοι μου, ότι αυτός ο ληστής, φανερόνως όπως όλοι οι όμοιοι του, είχε όρκισθεί πως θαρχόταν να με βρή μέσα στο Λούβρο. Μίληστε, λοιπόν, Μονκλάρ.

— Δεν ξέρω να αφηγούμαι, απάντησε ο αρχιδικαστής. Αφού το θέλετε, όμως, θα προσπαθώ να σας ευχαριστήσω... Ο ληστής κατάφερε να βγί από την πύλη του Αγίου Διονυσίου, χάρις σ' ένα περιστατικό που προσπάθη να διαλευκάνω. Τον κατέφυγε στο λόφο του Μονφωκόν. Τον καταδίωξαμε όμως κι' εκεί... Βλέποντας, λοιπόν, ότι κινδύνευε να συλληφθή, χώθηκε μέσα στο όστεοφυλάκιο... Ξέρετε τότε τί έκαμα; Έκλεισα τη σιδερένια πόρτα κι' έβαλα απ' έξω φρουρά.

— Μπράβο! φώναξαν με μια φωνή κι' οι τρεις ευγενείς. Του άξιζε!

— Πόσες ημέρες έχουν περάσει από τότε; ρώτησε ο βασιλιάς.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικατέστησε τα πόδια της. Η Γκρέτα έμαθε πολύ γρήγορα να το χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί τώρα άνετα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

— Όταν η Γκρέτα, η αγαπημένη σκυλίτσα του κ. Τζάκσον, κατοίκου της Φλωρίδας, έπαθε παράλυση των πίσω άκρων της από σπασμό της σπονδυλικής στήλης της, έκαμε, μη μπορώντας να την βλέπει διαρκώς άκίνητη, την έφοδιασε με το δίτροχο αυτό σύστημα που αντικα

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ για' ο' χαρακτήρα σας

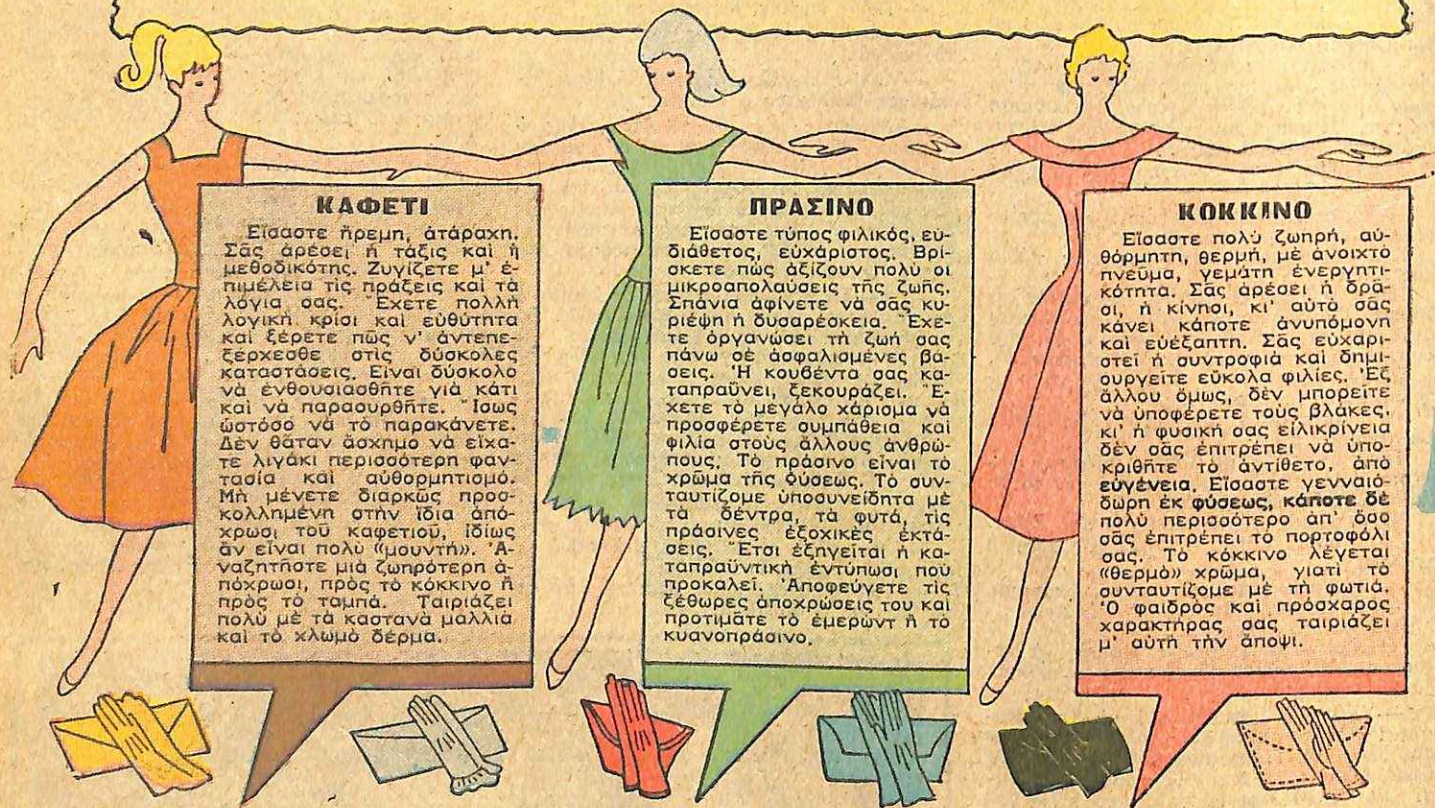
Πώς θα κάνετε την έκλογή του φορέματός σας και των εξαρτημάτων της τουαλέτας σας

ΤΟ χρώμα που προτιμάτε στο ντύσιμό σας αποτελεί ένα «κλειδί» που φανερώνει την προσωπικότητά σας. Δεν είναι τυχαία η έκλογή σας αυτή, αλλά ένστικτη. Εξαρτάται από την ιδιοσυγκρασία σας, τα γούστα σας, τις ψυχικές αντιδράσεις σας και τα συναισθήματά σας — με μία λέξη, απ' το χαρακτήρα σας. Αν λοιπόν δεν ντύσεστε μονάχα με άσπρα και μαύρα, μπορείτε να γνωρίσετε τον εαυτό σας, απ' το επικρατέστερο χρώμα των φορεμάτων σας.

Βέβαια, τα χρώματα και οι αποχρώσεις τους είναι πολλά, ολοκληρές εκατοντάδες. Θα βρείτε όμως εδώ έξη απ' αυτά, τα πιο βασικά. Αφού διαλέξετε οποίο προτι-

μάτε για το φόρεμά σας, διαβάστε την αντίστοιχη ανάλυση του χαρακτήρα σας. Ύστερα ρίξτε μία ματιά πιο κάτω, στις δυο αποχρώσεις που αντιστοιχούν σε κάθε βασικό χρώμα. Διαλέξτε μία απ' αυτές, εκείνη που προτιμάτε για τις γαρνιτούρες του φορέματός σας και για τα εξαρτήματα της τουαλέτας σας (γάντια, τσάντα, κλπ.). Στη στήλη της θα βρείτε κι' άλλα συμπληρωματικά στοιχεία του χαρακτήρα σας.

Μην ξεχνάτε ωστόσο πως πρόκειται για ένα παιχνίδι. Αν λοιπόν βρίσκετε πως δεν συμφωνεί ο χαρακτήρας σας με τα στοιχεία που σας δίνουμε, δεν υπάρχει κανείς λόγος... ν' αγοράσετε καινούργια φορέματα, μ' άλλα χρώματα!

ΚΑΦΕΤΙ

Είσατε ήρεμη, ατάραχη. Σας αρέσει η τάξη και η μεθοδικότητα. Ζυγίζετε μ' επιμέλεια τις πράξεις και τα λόγια σας. Έχετε πολλή λογική κρίση και ευθύτητα και ξέρετε πως ν' αντιπεξερχεισθε στις δύσκολες καταστάσεις. Είναι δύσκολο να ενθουσιασθώ για κάτι και να παρασυρθώ. Ίσως ωστόσο να το παρακάνετε. Δεν θάταν άσχημο να είχατε λιγάκι περισσότερη φαντασία και αυθορμητισμό. Μη μένετε διαρκώς προσκολλημένη στην ίδια αποχρώση του καφετιού, ιδίως αν είναι πολύ (μουντή). Αναζητήστε μία ζωρρότερη αποχρώση, πρὸς τὸ κόκκινο ἢ πρὸς τὸ ταμπά. Ταιριάζει πολύ με τα καστανά μαλλιά και το κλωμό δέρμα.

ΠΡΑΣΙΝΟ

Είσατε τύπος φιλικός, ευδιάθετος, ευχάριστος. Βρίσκετε πως αξίζουν πολύ οι μικροπολαυσεις της ζωής. Σπάνια αφήνετε να σας κυριέψη ή δυσαρεσκεία. Έχετε οργανώσει τη ζωή σας πάνω σε ασφαλισμένες βάσεις. Η κουβέντα σας καταπραύνει, ξεκουράζει. Έχετε το μεγάλο χάρισμα να προσφέρετε συμπάθεια και φιλία στους άλλους ανθρώπους. Το πράσινο είναι το χρώμα της υγείας. Το συνταυτίζουμε υποσυνείδητα με τα δέντρα, τα φυτά, τις πράσινες εξοχικές εκτάσεις. Έτσι εξηγείται η καταπραυντική έντυπωσή που προκαλεί. Αποφύγετε τις ξεθωρές αποχρώσεις του και προτιμάτε το έμερων ή το κυανοπράσινο.

ΚΟΚΚΙΝΟ

Είσατε πολύ ζωηρή, αυθόρμητη, θερμή, με ανοιχτό πνεύμα, γεμάτη ένεργητικότητα. Σας αρέσει η δράση, η κίνηση, κι' αυτό σας κάνει κάποτε άνοσημονη και ευέξαπτη. Σας ευχαριστεί η συντροφιά και δημιουργείτε εύκολα φιλίες. Έξ' άλλου όμως, δεν μπορείτε να υποφέρετε τους βλάκες, κι' η φυσική σας ειλικρίνεια δεν σας επιτρέπει να υποκριθώτε το αντίθετο, από ευγένεια. Είσατε γενναίο, δωρή εκ φύσεως, κάποτε δέ πολύ περισσότερο απ' όσο σας επιτρέπει το πορτοφόλι σας. Το κόκκινο λέγεται «θερμό» χρώμα, γιατί το συνταυτίζουμε με τη φωτιά. Ο φαιδρος και πρόσχαρος χαρακτήρας σας ταιριάζει μ' αυτή την αποψη.

ΜΠΛΕ

Είναι ένα χρώμα «ψυχρό» και ρωμαντικό μαζί. Ψυχρό, γιατί θυμίζει το κρύο νερό. Και ρωμαντικό, γιατί τα μακρινά αντικείμενα μας φαίνονται τυλιγμένα σε μία μπλε ομίχλη, όπως τα βουνά στα παραμύθια. Συνδυάζετε λοιπόν και σεις αυτά τα δυο χαρακτηριστικά. Είσατε σοβαρή, προσεκτική, ήρεμη (κάποτε όμως πεισματώμενη λίγο). Μα στο βάθος έχετε ρωμαντικές αντιλήψεις για τη ζωή, τους ανθρώπους και τον έρωτα, και υποφέρετε αληθινά αν τυφλώσει τις προσδοκίες σας. Προτιμάτε να ονειροπολήτε και ν' αφήνετε σε άλλους τη δράση. Ωστόσο, όταν παρουνισσώθι μία έκτακτη ανάγκη, ξέρετε και σεις να δράσετε.

ΚΙΤΡΙΝΟ

Είναι ένα χρώμα διεγερτικό, το χρώμα του ήλιου. Η προτίμησή σας σ' αυτό δείχνει μια έντονη προσωπικότητα, πλούσια σε ιδέες και με πλατείες αντιλήψεις. Ενδιαφέρεστε για τους ανθρώπους, φροντίζετε όμως να τους κρατάτε σε κάποια απόσταση. Άργεστε κάπως ν' αποκτήσετε οικειότητα με τους καινούργιους φίλους σας. Υπάρχει μία τεραστιά ποσότητα ένεργειας πίσω από την πειθαρχημένη εμφάνισή σας. Γι' αυτό άλλωστε σας είναι κάπως δύσκολη η απόλυτη αδράνεια, η σωματική και πνευματική έκείνη χαλάρωσι που ξεκουράζει. Έχετε την ικανότητα να διαλύετε τις στενοχωρίες των άλλων, με το κερσι σας και με τη λογική σας.

ΓΚΡΙΖΟ

Το χρώμα αυτό δείχνει πως είσατε πρακτική, προσηλωμένη, επιφυλακτική. Καταλαβαίνετε τη σπουδαιότητα της εμφανίσεως και επιδιώκετε να κάνετε καλή εντύπωση. Συχνά δυσκολεύεσθε να πάρετε μία απόφαση, και σκεπτεσθε πολύ πριν ν' εμπιστευθώτε σε κάποιον και να του ανοίξετε την καρδιά σας. Εκτιμάτε την κομψότητα και το καλό γούστο. Προτιμάτε μία ήσυχη κουβέντουλα από ένα πολυβουρδο γλέντι. Το χρώμα της έκλογής σας προσφέρει πολλές δυνατότητες για το ντύσιμό σας — αρκεί μόνο να μη διαλέξετε κανένα μουντό γκριζό. Επίσης δεν πρέπει να το φοράτε διαρκώς, όλες τις ημέρες κι' όλες τις ώρες.

ΚΑΦΕΤΙ ΜΕ ΜΑΝΤΑΡΙΝΙ

Είναι αρκετά θερμός ο χαρακτήρας σας, ώστε να εκτιμάτε το πρόσχαρο «έμφ» μιας ζωηρής αποχρώσεως. Σας αρέσει η αρμονία, η ευχάριστη συνεργασία δυο σχετικών χρωμάτων. Φορέστε π. χ. μία ζακέτα τζέρεμυ μανταρινι με ένα καφετι φόρεμα. Φτιάξτε από ύφασμα μανταρινι το κάλυμμα της όμπρέλας σας. Η σπολιότε το γιαντά του καφετιού φουστάνου σας μ' ένα μεγάλο φιόγκο φτιαγμένο από μανταρινι σιφόν.

ΚΑΦΕΤΙ ΜΕ ΘΑΛΑΣΣΙ

Είναι πολύ ωραίος αυτός ο συνδυασμός σκούρου και πολύ ανοιχτού χρώματος. Δείχνει δὲ πως ξέρετε να εκτιμάτε τις ισορροπημένες αντιθέσεις. Παράλληλα λοιπόν με το πρακτικό πνεύμα σας, που φανερώνει η προτίμησή σας στο καφετι χρώμα, έχετε και μια περιέργεια να δοκιμάσετε κάτι το καινούργιο. Θαλασσιά τσάντα και γάντια θα ταιριάζουν περιφניה μ' ένα φόρεμα σκολατί. Η γαρνιτούρα ένα καφετι σουέτερ με θαλασσιές χάντρες.

ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΕ ΚΟΡΑΛΙ

Δεν είσατε και πολύ γαλήνια. Υπάρχει μία κάποια κλίση πρὸς την περιπέτεια στο βάθος του σταθερού και τακτικού χαρακτήρα σας. Επιζητείτε κάτι το διεγερτικό, αρκεί μόνο να μη μπλεχθήτε πάρα πολύ μ' αυτό. Ένα κοραλένιο κολλέ και όμοια σκουλαρίκια αποτελούν το καλύτερο συμπλήρωμα για το πράσινο φόρεμά σας. Φροντίστε όμως να έχουν την ίδια κοραλί απόχρωση το κραγιόνι των χειλιών σας και το βερνίκι των νυχιών σας.

ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΕ ΜΠΛΕ ΣΑΣ

Είσατε ενδιαφέρων τύπος, γεμάτος αντιθέσεις. Η περιφρόνησή σας πρὸς το παλιό αξίωμα ότι το πράσινο δεν ταιριάζει με το μπλε, δείχνει κάποιες επαναστατικές τάσεις σας. Συγχρόνως όμως, αποδεικνύετε ότι ξέρετε να τις περιορίζετε, εφόσον διαλέγετε τα δυο «ψυχρότερα» χρώματα που υπάρχουν. Μην το παρακάνετε ωστόσο! Αρκεί π. χ. μία μπλε σάξ ζώνη, μαζί με το πράσινο φόρεμά σας, για να ικανοποιηθώ η προτίμησή σας αυτή.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕ ΜΑΥΡΟ

Θέλετε να παριστάνετε τη μοστηριώδη, τη γόρρα. Κι' είναι ένας ρόλος που σας ταιριάζει αρκετά καλά — αρκεί μόνο να μη σας έχη φτιάξει η φύσις κοντούλα, παχουλή, με ολόξανθα μαλλιά. Ο συνδυασμός αυτών των δυο χρωμάτων ταιριάζει καλύτερα αν συνδυάζεται με την απλότητα: Π. χ. ένα μαύρο απογευματινό φορεμάκι, ή ένα μαύρο σιρτητί που γαρνιρεται με κόκκινη φούδρα, είναι ό,τι πρέπει.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕ ΜΩΒ-ΡΟΖΕ

Ξέρετε να γίνεσθε ή ψυχή σε κάθε πάρτυ. Έχετε την ικανότητα να εκμεταλλεύεσθε επιτυχμένα δυο χρώματα που θεωρούνται μάλλον άταιριαστα. Είσατε ανεξάρτητος τύπος. Σας αρέσουν οι δοκιμές, τα πειράματα. Μη παραδίνεστε όμως όλους τους κανόνες άλλων και μόνο για την ευχαρίστησή της παραβάσεως! Δεν θάταν άσχημο το αποτέλεσμα που θα έπιτυγαίνατε, αν συνδυάζατε π. χ. μία μάλλινη φούστα μωβ-ροζέ με μία κόκκινη μπλουζά.

ΜΠΛΕ ΜΕ ΚΙΤΡΙΝΟ

Σας αρέσει η σφήνεια και η τάξη. Είσατε ευχάριστη, πρόσχαρη (αυτό δείχνει η προτίμησή σας πρὸς το κίτρινο) και το αποδεικνύετε σε κάθε εκδήλωσή σας. Τα δυο αυτά χρώματα, το μπλε και το κίτρινο, ηγαίνονται πολύ καλά σε ύφασμα ακριβὰ και εκλεκτά. Δοκιμάστε π. χ. μία φούστα από μπλε ταφτά με μία κίτρινη βελουδένια μπλουζά. Ένας ωραίος συνδυασμός επίσης είναι ένα σκούρο μπλε φόρεμα με χρυσές κλωστές.

ΜΠΛΕ ΜΕ ΚΕΡΑΣΙ

Σας αρέσει κάπως η εκκεντρικότητα, αλλά η συντηρητικότητά σας χαλινάγεται πάντοτε τον υπερβολικό αυθορμητισμό σας. Αυτό δείχνει μία τέτοια χρωματική αντίθεση: μία «θερμή» αποχρώσι δηλαδή, μαζί μ' ένα «ψυχρό» βασικό χρώμα. Κατά βάθος όμως, η κλίση σας στο κεράσι δεν έρχεται καθόλου σε σύγκρουση με την ένστικτη προτίμησή σας πρὸς το μπλε, γιατί το κεράσι είναι σύνθετο και περιέχει μέσα του και λίγο μπλε χρώμα.

ΚΙΤΡΙΝΟ ΜΕ ΚΑΦΕΤΙ

Είναι ένας περιέργος συνδυασμός χρωμάτων που άλλωστε ξευδερώνονται. Δεν σας τον συνιστούμε, γιατί νοθεύει το ευχάριστο «έμφ» του κίτρινου χρώματος. Αν ωστόσο μπορείτε να σ' αυτόν, μπορείτε να βρήτε π. χ. ένα μαλακό, κίτρινο θαμπό ζιγκ, κίτρινο βούλες, με καρετίες να μη φαίνονται. Γιατί όμως να μη φανήτε ευγενέστερη στα βασικά στοιχεία του χαρακτήρα σας, αποφεύγοντας κάτι τέτοιους συνδυασμούς που θυμίζουν παρωπινό τοπίο;

ΚΙΤΡΙΝΟ ΜΕ ΑΣΠΡΟ

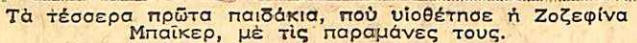
Αν κρίνομε απ' αυτή την έκλογή σας, πρέπει να σας αρέσει ο ήλιος το καλοκαίρι, να το χιώνι το χειμώνα. Ευτυχώς, το άσπρο είναι ένα χρώμα που μπορεί να φορεθώ τόσο το χειμώνα όσο και το καλοκαίρι. Μαζί με το κίτρινο, αποτελεί ένα φωτεινό συνδυασμό, κολλεκτικότατο για κάθε χρώμα επιδερμίδος. Γαρνιρετε το ντεκολτέ με κίτρινες χνουδωτές, ή άσπρες μπουλας ύφασμα. Η προσοχή σας σ' ένα κίτρινο φόρεμα, ένα φαρδύ άσπρο γιακά.

ΓΚΡΙΖΟ ΜΕ ΡΟΖ

Έχετε πονηρία και δόρυδερκεια. Θεωρείτε πως μία ευγενική συνεννόηση είναι χίλιες φορές προτιμότερη απ' μια λογομαχία — ακόμα κι' όταν έχετε το δική με το μέρος σας. Γι' αυτό «κρίσι» σας είσατε εύχρηστη σε κάθε συντροφιά. Για να συνδυάσετε τώρα τα δυο αυτά διαφορετικά χρώματα που σας αρέσουν, μπορείτε π. χ. να φορέσετε ένα διαφανή γκριζό φόρεμα πάνω από νταντέλα, με όπλη κοψή, πάνω από ένα μισοφόρι κλός από ροζ ταφτά.

ΓΚΡΙΖΟ ΜΕ ΑΝΟΙΧΤΟ ΠΡΑΣ

Είσατε πνευματώδης, έτοιμολογη και σας αρέσει να πετάτε πειραχτικά λογάρια, ανώδυνα όμως. Προτιμάτε γενικά τα ανοιχτά χρώματα και αντιπαθείτε τα ζωρά και γλυπτά. Επειδή όμως κι' οι δυο αυτές αποχρώσεις της προτιμήσεώς σας εινε ξεθωρές, επιζητήστε μια ωραία αντίθεση με διαφορετικά ύφασματα — π. χ. ένα άνοιχτοπράσινο χνουδωτό καπελλάκι «με λουζίν» μ' ένα όπλο και κλασσικό ταγιέρ από χοντρό μάλλινο ύφασμα.

Ἡ διάσημη μαύρη χορεύτρια ἔχτισε γι' αὐτὰ ἓνα
ιδιόκτητο χωριὸ μέ παραμυθένιες ἀνέσεις!...

“Εχοντας διακόψει την Ι-
λιγγιώδη καλλιπενική στα-
διοδρομία της, επειδή πιά
είχε γεράσει, δέν έμνεε ό-
σοο ήσυχη στis δάσνες της.
Σκέφτηκε νά βρη ένα άλλο
πεδίο δράσεως, πού θά ταί-
ριαζε μέ την προχωρημένη
ηλικία της κι' έτσι, καθώς
ήταν φυσικό, ττόριξε στή
θηροσκεία και στή φιλανθρω-
πία.

Πιστοὶ ὥς τὸ κόκκαλο καθολικοὶ κί' οἱ δυὸ τους, ἀποφάσισαν νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὰ πλοῦτή τους στὴν ἀσκήσι τῆς φιλανθρωπίας, ἀλλὰ μὲ τρόπο κάθε ἄλλο πρᾶς συμφωνοῦν μὲ τὸ εὐαγγελικὸ ρητὸ, ποῦ λέει «μὴ γινώτῃ ἡ ἀρεστέρᾳ σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ».

Οἱ μικροὶ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ εἶναι πρὸς τὸ παρὼν μονάχα τέσσαρες: Ὁ Ἀκίῳ Γιαμμότο τριῶν ἐτῶν, ὁ Ζαννὸ Κιμαῦρα δυὸ ἐτῶν, ὁ Γιαπωνεζάκια καὶ τὰ δυὸ, ὁ Γάρρυ Κλεμόλα ἐνὸς χρόνου καὶ μισοῦ, ἀπὸ τῆ Φινλανδία, κι' ὁ συνομήλικός

Ἡ Ζοεφίνα Μπαϊκερ, σὺν νεύρῳ ποῦ εἶναι, ἔχει μεγάλο καμὸ γιὰ τὶς φυλετικὲς διακρίσεις. Γι' αὐτὸ, υιοθετώντας τὰ παιδιὰ ἀυτὰ, θέλει νὰ δείξῃ στὸν κόσμον, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδέρφια καὶ οἱ δὲν πρέπει γιὰ κανένα λόγο νὰ τοὺς χωρίζουν οἱ προκαταλήψεις γιὰ ἀνώτερες καὶ κατώτερες φυλές.

Στην κεντρική πλατεία, που φέρει το όνομα της Ζοζεφίνας, υψώνεται ένα αγάλμα μούρης Παναγίας, με τα χαρακτηριστικά της Ζοζεφίνας, που ανοίγει την άγκαλιά της για να δεχτεί και να φιλήσει μέσα σ' αυτήν εφτά ήπια διαφόρων φυλών.

Ὁ κόσμος αὐτὸς ποὺ συρ-
ρεῖ στὸ χωριὸ τῆς Ζοζεφί-
ας Μπαϊκερ, δὲν ἐλκύεται
πρὸς τὸ φιλανθρωπικὸ τῆς ἔρ-
ο, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ὠραῖο πε-
ριβάλλον, ἀπὸ τῆς ἀνέτης

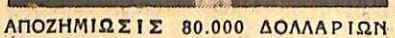
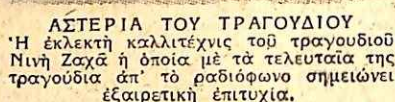
Είναι ένα θαυμάσιο κτίριο
σε μοντέρνο στυλ και χωρί-
ζεται σε διάφορες αίθου-
σες. Ή πρώτη, απ' αυτές
περιέχει κάθε τι που θυμι-
ζει τα παιδικά χρόνια της
Ζοζεφίνας στο Σαιντ Λούις
των Ήνωμένων Πολιτειών.
Σε μία άλλη αίθουσα, βρι-
σκονται πίνακες διασημών
Παρισινών ζωγράφων που
άποθανατίζουν σε διάφορες
στάσεις τη μεγάλη καλλιτέ-
χνα. Σε μία τρίτη, έχουν
συγκεντρωθεί όλα τα ένθυμα
της δράσεώς της στην εθνι-
κή αντίσταση κατά τη γερ-
μανική κατοχή.

Στόν γαλλικό τύπο γίνον-
ται συχνά διαφόρων ειδών
σχόλια για τὸ ἰδιόκτητον αὐ-
τὸ χωριὸ τῆς Ζοζεφίνας
Μπαϊκερ. "Ἄλλα ἀπ' αὐτὰ εἶ-
ναι γεμάτα θαυμασμό κι' ἐ-
παίνοις, ἄλλα ὅμως στάζουν
φαρμάκι...

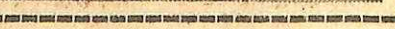
ΟΙ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΕΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΛΑΠΩΝΩΝ

→
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΩΝΗΣ
ΓΙΑ ΑΝΔΡΕΣ
«Η διάσημη στάρ του γερμα-
νικού κινηματογράφου Όλγα
Τσέχοβα ανακάλυψε ότι, χω-
ρίς να το δείχνουν, οι άνδρες
ένδιαφέρονται κι' αυτοί όσο
και οι γυναίκες για την ε-
μορφιά τους! Ίδρωσε, λυ-
πομένη, στο Μόναχο ένα Ινστι-
τούτο καλώνης αποκλειστικά

για άνδρες και κανει ιωρα
χρυσες δουλειες. Οπως απο-
καλυψε η ιδια, οι καλυτεροι
πελάτες της, είναι οι άνθρω-
ποι του θεατρου και του κι-
νηματογράφου, ακολουθούν
δὲ οἱ πολιτικοί!...

Η κυρία "Ελεν Φλόρεν εισέπραξε επί τέλους την αποζημίωσή για τον θάνατο του συζύγου της, του πυγμαίου Γκάρντ Φλόρε, που πέθανε συνεισεία γροθιάς τον Σεπτέμβριο 1951, ύστερα από μία συνάντησή του με τον Ροζέ Ντόναγκου. Οι διοργανωτές του αγώνος αυτού προσπάθησαν επί χρόνια ν' αποφύγουν την πληρωμή αποζημιώσεως στ' ατύχημα του πυγμαίου. Το δικαστήριο της Νέας Υόρκης όμως τους επέβαλε την της δώσουν 80.000 δολάρια. Σ' τη φωτογραφία μας ή χροιά του πυγμαίου δεν τον γυίο της.

Παράπονα καὶ κατηγορίες μιᾶς
γυναίκας, γιὰ τὴν ἀνισότητα
τῶν φύλων

Φαίνεται όμως, ότι παρ' ὅλο που στὸν αἰῶνα μας ἡ ἰσότης τῶν φύλων θεωρεῖται πραγματικότητα, ὁ ἄντρας βρίσκεται σὲ πλεονεκτική θέσι, που κάνει τὴ ζωὴ του ζηλευτὴ στὶς γυναῖκες.

Ἐνάντιος ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ εἶναι ἄντρας. Τὸ ἄνδρο αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ ἓνα ἔμμεσο κατηγορητήριο ἐναντίον τῶν ἀντρῶν, πού ὅπως θέλει νὰ ἀποδείξῃ ἡ κ. Ἀσπροφ, ἀπολαμβάνουν τὰ περισσότερα προνόμια.

«Χαρίς κανένα δισταγμό, γράφει η κ. Ασπροφύ, ένα ζήλουσα να γεννηθώ άντρας, αν έπρεπε να ξαναγεννηθώ και να μου δινόταν η δυνατότητα να διαλέξω μονη το φύλο μου.

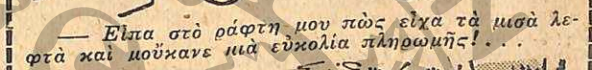
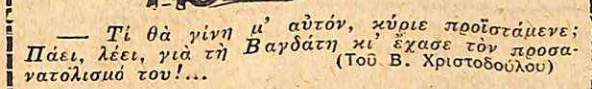
» Όταν ο Ουίλλιαμ Ουίλλις διέσχισε 6.500 μίλια πάνω σε μία σχεδία, στόν Ειρηνικό, ο κόσμος θαύμασε το τολμηρό κατορθώμά του και την άνοχη του. Ποιά θα ήταν η στάση του ίδιου αυτού κόσμου, αν η γυναίκα του είχε τολμήσει το ίδιο; Ασφαλώς οι περισσότεροι θα την καταδικάζαν, σαν μία άνοχη που κινυροπαθεί με κάθε τρόπο να επιδεικνύεται!

» Ὁ Τὲν Μαίην ἐπεχείρησε νὰ διασχίσῃ τὴν Μάγνην, χωρὶς νὰ συν-
οδεύεται ἀπὸ κανένα πλοίο καὶ ὅλοι
χαρκτηήρισαν τὴν πράξιν του αὐτὴν
ἀν ᾠρισμό. Θὰ εὕρισκε κανεὶς δύο
λόγια συμπαιδείας γιὰ τὴν γυναίκα
του, ὅμως, ἂν εἶχε τοῦλάχιστον καὶ τὴν
τοῦ ἴδιου: «Ασφαλὸς ὄχι!» Ὅλοι θὰ
τὴν κατηγοροῦσαν γιὰ τὴν σκληρο-
τητὰ της νὰ ἀφίστη ἀπὸ τὰ ἐννεα παῖδιά
της χωρὶς νὰ τὴν φροντίζεις.

«Ακόμη και στον αιώνα μας, εξακολουθούν να υπάρχουν δύο μέτρα και δύο σταθμά, όταν πρόκειται να κρίνουμε έναν άντρα και μία γυναίκα και τις πράξεις τους.
»Ακούστε μερικές από τις διαφορές αυτές.

» «Αν ο άνθρωπος είναι κύβητος, υποτίθεται ότι πέσασε μία κοπιωτική μέρα στο γραφείο του και είναι δικαιοαπολογημένος. "Αν είναι κακόκεφαλος και νευρικός, τότε αποδίδουμε στις δυσκολίες που συναντά στη δουλειά του και κανείς δεν σκέπτεται να τον κατακρίνει. Και αν έχη πηή μερικά υποπράκτα, υποτίθεται ότι δε μπορούσε να τα αποφυγί, γιατί θά

ὁποῦσε ἀλλὰ τὸν φῶς
 ὅτι ἡ ἀνὰ μὴ γυναικὶς τολμήσῃ
 πῆλ' ἢ τὴν δειξὶν ὅτι εἶναι κούρασμα, ἢ
 ἀλλὰ θὰ τὴν κατηγοροῦν γὰρ ἀνα-
 ῖα καὶ τευπέλα. Καὶ ὁ χαρακτρι-
 σμὸς τῆς γυναικίδος, ὅτι τὴν κολ-
 λήσῃ σὺν ρετινῇ, ὅτι τὴν τολμήσῃ
 ἢ ἀφανερῶς τὰ ψεύδη, ὅσοι καὶ
 ἀνὰ εἶναι ἀπὸ τὰ πράγματα δικαι-
 ολογημένη ἡ νευρικότης τῆς.
 » Στὸν ἑρωτικὸν τομέα — καὶ κυ-
 ρίως στὴν ἀπιογία — ὁ ἄνθρωπος ἔχει

Είναι δυνατή η παρθενογένεσις;

Οι όγκοι που παράγουν αρσενικά κύτταρα

Ήταν αληθινά παράξενη ή απίστευτη υπόθεση; Ένας Άμερικανός γιατρός, ο δόκτωρ Τίμ, σ' ένα πρόσφατο Ιατρικό συνέδριο: ότι είναι θεωρητικά δυνατή στους ανθρώπους η αὐτογονιμοποίησης, ότι δηλαδή μπορεί μία γυναίκα να μείνει έγκυος, χωρίς ναρθεί σε σωματική επαφή με άντρα. Πρόκειται γι' αυτό που ονομάζεται επιστημονικά «παρθενογένεσις».

Όσο κι' αν φαίνεται αυτό γελοίο και εξωφρενικό, βασίζεται σε ώριμα βιολογικά δεδομένα. Άλλωστε, η αὐτογονιμοποίησης συμβαίνει πραγματικά σε άλλα κατώτερα ζώα είδη. Τό ότι δεν έχει παρατηρηθεί ακόμη ως τώρα στον άνθρωπο, δεν αποδεικνύει πως είναι τελείως αδύνατο.

Ο δόκτωρ Τίμ έχει μελετήσει ένα είδος όγκων, τα λεγόμενα «αρρενοβλάστωματα», που βρίσκονται κάποτε μέσα στο υπογάστριο των γυναικών. Διαπίστωσε δε πως οι όγκοι αυτοί είναι ικανοί να παράγουν σπερματοζώαρια, δηλαδή αρσενικά γεννητικά κύτταρα. «Αν λοιπόν τύχη ναρθούν σε επαφή τέτοια κύτταρα, ζωντανά, μ' ένα ωάριο της ίδιας γυναίκας, θα τὸ γονιμοποιήσουν και θα προκαλέσουν κανονική έγκυμοσύνη.

Είναι δυνατό να συμβή ένα τέτοιο πράγμα; Λογικά, δεν μπορούμε να τὸ αποκλείσουμε — αδιάφορο αν δεν έχει παρατηρηθεί ποτέ ως τώρα.

Ο δόκτωρ Τίμ ανέφερε 20 αυθεντικές περιπτώσεις αρρενοβλαστωμάτων που παρήγαγαν αρσενικά κύτταρα. Όταν εξετάστηκαν, τα κύτταρα αυτά βρέθηκαν νεκρά. Έχουμε όμως κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι ήταν ζωντανά προηγουμένως, πριν πεθάνουν.

Τὸ αρρενοβλάστωμα είναι ένας όγκος που περιέχει «βλαστοδερμικά» έμβρυα κύτταρα, με δημιουργικές ικανότητες, που μπορεί να μείνουν σε νάρκη επί πολλά χρόνια κι' έπειτα ν' αρχίσουν ξαφνικά ν' αναπτύσσονται.

Από τέτοια κύτταρα λοιπόν μπορεί να σχηματισθούν ίστωί, ικανοί να παράγουν σπερματοζώαρια — ακριβώς όπως συμβαίνει κατά τὸ σχηματισμὸ ενός αρσενικού εμβρύου μέσα στα σπλάγχνα της μητέρας του.

Καί, με τὰ σπερματοζώαρια αυτά, μπορεί θεωρητικώς — όπως είπαμε και πιο πάνω — να αὐτογονιμοποιηθῇ ἡ γυναίκα. Η περιέργη αὐτή ἀποψι που ανέπτυξε ὁ δόκτωρ Τίμ στην επιστημονική ανακοίνωσή του, γεννάει ένα άλλο ενδιαφέρον ερώτημα: Μπορεί να γονιμοποιηθῇ μόνος του ένας έρμαφρόδιτος, ένας άτομο δηλαδή που να συνδυάζει και τὰ δύο φύλα;

Φυσικά, αν παραδεχθούμε ως δυνατή την αὐτογονιμοποίηση της γυναίκας με τὰ αρσενικά

κύτταρα ενός όγκου τοῦ σώματος της, πολύ εύκολότερο πρέπει να θεωρηθῇ αὐτό προκειμένου γιὰ ένα έρμαφρόδιτο.

Στην πραγματικότητα όμως, δεν έχει παρατηρηθῇ ως τώρα καμιά περίπτωση πραγματικού έρμαφροδισμού, δηλαδή ατόμου που να ἔχει τελείως ανεπτυγμένα και τὰ δύο φύλα και να μπορῇ συνεπώς να γίνῃ είτε πατέρας είτε μητέρα ενός παιδιού. «Αν ὡστόσο μία ιδιοτροπία της φύσεως δημιουργήσει ένα τέτοιο ανθρώπινο πλάσμα, αὐτό θα μπορούσε και να αὐτογονιμοποιηθῇ, να συλλάβῃ και να κάνει παιδιά μόνονα του.

Αντιθέτα, στὰ κατώτερα ζώα κα πλάσματα υπάρχουν πολυάριθμα παραδείγματα πραγματικού έρμαφροδισμού, όπως π. χ. είναι τὰ σαλιγκάρια, που μπορούν να πολλαπλασιασθούν και μόνον τους, δίχως ζευγάρωμα.

Στὰ «δοσρακώδη», μικρά θαλασσινά που έχουν τὰ μεγαλύτερα σπερματοζώαρια από κάθε γνωστό είδος ζώου, τὰ αρσενικά φαίνεται να έχουν παραμερισθῇ τελείως. Τὰ θηλυκά γονιμοποιούνται μόνον τους, χωρίς τὴ βοήθεια τῶν πρώτων.

Εἰναι όμως ὁ πραγματικός έρμαφροδισμός συναντάται τόσο συχνά στις κατώτερες ζωικές μορφές, γίνεται σπανία εξαίρεσι ὅσο ἀνεβάζουμε προς τὰ τελειότερα είδη ζώων. Στον άνθρωπο δεν έχει παρατηρηθῇ ποτέ ως τώρα.

Αναφέρονται ὡστόσο περιπτώσεις ψευδοερμαφροδισμών, στους οποίους επικρατοῦσε τὸ θηλυκὸ φύλον, ἀλλὰ καὶ τὸ αρσενικὸ εἶχε μία κάποια ανάπτυξη. Οἱ ἐκκρίσεις τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τους περιείχαν αρσενικά κύτταρα, ὅχι όμως ἀρκετὰ σὲ ἀριθμὸ καὶ σὲ ζωτικότητα, ὥστε να προκαλέσουν γονιμοποίηση καὶ ἐγκυμοσύνη.

Πάντως, δεν μπορούμε ν' αποκλείσουμε τελείως τὴν πιθανότητα τῆς αὐτογονιμοποίησης μίας γυναίκας, είτε από έρμαφροδισμό είτε από τὴν παρουσία αρρενοβλαστωμάτων μέσα στο σώμα της. Ἐπειδὴ δεν έχει συμβῇ αὐτό ως τώρα, δεν ἔπεται πως δεν θα συμβῇ ποτέ. Ἡ «παρθενογένεσις» είναι θεωρητικώς δυνατή.

Έχουν ἔλκη καὶ τὰ βρέφει

Σύμφωνα με μία επιστημονική ανακοίνωση, που δημοσιεύθηκε στην ἔφημερίδα της Ἀμερικανικῆς Ἰατρικῆς Ἐταιρείας, ὅποιο γίγεται ὅτι υπάρχουν τὸ λιγώτερο 50.000 ἀγναστές περιπτώσεις ἔλκων τὸ στομάχι σε παιδιά ἡλικίας 1-6 ἐτῶν.

Μία έρευνα δὲ που έγινε σὲ νεογέννητα βρέφη, ἀποκάλυψε πως 38 ἀπ' αὐτὰ ἔχουν ἔλκος τοῦ δωδεκαδακτύλου. Τὰ συμπτώματα τοῦ ἔλκους στὰ μικρά παιδιά ξεγελάει συνήθως τὸν γιαντρός, πὺ τὰ ἀποδίδουν σὲ κολικους, ἀλλοιογία καὶ ἐντερικὲς διαταραχές. Ὡστόσο

σο, ὅταν ἓνα παιδί ἔχει πόνους στην κοιλία, ναυτία, ἐμετοὺς καὶ ἀνορεξία, πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζεται καὶ νὰ ἐρευνάται ἡ περίπτωση ἔλκους τοῦ στομάχου.

Γιατί τρέχει ἡ μύτη τῶν καπνιστῶν.

Ἡ εἰσπνοὴ τοῦ καπνοῦ τοῦ τσιγάρου προκαλεῖ τὸ σχηματισμὸ σφαιριδίων βλέννας στὸ βάθος τῆς μύτης καὶ τοῦ λαιμοῦ. Ἐτσι ἐξηγεῖται γιατί στάζει συχνὰ ἡ μύτη τῶν καπνιστῶν, σὰν νάχουν συνάχι. Ἡ παρουσία τῆς βλέννας αὐτῆς διαπιστώνεται μ' ἓνα ὄργανο που λέγεται «φάρυγγόσκοπιον» καὶ πὺ ἐπιτρέπει στὸ γιαντρὸ νὰ ἐξερευνήσῃ τὸ βάθος τοῦ λαιμοῦ καὶ τῆς μύτης. Αὐτὸ ἦταν τὸ περιεχόμενο μίας ἐπιστημονικῆς ανακοίνωσης, πὺ έγινε τελευταίως ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ λαρυνγολόγο δόκτορα Μέρβιν Μάυερσον.

Οἱ ἀρθρώσεις κάνουν κρότο

Κανονικά, οἱ ἀρθρώσεις μας λειτουργοῦν ἀθόρυβα. Σὲ περιπτώσεις ὅμως ἀρθρίτιδος, καὶ ὡρισμένων ἄλλων ἀσθενειῶν, παράγουν κρότους τόσο ἐλαφροὺς, ὥστε δὲν τοὺς ἀντιλαμβάνεται τὸ αὐτί. Τώρα λοιπὸν ἐπισημάνθηκε ἀπὸ Καναδοὺς ἐπιστήμονες μίᾱ μέθοδος γιὰ νὰ γίνονται ἀντιληπτοὶ οἱ κρότοι αὐτοί, ἀπὸ ἐνισχυθῶν ἀρκετὲς χιλιάδες φορές μ' ἓνα ἡλεκτροκαρδιογράφο. Ἐτσι, θὰ μποροῦν οἱ γιαντροὶ νὰ τοὺς χρησιμοποιοῦν ὡς διαγνωστικὸ μέσον τῶν διαφόρων ἀνωμαλιῶν τῶν ἀρθρώσεων.

Βλάβουν τὰ διεγερτικά

Ο δόκτωρ Τσέστερ Ουάιτ, καθηγητῆς τῆς φαρμακολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Βοστώνης, συνιστὰ στους φοιτητὰς νὰ μὴ χρησιμοποιοῦν ποτὲ καφεΐνη ἢ ἄλλα διεγερτικά, γιὰ νὰ διαδύουν τὴ νύστα τους καὶ νὰ μελετήσουν τις νυκτερινὲς ὥρες — ἢ νὰ κάνουν μίᾱ ὀπιοειδῆ πνευματικὴ εργασία. Γιατί τὰ φάρμακα αὐτὰ προκαλοῦν

νευρικὴ ὑπερένταση, ἀλλ' ἐλαττώνουν τὴν ἱκανότητα συγκεντρώσεως καὶ τὴν πνευματικὴ ἀπόδοσι. Τὸ ἱδιο ἱσχυεῖ καὶ γιὰ τὸν καφέ, ὅταν γίνεται κατάχρησι του.

Δηλητηριάσεις ἀπὸ ἀσπιδίνη

Ἄλλοτε ὑπῆρχε ἡ γνώμη ὅτι ἡ ἀσπιδίνη πειράζει στὴν καρδιά. Κατόπιν, νεώτερες έρευνες διέψωσαν αὐτὴ τὴν ἀντίληψη, καὶ ἡ ἀσπιδίνη θεωρήθηκε τελείως ἀκίνδυνη. Τώρα ὅμως ἓνα ἀμερικανικὸ ἱατρικὸ περιοδικὸ τονίζει ὅτι, σὲ μεγάλες ποσότητες, ἡ ἀσπιδίνη μπορεί νὰ προκαλέσῃ δηλητηρίασι, ἢ καὶ τὸ θάνατο ἀκόμη. Προκειμένου γιὰ τοὺς ἐνηλικίους, είναι δύσκολο νὰ δηλητηριασθῶν ἀπὸ ἀσπιδίνη, γιατί θὰ ἔπρεπε νὰ πάρουν 30-40 γραμμάρια τὸ λιγώτερο, δηλαδή μίᾱ ποσότητα σχετικὰ τεραστίᾱ. Στὰ παιδιά ὅμως μπορεί νὰ φέρουν τὸ θάνατο πολὺ μικρότερες δόσεις.

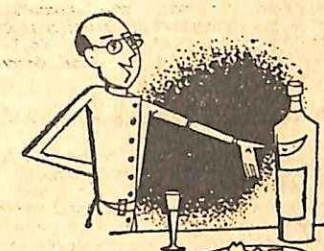
Μίᾱ ἀσθένεια τοῦ ἥπατος

Ὁ μολυσματικὸς ἥκτερος είναι σήμερα μίᾱ ἀπὸ τις κοινότερες λοιμώδεις νόσους — ὅπως ἀποδεικνύουν οἱ στατιστικὲς. Προσβάλλει ὅλες τις ἡλικίες, ἰδίως ὅμως τὰ παιδιά τῆς σχολικῆς ἡλικίας. Σ' ἐλάχιστες περιπτώσεις ἔχει μοιραῖο τέλος — κι' αὐτὸ συμβαίνει κυρίως σὲ ἐνηλικίους. Πιστεύεται πως προκαλεῖται ἀπὸ κάποιο ἰό, πὺ ἐπιδρά στὸ σπῆκτι. Τὰ συμπτώματά του είναι: πυρετός, ἐντερικὲς διαταραχές, κίτρινος χρωματισμὸς τοῦ δέρματος καὶ πόνοι στὸ σπῆκτι. Κακὲς ὕγιεινὲς συνήθειες, ἀνεπαρκὲς διατροφή καὶ προηγούμενες βλάβες τοῦ ἥπατος προδιαθέτουν σ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια. Ἄς τώρα, δὲν ἔχει βρεθῇ κανένα ἀποτελεσματικὸ φάρμακο ἐναντίον τῆς. Οἱ ἀρρώστοι πρέπει νὰ μείνουν στὸ κρεβάτι τρεῖς βδομάδες τὸ λιγώτερο καὶ ν' ἀκολουθοῦν δίαιτα πλουσίᾱ σὲ πρωτεΐνες καὶ σὲ σάκχαρα. Στις σοβαρότερες περιπτώσεις, γίνονται ἐνέσεις γλυκόξης καὶ μεταγγίσεις αἵματος.

ΑΓΟΡΙ ἢ ΚΟΡΙΤΣΙ

Τὸ «Κολοριμέτερ» ἢ «Χρωματόμετρον», ὅπως θὰ τὸ λέγαμε ἑλληνικῶς, είναι ἓνα ὄργανο που ἀνεκαλύφθη στὸ ἐπιστημονικὸ ἱνστιτούτο τῆς Καρλσρούης τῆς Γερμανίας, μετ' ὁποῖο θὰ είναι δυνατόν οἱ ἐιδικοί γιαντροὶ νὰ ἀποφασίσουν μετὰ τριτο μῆνα τῆς κύψεως μίας γυναίκας ἀν τὸ παιδί πὺ θὰ γεννηθῇ θὰ είναι ἀγόρι ἢ κορίτσι. Στὰ οὖρα τῆς ἐγκύου ὁ γιαντρός προσθέτει ἐκχύλισμα τῶν σπερματογόνων ἀδένων τοῦ γαιτρός καὶ μετὰ καλὴ ἐργασία 48 ὥρων φέρνει τὸ παρασκεύασμα μπροστὰ στὸ «Κολοριμέτερ». Ἀν τὰ οὖρα ἐμφανισθοῦν θοὰ, τότε τὸ κυοφοροῦμένο παιδί είναι ἀγόρι, ἀν ὅμως είναι τελείως καθαρά, τότε πρόκειται γιὰ κορίτσι.

Ἡ Δίαιτα οὐ ταιριάζει σὲ κάδε ἀρρώστεια

Τί πρέπει νὰ τρῶνε ὅσοι πάσχουν ἀπὸ λευκωματουρία

Ἡ παρουσία λευκωματῶν οὐσιῶν μέσα στὰ οὖρα δείχνει ὅτι τὰ νεφρά δὲν λειτουργοῦν κανονικά.

Τὸ λεῦκωμα βρίσκεται σὲ ὠρισμένη σταθερὴ ἀναλογία μέσα στὸ αἷμα καὶ ὑπὸ ὁμαλὲς συνθήκες δὲν πρέπει νὰ περνᾷ ἀπὸ τὰ νεφρά. Ὄταν τὸ ἀνευρίσκουμε μέσα στὰ οὖρα, τότε ἔχουμε τὴν καλούμενη λευκωματουρία.

Ἡ λευκωματουρία μπορεί νὰ είναι παροδική, ὅπως συμβαίνει π. χ. κατὰ τὴ διαδρομὴ διαφόρων μολυσματικῶν ἀσθενειῶν (δοσρακίᾱς κτλ.) ἢ χρονία ὁπότε ἀποτελεῖ σύμπτωμα μίας παθήσεως τῶν νεφρῶν, μικροδιακῆς, κυρίως, προελεύσεως. Ἡ νεφρίτις αὐτὴ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἄλλα συμπτώματα: ἐξοιδήσεις, κεφαλαλγίες, ὑπέρτασι, οὖρα σκούρα, κλπ.

Ἀν ἡ λευκωματουρία παραμῆνῃ σὲ χαμηλὸ ἐπίπεδο παρὰ τὸ ὅτι ὁ ἀσθενὴς τρέφεται καὶ ἐργάζεται κανονικά, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀνησυχίας.

Ὄταν, ὅμως, τὸ ἐπίπεδο τῆς εἶνῃ ὑψηλὸ, πρέπει ν' ἀντιμεταπισθῇ σοβαρά.

Ἡ λευκωματουρία εἶναι συνήθισμένη στὸν νέου κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀναπτύξεως καὶ ἀφίεται στὸ ὅτι κούράζονται μετὰ τὰ παιχνίδια καὶ τὰ σπορ καὶ στὸ ὅτι μῆνουν πολλὲς ὥρες τὴν ἡμέρα ὄρθιοι. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ καλεῖται τότε ὀρθοστατικὴ τὸ λεῦκωμα. Ὄταν δὲν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ νεφρικές διαταραχές, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχούμε γι' αὐτὴν. Ἐξαφανίζεται, ἄλλωστε, μετὰ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου.

Ὄταν ἡ λευκωματουρία συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ὑπέρτασι ἢ ἀπὸ κάποια πάθος τῆς καρδιάς, τὸ πιθανώτερο εἶναι ὅτι βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μίᾱ συμφορητικὴ κατάστασι τῶν νεφρῶν, πὺ ὀφείλεται σὲ ἀσθητικές ἢ καρδιακές διαταραχές. Ἡ μορφή αὐτὴ τῆς λευκωματουρίας εἶναι ἀπὸ τις βαρύτερες.

Ἡ κυριώτερη προϋπόθεσις τῆς θεραπείας τῆς λευκωματουρίας εἶναι τὸ ἐξακούρασμα τῶν νεφρῶν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ πρέπει νὰ προσπαθῶμε νὰ τὰ ἐπιβάρυνουμε ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο. Διαιτητικὰ, ἡ ἀπλή ἀδυναμία τῶν νεφρῶν μπορεί νὰ μεταβληθῇ σὲ σοβαρώτατη ἀσθένεια.

Ἄς δοῦμε τώρα ποιά εἶναι ἡ κατάλληλη δίαιτα.

Τρεφῆς πὺ ἐπιτρέπονται
Κατὰ τὴν ὁδεῖα περίοδο: γα-

λακτικὴ δίαιτα. Οἱ σούπες, τὰ ζυμαρικά, τὰ παρασκευάσματα ἀπὸ ἀλεύρι με ἐλάχιστο αὐγὸ δὲν ἀποκλείονται.

Ὄταν ἡ ἀναλογία τοῦ λευκώματος μέσα στὰ οὖρα παραμῆνῃ σταθερὴ, ὁ ἀσθενὴς μπορεί νὰ τρῶ:

Ζυμαρικά, πατάτες, παρασκευάσματα με ἀλεύρι ἀπὸ σιτάρι, ἀραβόσιτο, βρώμη ἢ οὖζι. Γάλα χωρίς κρέμα ἢ συμπυκνωμένο με ζάχαρη.

Νωπὸ βούτυρο, ἀραχιδέλαιο ἢ ἐλαιόλαδο.

Καρέας ψιτὸ 1-2 φορές τὴν ἑβδομάδα, ἀνάλογα με τὴν ἀναλογία τοῦ λευκώματος.

Ψάρια ὅχι παχειά.

Χορταρικά: καρόττα, σαλάτες, σπανάκια, φρέσκα μπιζέλια, ἀγκινάρες, βλαστημένο σιτάρι.

Γιαούρτι, ξυνόγαλα. Φρούτα κατὰ βούλησιν, κομπόστες, σοκολάτα.

Αὐγὰ ἐλάχιστα καὶ κατὰ προτίμησιν μέσα σὲ ἀμυλούχα παρασκευάσματα.

Ποτὰ πὺ ἐπιτρέπονται

Πρέπει νὰ πίνετε ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο, ἀκόμη καὶ κατὰ τὸ καλοκαίρι.

Ἐλάχιστο κρασί με νερό. Μεταλλικά νερά (ὄχι κατὰ χρῆσι).

Χυμοὶ φρούτων.

Ἐλαφρὴ σοκολάτα τὸ πρωί.

Τρεφῆς πὺ ἀπαγορεύονται

Κατὰ τὴν ὁδεῖα περίοδο: Τὸ ψωμί, τὸ κρέας καὶ τὸ ἀλάτι πρέπει νὰ ἐξοβελισθοῦν ἀπὸ τὴ διατροφή τοῦ ἀσθενούς ἐπὶ μερικές ἡμέρες.

Τὰ θηράματα καὶ τὸ χοιρινὸ κρέας.

Τὰ ἄλλαντικά καὶ οἱ κονσερβες.

Τὰ παχειὰ ψάρια: σαροδέλες, τόννος, σκουμπριά, βακαλάος.

Τὸ χοιρινὸ λίπος.

Τὰ αὐγά, τὸ γάλα καὶ ἡ σοκολάτα πρέπει νὰ περιορισθοῦν στὸ ἐλάχιστο.

Ξερὰ φασόλια, μπιζέλια καὶ κουκιά.

Ἀπὸ τὰ χορταρικά: τὰ σπαράγγια, τὸ μαρούλι καὶ τὰ πικρά ραδικία. Ἐπίσης οἱ τομάτες πὺ ἐρεθίζουν τὰ νεφρά.

Τὰ ξυνὰ φρούτα: λεμόνι, ἀγούρα σταφύλια κτλ.

Τὰ πολὺ παχειὰ τυριά.

Τὰ μπαχαρικά καὶ οἱ σάλτσες.

Ποτὰ πὺ ἀπαγορεύονται

Τὸ πολὺ νερό.

Κατὰ τὴν ὁδεῖα περίοδο, τὰ ὑγρὰ πρέπει νὰ περιορισθοῦν στὸ ἐλάχιστο γιὰ νὰ διευκολυνθοῦν οἱ ἐποὺλσεις τῶν τυχόν ὕθῃ ἢ ἐποὺλσεις τῶν οἰδημάτων.

Ὁ ἀκράτος οἶνος, τὰ οἶνα πνευματώδη ποτὰ, τὰ ἀπεριτίφ.

Ὁ δυνατός καφὲς καὶ τὸ δυνατό τσάι.

Γενικὴ ὕγιεινῃ

Ὁ μεσημεριανὸς ὕπνος εἶναι ἀπαραίτητος. Γιὰ νὰ ξεκουράσετε τὸ νευρικὸ σας σύστημα, θὰ εἶναι καλὸ ἐπίσης νὰ ἐξαπλυνεθε μισὴ πῶιν ἀπὸ τὸ φαγητό.

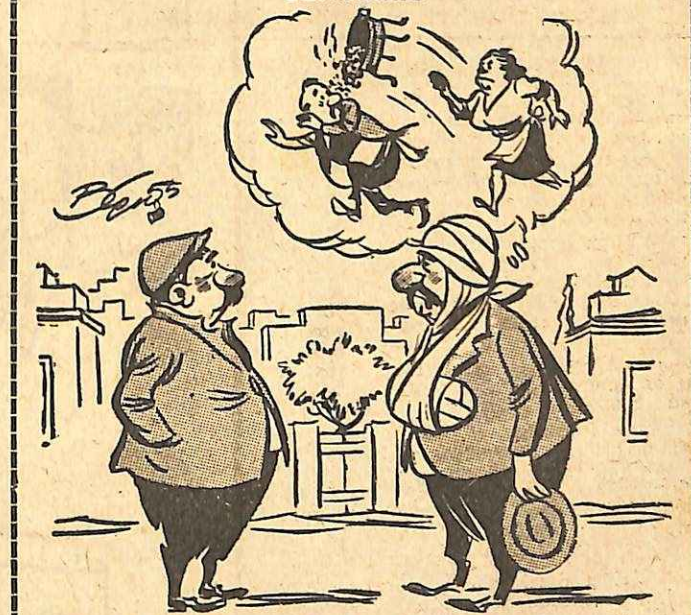
Θὰ ἀποφύγετε τὸ κάπνισμα, τὴν ὑπερέκπνοσι, σωματικὴ ἢ πνευματικὴ, τις συγκινήσεις, τις ἐπιμονές καὶ ἐξαντλητικές προσπάθειες, τις συζητήσεις διὰς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Θὰ καταπολεμήσετε με κάθε τρόπο τὴ δυσκοιλιότητα.

Στὴν ὁδεῖα περίοδο, ἐνδείκνυται ἡ ἀπόλυτη ἀνάπαυσις.

Γελωτοθεραπεία

ΘΕΡΜΑΝΣΙΣ

— Δηλητηριάστηκα απ' το μαγκάλι, 'Ανέστη μου!...

— Να με συγχωρήτε που σας δεχομαι έτσι, αλλά αυτοι οι σπαγγοραμμενοι των άλλων διαμερισμάτων ακόμα ν' συμφωνήσουν για το άναμα του καλοριφέρ!...

— Τι νὰ κάνω Νικολάκη μου; Δεν τὸ ὑποφέρω καθόλου (τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Τό κόλπο του πλάσιέ

Ο καταστηματούχος λέει στον πλάσιέ του:

— Είμαι κατευχαριστημένος από σένα. Πούλας τα μεταξωτά μας είδη πολύ περισσότερο από κάθε προκάτοχό σου... Μά πές μου, πώς τα καταφέρνεις έτσι ωραία: "Έχεις κανένα κόλπο;".

— Έξη λέξεις μονάχα... "Όταν χτυπάω μία πόρτα και μου ανοίγει μία γυναίκα, νέα ή γηρά, τη ρωτάω πάντα: «Είναι μέσα ή μητέρα σας, δεσποινίς;». "Επειτα απ' αυτό, είν' αδύνατο πιά να μὴν αγοράση τίποτε από μένα..."

*
— Ένας Άγγλος είχε χάσει την διεύθυνση ενός φίλου του Σκωτσέζου, πού έπρεπε να του στείλῃ ένα γράμμα. Τηλεγραφεί λοιπόν, σ' ένα κοινό τους φίλο, επίσης Σκωτσέζο, τ' ακόλουθα: "Έχεις τη διεύθυνση του Μάκ Ντάβις; Πολλούς χαιρετισμούς, Τζών Σμιθ". Και τὸ ἄλλο πρωί πήρε ένα τηλεγράφημα πού έλεγε: «Ναί».

*
— "Έχει αντίληψη ἡ γυναίκα σου πόση σημασία έχει τὸ ρητὸν «χρόνου φείδου»;

— Μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα! Έδω και δέκα χρόνια έχει μείνει στάσιμη στὰ 32!...

*
— "Ο ἄνδρας μου εἶναι σουρρεαλιστὴς ζωγράφος κι' ἐγὼ μαγειρεύω τὸ φαγητό. Έτσι, ἐγὼ προσπαθῶ να καταλάβω τί εἶναι ἐκεῖνο πού ζωγράφισε κι' ἐκεῖνος προσπαθεῖ να καταλάβῃ τί εἶναι ἐκεῖνο πού μαγειρεύω!

*
— "Ἡ Μαίρη στὴ φίλη της: "Ο γνωστός μας διονύχανος ἐπίασε ἐπ' αὐτοκόρω τὴν γυναίκα του να τὸν ἀπατά και πέθανε ἀπὸ συμφορῆς! Καὶ ἀφηρημένη συμπληρώνει: "Εὐτυχῶς πού ὁ ἄνδρας μου πάσχει ἀπὸ ἀναιμία!"

*
— "Ο ἀδελφός σου λέει ἕνα σωρὸ ψέμματα, γιὰ μένα!...
— "Ὅσο λέει ψέμματα, δὲν πειράζει. "Αν μᾶθης ὅτι εἶπε τὴν ἀλήθεια, τότε... να τὸν σπάσης τὰ μούτρα!"

*
— Μία κυρία ἀπόρησε βλέποντας τὸν ἄντρα τῆς φίλης της να κάνει τὸ νοικοκυριό, να σφουγγαρίζει, να ξεσκονίζει και να πλένῃ τὰ πιάτα.

— Πῶς τὰ κατάφερες; τὴ ρωτᾷ με θαυμασμοῦ.

— "Ἡ συνταγή πού σοῦ συνιστῶ εἶναι ἀλάνθαστη, ἀπαντᾷ ἡ φίλη της. "Απλούστατα, θὰ προσλάβῃς μίαν υἱοτίμη ὑπρέτρια, πεταχτή και κουνιστή. Φυσικά, ὁ ἄντρας σου θὰ προθυμοποιηταὶ να τὴ βοηθήσῃ. "Ε, λοιπόν, μόλις μάθῃ καλά τίς δουλειές, διώχνεις τὴν ὑπρέτρια!...

*
— "Επειτα ἀπὸ τὸ χορὸ, ὁ νεαρός καβαλλιέρης ἐπιχειρεῖ να φιλήσῃ στὸν κῆπο τὴ ντάμα του.

— "Αδύνατον! τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη. "Εγὼ κάνω τάμα να μὴ φιληθῶ, πρὶν ἀρραβωνιστώ!...

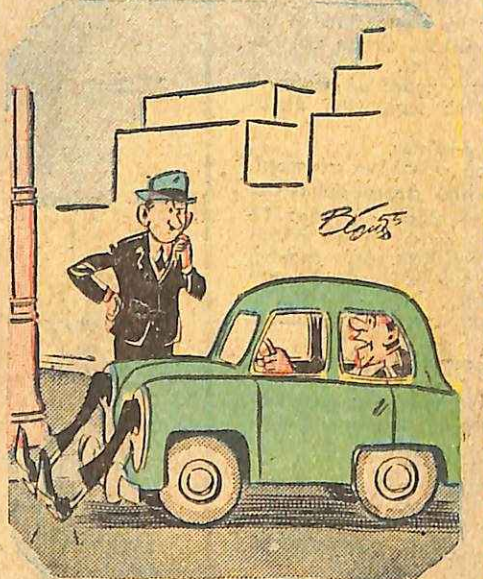
— Κρίμα! λέει ἐκεῖνος. Πάντως, ὅταν ἀρραβωνιστῇς... εἰδοποιήσε με!

*
— Μπαμπά, γιατί τὴν ὥρα τοῦ γάμου, οἱ νεόνυμφοι κρατιοῦνται ἀπὸ τὸ χέρι;

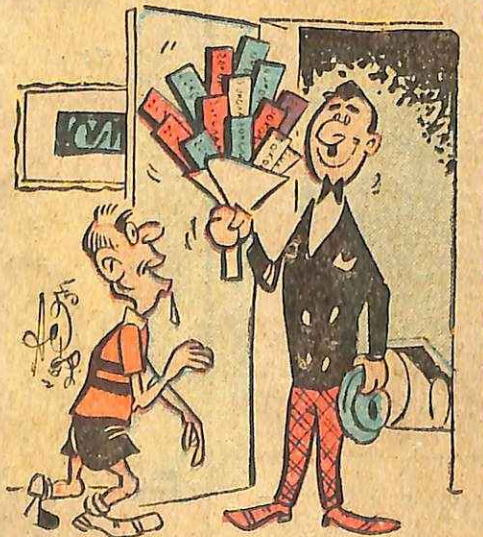
— Εἶναι μίαν συνήθεια, παιδί μου. Τὸ ἴδιο κάνουν πρὶν ἀπὸ τὸ μᾶτς και οἱ... πυγμάχοι!

Μουρνταριές!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Μπορεῖ νᾶναι μικρό, Νιόνιο μου, ἀλλὰ κάθεται κανεὶς με ἄνεσι!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Μέσα εἶναι ἡ ἀδελφοῦλα σου;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τίς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Ἀλειφή γιὰ τίς λειχήνες

Οἱ λειχήνες ἐμφανίζονται στὰ ἐξαισθητὰ δέρματα, ἀπὸ διαφορὰς αἰτίες: σκὼνη, βλαβεροὺς ἀτμούς, κλπ. Ἀφίουν δὲ σημάδια πού ἀργοῦν-να σβῶσουν.

Ἄν τὸ δέρμα σας ἔχῃ αὐτὴ τὴν προδιάθεσι, διατηρεῖτε τὸ πάντα τελείως καθαρό και φροντίζετε γιὰ τὴν ὑγιεινὴν του. Πλένετε τὸ συχνά με μαλακτικὸ πιτουρόνερο ἢ με ἀραιή διάλυσι ἀμυλοκόλλας. Βάζετε πάνω στὶς λειχήνες μίαν ἀλοιφή με «πρεσιπιτὲ μπλάν».

Προληπτικά, περνάτε τὸ πρόσωπό σας με τὸ ἐξῆς μαλακτικὸ και λίγο στυπτικὸ μίγμα, πού δίνει ἀντοχή στὴν ἐπιδερμίδα:

Τριανταφυλλόνερο	100 γραμ.
Βόραξ	20 »
Ἀπεσταγμένο νερό	100 »
Γλυκερίνη	10 »
Μέλι τῆς Ναρμπόν	5 »
Στύπη	2 »

Ἀνακατεῦτε τὰ συστατικά αὐτὰ και τὰ ζεσταίνετε σὲ μπᾶιν-μαρί, ὥστε ν' ἀποτελέσουν ἕνα ὁμογενὲς μίγμα, τὸ ὁποῖο, ἀφού κρυώσῃ, τὸ ἀδειάζετε μέσα σὲ βαζάκια. Κάθε βράδυ, μετὰ τὴν τουαλέττα σας, βάζετε λίγο ἀπ' αὐτὸ πάνω στὸ πρόσωπό σας, μ' ἕνα λεπτό πανί, και τ' ἀφήνετε να στεγνώσῃ.

Τ' ἄλλο πρωί, καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας με χλιαρὸ πιτουρόνερο.

Ἄν παρουσιάσῃ ὁμοῦ φλόγῃσι τὸ πρόσωπό σας, μὴ μεταχειρισθῆτε αὐτὸ τὸ μίγμα. Βάλετε τότε πάνω στὸ πάσχον μέρος ἕνα στρώμα ἀλοιφῆς «πρεσιπιτὲ μπλάν», ἀφού τὸ πλύνετε προηγουμένως.

Τὸ «πουρί» ὡς σαποῦνι

Γιὰ τὰ φορέματα και τὰ ὑφάσματα, πού ἔχει ἀλλοιωθῇ τὸ χρῶμα τους ἀπὸ λιπαρὴ ἀκαθαρσία, μπορεῖτε να μεταχειρισθῆτε, ἀντὶ γιὰ σαποῦνι, τὸ κοινὸ «πουρί», ἕνα ἀργιλοῦχο χῶμα. Ἀναλύετε 1 ὀκά ἀπ' αὐτὸ σὲ μισὴ ὀκά νερό. Βάζετε μέσα σ' ἕνα κάδο τὸ λερωμένο ρούχο και χύνετε πάνω τὸ μίγμα, σιγά-σιγά, φροντίζοντας ν' ἀπορροφηθῇ ὅλο ἀπ' τὸ ὑφάσμα. Στύβετε κι' ἀνακατεῦτε τὸ ὑφάσμα πολλές φορές. Ὑστερα τὸ ξεπλένετε με μπόλοκο νερό. Θάξῃ καθαρίσει τελείως.

Μὲ τὸ πουρί μπορεῖτε να φτιάσετε ἐπίσης ἕνα χρήσιμο και φτηνὸ ἀπολυμαντικὸ μίγμα. Σὲ 10 ὀκάδες βραστὸ νερό προσθέτετε 1 ὀκά ἄσπρο πουρί και μισὴ ὀκά ἀκουσφόρτε (προσοχή, γιὰτὶ τὸ ὀξύ αὐτό, ὅσο εἶναι πυκνὸ, καίει τὸ δέρμα και τὰ ρούχα).

Ἀφήνετε μερικὲς μέρες. Ὑστερα χύνετε προσεκτικά τὸ ὑγρὸ πού ὑπάρχει ἀπὸ πάνω. Μαζεῦετε τὸ κατακαθισμένο πουρί, τὸ ξεπλένετε καλά με καθαρὸ νερό και τὸ μαλάζετε μαζί με 1½ γραμμαρίο υπερμαγγανικὸν κάλιο, τριμμένο σὲ σκὼνη.

Ξύνετε κάθε φορὰ μίαν ποσότητα ἀπ' τὴ μᾶζα αὐτὴ και τὴν βάζετε τὸ σχῆμα μικροῦ σαπουνιοῦ, με τὸ ὁποῖο πλένετε κι' ἀπολυμαίνετε τὰ χέρια σας.

Σαποῦνι γιὰ τὰ χαλκώματα

Νά μίαν συνταγὴ σαπουνιοῦ γιὰ να καθαρίζετε τὰ χαλκώματα τῆς κουζίνας σας: Λιώνετε σὲ 100 δράμια ζεστὸ νερό 100 δράμια κοινὸ σαποῦνι τῆς κουζίνας, φιλοκομένο. Προσθέτετε μισὴ ὀκά πηλὸ (σαπουνόχομα τῆς Κιμῶλου). Ἀνακατεῦτε καλά και φυλάτε τὸ μίγμα αὐτὸ σὲ γυνεκεδένια κουτιά.

Κι' ἕνα σαποῦνι κατὰλληλο γιὰ τὸ καθαίρεμα κάθε εἶδους λιπαρῶν λεκέδων: Λιώνετε σὲ σιγανὴ κουτιά 100 δράμια καλὸ σαποῦνι, εὐσμένο, μέσα σὲ 150 δράμια νερό, ἀνακατεῦοντας συνεχῶς με μίαν εὐλιν κουτάλα. Τὸ κατεβάζετε ὕστερα ἀπ' τὴ φωτιά και προσθέτετε σιγά-σιγά, ἀνακατεῦοντας πάντα, 150 δράμια ναφθαλινῆ σὲ σκὼνη. Ξαναβάζετε στὴ φωτιά τὸ μίγμα. Μόλις βράσῃ, τὸ χύνετε μέσα σὲ φόρμες και τ' ἀφήνετε να πήξῃ.

Καλοὶ τρόποι

Οἱ ἀναιδέις πού παρακολουθοῦν και πειράζουν στοὺς δρόμους τίς γυναῖκες, ἀποτελοῦν πραγματικὴ πλὴγῃ. Μίαν γυναῖκα τίμιαν, πού θ' ἀντιληφθῇ πὺς τὴν παρακολουθεῖ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐνοχλητικούς τύπους, ἄς τὸν ἀποθαρρύνῃ, ἀπαντώντας μ' ἀπόλυτη σιωπὴ στὰ λόγια πού τῆς πετᾷ. Τὸ πολὺ-πολύ, μπορεῖ να τοῦ πῇ, σοβαρὰ και λακωνικά, ὅτι γελάστηκε κι' ὅτι καλὰ θὰ κάνει να τὴν ἀφήσῃ ἡσυχῇ.

Wm. M. W. W.
J. W. W. W.

Πρωί - πρωί χτύπησε το τηλέφωνο του δικηγόρου Βεργή.
 «Η βοήθός του που σήκωσε το ακουστικό, είπε στον προϊστάμενό της:
 — Σας ζητάνε από το Πολιτικό νοσοκομείο...
 Απάντησε ο Βεργής:
 — Από το Πολιτικό;... Μήπως κάνετε, λάθος;...
 «Η βοήθός ξαναμίλησε στο τηλέφωνο για λίγα λεπτά και του είπε:
 — «Οχι... Σας ζητάει μια έτοιμοθάνατη γυναίκα που τραυματίστηκε χτές τη νύχτα από ένα αυτοκίνητο...
 Ο δικηγόρος έμεινε για αρκετή ώρα έκπληκτος.
 Τον ζήτησε μια έτοιμοθάνατη γυναίκα;... Αυτόν;... Τί να τον ήθελε;...
 Μία φορά, το νοσοκομείο ήταν κοντά. Ο δικηγόρος πήρε την

ΜΙΑ Μητέρα ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

κά του και την τσάντα του... «Υστερα, αγοράκι! στο τέλος, έφηβο...
 » Παρακολουθούσα το γυιό μου να ανεβαίνει, ενώ εγώ κατέβαινα όλο και πιο χαμηλά, βούλιαξα στα μαύρα σκοτάδια της δυστυχίας, της ανυπαρξίας...
 Η έτοιμοθάνατη ξανα-σταμάτησε κλείνοντας τα μάτια... Ο Βεργής, σκυμμένος πάνω απάνω της, παρακολουθούσε όλο και με πιο πολλή συγκίνηση, με αγωνία, τη γρήγορη της ανάσα... Της έπιασε ασυναίσθητα, από μιάν υποσυνείδητη ανάγκη, το χέρι, κι' αυτή του έσφιξε δυνατά το δικό του...
 —... Μέσα στη δυστυχία μου, συνέχισε η γυναίκα με κλειστά τα μάτια, είχα την πικρή ευτυχία να παρακολουθώ από μακριά, κρυμμένη στην αφάνεια, του παιδιού μου το ανέβασμα... Κάποτε όμως, ξαφνικά, το έχασα. Έμαθα πως οι καλοί άνθρωποι που είχαν προθυμοποιηθεί να το υιοθετήσουν, τόχανε στείλει στην Εύρωπη για να σπουδάσει... «Ω! Τι φοβερά χρόνια πέρασα τότε!...» «Ας τον έλεπα, έλεγα το γυιό μου, κι' ας πεθάνω...» Κι' ο Θεός με λυπήθηκε: Τον ξανάδα, δικηγόρο, μεγάλο, σε μιά δική σπουδαία που όλοι κρεμόντουσαν από τα χείλια του! Τον καμάρωσα, χαμένη μέσα στο άγνωστο πλήθος, κι' εγώ — εγώ που τον είχα κρατήσει μέσα στα πικραμένα

σπλάχνα μου, δεν είχα καταφέρει όμως να τον κρατήσω κι' αφού τον γέννησα, ή φτωχιά!...
 Πάλι σταμάτησε η φωνή της γυναίκας, σά νάχε βγή μ' αυτήν μαζί και η τελευταία της πνοή... Σώπασε για λίγο και κύτταξε το νέο με μιά έκφραση λατρείας.
 Με αγωνία, ο Βεργής έσφιξε το χέρι της στο δικό του που έτρεμε ελαφρά.
 — Μιλήστε... την παρακάλεσε βραχνά. Τελειώστε λοιπόν την ιστορία σας!
 Μισάνοιξε πάλι τα μάτια της δακρυσιμένα η γυναίκα, τον άγκάλιασε με την έτοιμοθάνατη λατρεία της, και συνέχισε με σβυσμένη φωνή:
 — Πόση τρελή ικανοποίηση ένοιωσα όταν άκουσα το όνομά του — το όνομα των καλών αυτών ανθρώπων που τον είχαν υιοθετήσει — να βρίσκεται σε όλα τα στόματά!... «Ο γυιός μου ήτανε μεγάλος! Κι' εγώ...
 »Μα τί πείραζε, αλήθεια;... Τί σημασία είχε;... «Εγώ δεν ήμουν τίποτα... Η νύχτα, ή φοβερή νύχτα του εξευτελισμού, δεν ήταν ικανή πια να με συντηρήσει... Τα χρόνια πούχανε περάσει, μ' είχανε κάνει να σέρνουμε σαν οικότρο ναυάγιο στους δρόμους.
 »Όπου, χθες τη νύχτα, εν' αυτοκίνητο με σπληχνίστηκε... «Υστερα, σάς γύρεψα... Σας είδα... Σε είδα!... Τώρα, πεθαίνω εύτυχισμένη...
 Με δάκρυα στα μάτια, με την ανάσα του κοιμμένη από τη συγκίνηση, ο νέος δικηγόρος έπεσε απάνω στην έτοιμοθάνατη... Στα χείλια του που τοίσιανε, κοιμισμένη ή αγαπημένη, ή τρυφερή λέξι, ανάμεσα σε δυο λυγμούς:
 — Μη — τέ — ρα...
 «Η έτοιμοθάνατη μητέρα του ακούμπησε τα πανιασμένα της χείλη στα μαύρα του μαλλιά κι' απάνω τους ξεψύχησε το τελευταίο της φιλί...
 Ο Βεργής άρχισε να κλαίει σιωπηλά...
 Οι απογευματινές εφημερίδες, με φιλά γραμμάτα — των εξη- δημοσιεύσεων την είδαν:
 «Χθες την νύχτα, αυτοκίνητον ταξίδι περέσυρε και έτραυματίσε θανάσιμως γραιόν άγνωστου επωνύμου παρὰ τας άρχας της όδου Σταδίου. Η τραυματισθείσα μετεφέρθη εν άφασία εις το Πολιτικόν νοσοκομείον, όπου και εξέπνευσε».
 Κι' αυτά τα λίγα λόγια, κάτω από τον συνηθισμένο τίτλο της ρουτίνας:
 «Η δράσις των προχών».

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Παρατηρούσα το παιδάκι, το γυιό μου να μεγαλώνει σαν βλασταράκι...

τσάντα του — είχε το πρωί 'Εφετείο — και τράβηξε για το Πολιτικό.
 Όταν έφτασε στο νοσοκομείο, τον ώδηγησαν στον θάλαμο «Ολυμπος».

Εκεί, σε μιά γωνιά, απάνω σ' ένα κρεβάτι, είδε δυο φλογερά μάτια μέσα σε ένα άχρωμο πρόσωπο να τον κυττάνε άχόρταγα, με λαχτάρα.

Ο Βεργής πλησίασε.

Με ζήτησαν;... ρώτησε την πληγωμένη.

Εκείνη τον κύτταξε άπληστα, σά να μη μπορούσε να τον χορηγήσει...

Ήταν ένας νέος μελαχροινός με αδρές γραμμές. Η γυναίκα, σά μαγνητισμένη από το βελουδένιο βλέμμα του πούχε στηριχτή γεμάτο λυπημένη άποψία απάνω της, έκανε να σηκωθεί, ξανάπεσε όμως άμέσως στο μαξιλάρι...

Το γιατρό... μουρμούρισε. Πεθαίνω...

Ο γιατρός της έκανε καμφορά, αδρεναλίνη.

Η άρρωστη συνήλθε μ' αυτές τις ενέσεις και ξανάνοιξε με κόπο τα μάτια της...

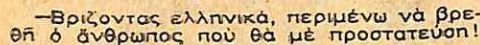
Ο Βεργής, σκυμμένος απάνω της με συγκινημένο ενδιαφέρον, περίμενε από τα πελιδνά της χείλια την έξαμολογήσι πού, φαίνεται, τόσο διψούσανε να του πούν.

— Άκούστε... μουρμούρισε με προσπάθεια μεγάλη η γυναίκα. Πρέπει να μ' ακούσετε προσεχτικά, γιατί σάς ενδιαφέρει αυτό που έχω να σας πώ...

«Κάποτε, εδώ και κάμποσα χρόνια, αγάπησα... Δόθηκε στον έρωτα χωρίς επιφύλαξη κοιμιά, κι' ένα παιδί, καρπός του έρωτα αυτού, ήρθε στον κόσμο... Ο άνδρας που είχα αγαπήσει και του τάχα δώσει όλα, με πέταξε σά σκουπίδι! Το παιδί έμεινε στα χέρια μου...
 »Δεν είχα τον ήρωισμό να το κρατήσω... Πώς να το κρατήσω; Τί να το κάνω;... Και μιά νύχτα βροχερή το πέταξα στην πόρτα ενός πλούσιου σπιτιού, στην όδo Κηφισίας... Οι άνθρωποι που το βρήκανε έτυχε νάναι καλοί: Το πήραν, το ζεστάνανε, το μεγαλώσανε, κι' ύστερα του δώσανε το όνομά τους, υιοθετώντας το...
 Σταμάτησε η γυναίκα για να πάρει ανάσα... Κι' ύστερα από μιά καινούργια προσπάθεια, συνέχισε:
 — Πέρασαν τα χρόνια... Έγώ, από σκαλοπάτι σε σκαλοπάτι, κατακλυούσα όλανα και πιο χαμηλά... Πάντα όμως, τότε κρυμμένη σε μιά γωνιά του δρόμου, πότε πίσω από κανένα περίπτερο, παρατηρούσα το παιδάκι μου, το γυιό μου, να μεγαλώνει σαν βλασταράκι... Πότε, μικρό, με την ποδιά του, με τα μπλουζάκια του, δίπλα στη γκουβερνάντα του, πότε, πιο μεγάλο με τα ναυτι-

Σκουπιδιά!...

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

«Ετοι ἀνέλθουν κι' ἐγὼ τὴν παρου-
σία του ἔνα μεσημέρι πὺν καὶ ἕνα ὁ
αὐτὴ τὴν... πολὺ ἐπιμέρους ἄνθρα τὸ
Μπροντίνουαλ, περμιόντας νὰ ἔλθῃ ὁ
ῥα ἑνός ραντεβὺ πὺν εἶμα με κατὶ φι-
λωσης, με τοὺς ὁποίους θὰ συνένωμα. Τὸ
πλῆθος περνούσε με τὴ συννημένη γιά
τοὺς ἀνθρώπους τῆς περιοχῆς αὐτῆς νευ-
ροκρίτητα μπροστὰ στὸν φυστικὰ, ὁ ὁποίος
κάθε τόσο ἀπῆλθεν κι' ἀπὸ μιὰ ἑλληνι-
κὴ βρισιά - ἀπὸ τῆς κλασσικῆς πὺν γιά
πολὺ γνωστός λόγους δὲν εἶναι δυνατόν
νὰ ἀναγραφῶν ἐδῶ - πρὸς τὸ... κενόν.
Καὶ οἱ μὲν Ἀμερικανοὶ καὶ ἄλλοι ἔξωτι

ση στην αδελφαστή γλώσσα της.
για να προκαλέσει την προσοχή μου. Τι νέ-
κανή ο χριστιανός; Για πρώτη φορά πή-
γαυσε ος Έξνο τόπο και τα είχε ελαφρώ-
χαμένα. Είχε, όπως μου είπε, κάτι δου-
λειές να με καπνά. Την άλλη μέρα τον δέ-
χασα. Δεν ξέρω πώς τα την μεθοδό του θα έ-
αμφισβάλω πώς με την μεθοδό των θα έ-
κανε και άλλες γνωριμίες. Έλληνων κα-
τελικά θα καταρωσόμ να ανακαλύψω
κείνους που θα ήταν διατεθειμένοι να δέ-
χοντο βοήθησαν περισσότερο από μένα. Δέ-
χάται εύκολα ο Ρωμιοτός. ΠΟΛΙΤΗΣ

Οἱ γάμοι μεταξύ συγγενῶν

την έννοια αὐτὴ ἔχει καὶ ἡ ἀπαγόρευσις

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΚΑΘΕ ΝΕΑ
ΠΟΥ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ

τῆς ἐκκλησίας.

Οἱ λόγοι πού τὴν κάνουν ν' ἀπαγορεύῃ
τοὺς γάμους μεταξύ στενῶν συγγενῶν ἀ-
νάγονται στὴ σφαῖρα τῆς εὐγονίας καὶ ὄχι
τῆς ἠθικῆς.

Όσα είπαμε παραπάνω εξηγούν γιατί από γονείς που είναι και οι δύο μελαχρόινοι μπορούν να γεννηθούν παιδιά ξαννά, ή αντίστροφα από ξανθούς γονείς να γεννηθούν παιδιά μελαχρόινα. Οι χαρακτηρισμοί αυτοί μεταβιβάζονται από τους γονείς στα παιδιά όπως ακριβώς μεταβιβάζονται και οι ασθένειες.

“Ας πάρουμε δύο ποικιλίες άνθους, ένα κόκκινο κι ένα λευκό. Μπορεί από το συνδυασμό τους να γεννηθεί ένα άνθος με ενδιάμεσο χρώμα, π. χ. ροζ. (Κατά τον ίδιο τρόπο από έναν ξανθο πατέρα και μία μελαχροινή μητέρα μπορεί να γεννηθεί ένα παιδί με καστανά μαλλιά). Αλλ’ είνε δυνατόν επίσης από το συνδυασμό του κόκκινου και του λευκού άνθους να γεννηθούν άσθη μόνο κόκκινα, γιά το λόγο ότι το κόκκινο χρώμα είνε γενικά επικρατέστερο του λευκού!

«Αλλ' ὁ ασθενέστερος χαρακτηρὶς δηλοῦται
τὸ λευκόν, δὲν ἐξαρτίζεται. Τὸ μόνον ποῦ γί-
νεσθαι εἶνε ὅτι «σκεπάζεται» ἀπὸ τὸν ἐπι-
κρατέστερο. Ὑπάρχει, ὡμως, πάντοτε, ἀν-
λανεύουσα κατάστασις. Καὶ γι' αὐτό, ἀν-
συνδυάσαμε τὰ κόκκινα ἀνθη μετὰ τοὺς,
ὅθ' ἔχουμε κοίκινα ἀνθη, ἀλλὰ καὶ κάποτε
λευκά.»

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν ἀνδρῶπο. Ἀπὸ ἓναν πατέρα ξανθὸ καὶ μιὰ μητέρα μελαχρινή, εἶνε δυνατόν νὰ γεννηθῶν παῖδιά μὲ μαύρα μαλλιά, γιατί τὸ μαῦρο χρῶμα εἶνε ἐπικρατέστερο τοῦ ξανθοῦ. Ὁ ξανθὸς χαρακτήρ, ὁμῶς, παραμένει πάντοτε σὲ λαθάνουσα κατάστασις. Ἀς ὑποθέσωμε τώρα, ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς μελαχρινοὺς γιουῖς, πού βγήκαν ἀπὸ τὸν ξανθὸ πατέρα καὶ τὴ μελαχρινὴ μητέρα, ἐρχεται σὲ γάμο μὲ μιὰ νῆα, πού φέρει ἐπίσης σὲ σὲ γάμο μὲ μιὰ νῆα, πού φέρει ἐπίσης σὲ λαθάνουσα κατάστασις τὸν ξανθὸ χαρακτήρα. Στὴν περίπτωση αὕτη, εἶνε πιθανόν νὰ γεννηθῶν ξανθὰ παῖδιά.

«Έτσι εξηγείται πώς, από έναν άντρα και μία γυναίκα μελαχροινούς, που προέρχονται επίσης από μελαχροινούς γονείς, είναι δυνατόν καμμιά φορά να γεννηθούν ξανθά παιδιά.

Στην περίπτωση αυτή, ο ξανθός χαρακτήρας παρεισέφει σε λαβανόουσα κατάσταση επί πολλών γενεών, ώπου, τελικά, βρήκε τις απαιτούμενες ειδικές συνθήκες για να εκδηλωθεί. Αυτή τη δυνατότητα να ξανθαίνει στην επιφάνεια του τήν έδωσε το γεγονός ότι οι δύο σύζυγοι, παρά το ότι ανήκαν στο μελαχροινό τύπο, έφεραν, όμως, σε λαβανόουσα κατάσταση τον ξανθό χαρακτήρα.

Ὅ,τι εἶπαμε γιὰ τὰ μαλλιά, τὸ χροί, τὸ ἴσους καὶ γιὰ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν, γιὰ τὸ σχῆμα τῆς μύτης, γιὰ τὸ ἀνάστημα καὶ γι' ἄλλα χαρακτηριστικά.

Εκείνοι που δεν ξέρουν, μιλούν. Άλ-
ρόμοιες περιπτώσεις, για σκάνδαλο. Άλ-
λά το σκάνδαλο υπάρχει μόνο στην φαντα-
σία. Άλλοτε

Οι «έκπληξεις» που παρατηρούνται στις πολλές φορές ορέγονται ακριβώς στο ότι κάποιος λανθάνει χαρακτήρα βήκε, εμφανικά, την ευκαιρία, έπειτα από πολλές νύξεις πιθανόν, να εκδηλωθεί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ἐξυπνάδα καὶ ἡ
διοφύια.

ΣΕ ένα από τα μεγάλα πάρκα της Βοστώνης, ὀρθώνεται ένα μεγαλόπρεπο πρεπές μνημείο, αφιερωμένο στὸν «πεφθερὸ τῆς ἀναισθησίας». Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου εὐεργέτη τῆς ἀνθρωπότητας, ποὺ ἔκανε ἀνώδυνες τὶς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις, δὲν ἀναφέρεται πᾶν τὸν πλάκα τοῦ μνημείου, παρ' ὅλο ποὺ ἡ ἀναισθησία ἐφαρμόζεται ἐδῶ καὶ περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια.

Ὁ λόγος πού ἔκανε αὐτοὺς πού ἐφτιά-
ξαν τὸ μνημεῖο νὰ μὴν βάλουν τὸ ὄνομα
τοῦ ἐφευρέτη, εἶναι ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς
πολλοὺς δικαιοῦς πού παρουσιάσθηκαν
δὲν ἀναγνωρίσθηκε ἐπίσημα ὡς ἐφευρέ-
της τῆς ἀναισθησίας.

Πάντως, ανάμεσα σε όσους διεκδικούσαν την κυριότητα της ανακαλύψεως αυτής, η τραγικότερη μορφή είναι ο Άμερικανός γιατρός Ουίλλιαμ Μόρτον, που πέρασε τη ζωή του με απεγνωσμένες προσπάθειες να του αναγνωρισθεί η τεράστια αυτή συνεισφορά του για το καλό της ανθρωπότητας.

«Όταν ακόμη οι χειρουργοί μεθυσάν-
τους αρρώστους τους, γιά να τους μετριά-
ζουν τους πόνους των έγχειρήσεων, ο
Μόρτον έπεισε τον διάσημο τότε χειρουργό
γο Ουίρρεν να δοκιμάση μία καινούργια
μεθόδο, που είχε ανακαλύψει, γιά να γι-
νώνται ανώδυνα οι χειρουργικές επεμβά-
σεις.

Τὴν ὠρίσμενὴν μέρα — στὴν 17^{ην} ὁ
 θρίου 1846 — ὁ Μόρτον ἐμφανίσθηκε στὸ
 χειρουργεῖο, κρατῶντας μίαν γυάλινην σφαι-
 ρα, ποὺ ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ἐξέ-
 ῆεν ἕνα λαστικίγιον σωλήνα. Ἐβαλε τὸν
 ἄρρωστο — κάποιον Γκλιμπερτ Ἀμυὸν —
 μὲ πάλιν μερικὲς βαθεῖαι ἀνάσεις ἀπὸ τὸ
 ὑγρὸ τῆς σφαίρας — ποὺ ἀνῆλθε καὶ μὲ
 ποκαλύψῃ τὴν πτῶν παρῶντος τὸν ἀ-
 σθενὲ ἀναίσθητο καὶ ταπείνωτο χεῖρα τοῦ
 Οὐάρρεν.

[illegible]

δραματική
Επειδή ἀνέστηκε να αποκαλύψει το υ-
γρό που χρησιμοποιούσατε – δηλαδή τον α-
έθερα – ως Ιατρικός Σύνδεσμος τον απε-
κρίνετε, ως παραπλανητό! Οι χειρουργοί, οί-
που είχαν αρχίσει να εφαρμόζουν την α-
ναισθησία για να γλυτώνουν τους άρρω-
στους τους από τους πόνους, άναγκαζόμα-
νε ως καιρό να την καταδικάσουν και
να την αποκηρύξουν, κάτω από την πίε-
ση των Ιατρικών εχθρών του Μόρτον.

Γιὰ τὴν ἐξελέσθαι τοὺς ἀντιπαλοὺς τοῦ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν συνείδησιν τοῦ ὕψους, ὁ Μόρτον ἔδωκε ἓνα ψεύτικο ὄνομα στὸν αἰθέρα. Ζήτησε μάλιστα καὶ ἀπὸ τὸ Κοινοβούλιο τὴν ἀναγνώρισιν τὴν ἐφευρεσὶν κρέσσο καὶ τοῦ ἀναγνωριστὴν τὴν ἐφευρεσὶν κρέσσο, δίδοντας καὶ ἐκεῖ τὸ ψεύτικο ὄνομα τοῦ ὕψους.

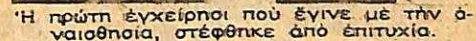
Οι επημερίδες όμως και η εκκλή-
ση λήψαν με φανατισμό την ανακαλύψι του
Μόρτον. Εάν να μην έβλεπαν αυτό, ο ά-
τυχος γιατρός άρχισε να δέχεται δημο-
σία κατηγορίες από φίλους και πρώην συ-
νεργάτες του, που ισχυρίζονταν ότι έ-
κείνοι είχαν ανακαλύψει πρώτοι την ά-
νοιασσία.

[illegible]

Πραγματικά, οι ιδιοπλοκίες των φίλων του Ουέλς στο Παρίσι πέτυχαν και η Άκαδημία τον ώθησε «ευεργέτη της ανθρωπότητας». Αλλά η αναγγελία της τιμής αυτής έφθεσε στην Αμερική λίγες μέρες πριν θάνατο του Ουέλς.

Παράλληλα, το αμερικανικό Κογκρέσσο αποφασίζει να προσφέρει 100.000 δολάρια στον εφευρέτη της ανασθεσίας, ο Μόρτον υπέβαλε την αίτησή του, αλλά μαζί μ' αυτόν υπέβαλαν και αρκετοί άλλοι δι- εκδικαιείται, που είχαν αρχίσει να ξεφυ- τούνουν σαν μανιτάρια, ο Μόρτον που κράτησε

Αυτή ακριβώς η διαμάχη, που κράτησε πολλά χρόνια, ανάγκασε το Κογκρέσο να αναβάλει την προσφορά των 100.000 δολларίων. Το μόνο που πέτυχε ο Μόρτον ήταν να του αναγνωρισθί η τερά-

Οἱ ἐκπληκτικὲς περιπέτειες

ΕΝΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ἡ τραγικὴ ζωὴ τοῦ γιατροῦ Οὐίλλιαμ Μόρτον, ποὺ ἀνακάλυψε τὴν ἀναισθησίαν

στη συνεισφορά του από την Γαλλική Ακαδημία των Επιστημών, που επί τέλους του έδωσε το μετάλλιο του «Ευεργέτη της ανθρωπότητας».

Στο μεταξύ οι έχθροι του — με έπικεφαλής τον παλιό του φίλο, το δόκτορα Τζακσον — προσαθούσαν με κάθε δεμική και άθεμιτο μέσο να τον διασύρουν και να τον καταστρέψουν.

Ὁ Τζάκσον δωροδόκῃσεν τὴν νοσοκόμην τοῦ Μόρτον καὶ πήρε στὰ χέρια του τὸν κατάλογον μὲ τὰ ὀνόματα τῶν πελατῶν του. Ὑστερα φρόντισεν νὰ δημοσιευθῶν τὰ ὀνόματα αὐτά, ὅθεν ἀπὸ τὸν ἴδιον Μόρτον, ποῦ ἐμφανιζόταν ὅτι κατηγοροῦσε τοὺς πελάτας του ὅτι δὲν τὸν εἶχαν πληρώσει.

Ἡ πλεκτάνη τοῦ Τζάκσον ἀποκαλύφθηκε ὕστερα ἀπὸ καιρὸ, ἀλλὰ στὸ μεταξὺ ὁ ἄνθρωπος ποὺ κατήγγειλε τὸν πόνο, ἔχασε ὅλη τὴν πελατεία του καὶ ἄρχισε νὰ χρεώνεται, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγῶνα του γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῶν ὑπηρεσιῶν ἀνθρώπινης κτάρσεως.

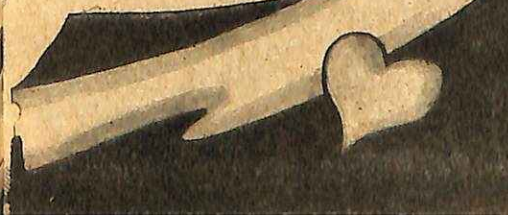
αίαν του από το αμερικανικό
Χάρτι στις προσπάθειες μερικών πιστών
φιλικών του, η τραγωδία και βόσκε επί τε-
ς' όλων την 'Αμερική να γίνει γνωστή
τους απήχησι. 'Ο Μόρσν παναμερικανικό έ-
λακτι, χωρίς σέ' έναν φιλο του, από τον
ε' ρανο που έ'χανα να κρέη του. Ένα να-
οποιούν πληρώθηκαν τα κρέη του. Ένα να-
σοκομείο της Μασαχουσέτης του έστελ-
λας ένα διακο χίλια δολάρια και οι φιλο-
του άγνόρσαν το υποχρεωμένο έπι-
τι του και την άφσαν να ζήη εκεί με-
τη. Η πολιτεία έβρα της αναγνωρίσεως

Η πολυπλοκότητα των φαινομένων να πλησιάζει για τον βασανισμένο έπιστήμονα. Το Κονγκρέσο φέχεται να του δώσει οι 100.000 δολάρια και τον φώναξαν στην Ουάσιγκτον, όπου του έγιναν μεγάλες τιμές.

Εξαντλημένος στη Βοστώνη, όμως, ο Μόρτον βρήκε τον κόσμο ξεσηκωμένο έναντι του, από τις ραδιουργίες του Τζάκσον και των φίλων του. Για μία ακόμη φορά, που ήταν και η τελευταία, το Κονγκρέσο ματαίωσε την προσφορά του χρηματικού βραβείου στον εφευρέτη της αναίθνησις.

Αυτό ήταν η χαριστική βολή για το Μόρτον. Έγινε ακόμη μερικά χρόνια, παλεύοντας με έχθρους που δέν τους ήξε- ρε και προσπαθώντας να αντικρούση τους απατεώνες, που ξεφύτρωναν κάθε τόσο και λουχιζίζονταν, που έδειχνει είχαν εφαρμόσει πρώτοι την άναισθησία.

Ὁ συνεχής ἀγώνας, ἡ ἀκαριότητα τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἐπισημὴν καὶ τὴν ἀνέχεια τοῦ σάλεψαν τὰ λογικά καὶ μὴ χειμνωμένα μετὰ ἐπέσοι μέσα οὐ ἔνα ποταμὸν γινώσκοντες ἀλλὰ ὅλην τὴν γῆν ἐπὶ πνιγῇ. Οἱ περαστικοὶ τὸν ἐβγαλάν οὐκ ἀπὸ τοῦ νεροῦ, ἀλλὰ ἡ ὑγεία τοῦ εἶχε κλονισθῇ γιὰ καλῶς. Ἐμμεν λίγες μέρες στρεβωτοὶ καὶ περᾶσε σὲ ἡλικία 48 ἐτῶν.

Η μοναδική

ΕΥΤΥΧΙΑ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΜΟΥΝ πάντα ένας φτωχός διάβολος. Έχασα τους γονείς μου, όταν ήμουν έξη χρονών, και πέρασα τα παιδικά μου χρόνια σε κάποιους συγγενείς μου, αγρότες, που με κακομεταχειρίζονταν. Ήμουν πάντα πεινασμένος και κουκουταειρίζονταν. Ήμουν τσάκαρα για την πόλη για να βρω δουλειά και πραγματικά βρήκα σ' ένα φαρμακείο, ενώ τα βράδια πήγαινα στο νυχτερινό σχολείο για ν' αποκτήσω κι' εγώ κάποια μόρφωση. Έτσι, με χίλιες δυο στερήσεις, και δουλεύοντας στο φαρμακείο, πήρα το διπλό μου του λογιστού.

Αργότερα, ύστερ' από πολλές προσπάθειες, κατάφερα και μπήκα σε μία μεγάλη εταιρεία γυναικικών. Ένας μεσκόπος άντρας, λίγο παχύς και μ' άσπρα μαλλιά, ντυμένος πάντα κοψιφά και ευγενής με τους υπαλλήλους του. Ριχτήκα στην καινούργια δουλειά μου με πολύ ζήλο κι' ο διευθυντής μου εξετίμησε άμέσως την εργατικότητα μου.

Ήμουν είκοσι επτά χρονών. Ός τότε δεν είχα καμιά σοβαρή ερωτική περιπέτεια, κι' ως μ'ήν ήμουν, μ'ήν αλήθεια, και τόσο ασχυσμένος. Αλλά' ο έρωτας ήρθε στη ζωή μου απρόσκλητος. Ένα επεισόδιο κοινό έφερε μπροστά μου την κοπέλλα που αγαπάω. Ήμουν στο τραμ και δίχως να το θέλω, καθώς προχωρούσα στο διάδρομο, της πάτησα το πόδι τόσο δυνατά, που έβαλε τις φωνές. Της ζήτησα συγγνώμη, εκείνη μου χαμογέλασε κι' άρχισαμε να κουβεντιάζουμε μαζί.

Την έλεγαν Μαρία. Αγαπήθηκε ο σχεδόν από την πρώτη στιγμή μ'ήν, όλη την τρυφερότητα των νεανικών καρδιών μας. Η Μαρία ήταν όρθια και ζούσε με μία ηλικιωμένη και σχεδόν κουφή θεία της. Ήταν είκοσι τεσσάρων χρονών και εργαζόταν σ' ένα συμβολαιογραφείο, όπου όμως δεν ήταν ευχαριστημένη. Έπειτα από ένα μήνα άρραθωνιστήκαμε. Η Μαρία μου μιλούσε συχνά για τη μητέρα της, που τη λάτρευε και που είχε πεθάνει από καιρό. Όταν είδα τη φωτογραφία της μητέρας της, πρόσεξα πως η Μαρία της έμοιαζε πολύ: Είχε τα ίδια καστανά μαλλιά, τα ίδια γλυκά μάτια. Τον πατέρα της δεν τον θυμόταν καθόλου, γιατί, όταν πέθανε, η Μαρία ήταν μόλις δύο χρονών.

Αποφασίσαμε με τη θεία της, πως όταν θα παντρευόμαστε, θα πήγαινα κι' εγώ να καθίσω στο σπίτι τους, μαζί τους, για να μην έχουμε πολλά έξοδα.

Ο γάμος μας, από τις πρώτες μέρες, φάνηκε πως θα ήταν ευτυχισμένος, γιατί ήμασταν πλεονέκτοι ο ένας για τον άλλο. Έπειδή όμως δεν μου άρεσε να δουλεύω και να αμείβεται τόσο λίγο, άφου ήταν μία δακτυλογράφος εξυπνη και γρήγορη στη δουλειά της, συμφωνήσαμε να προτείνω στο διευθυντή μου να την πάρει στην εταιρεία του.

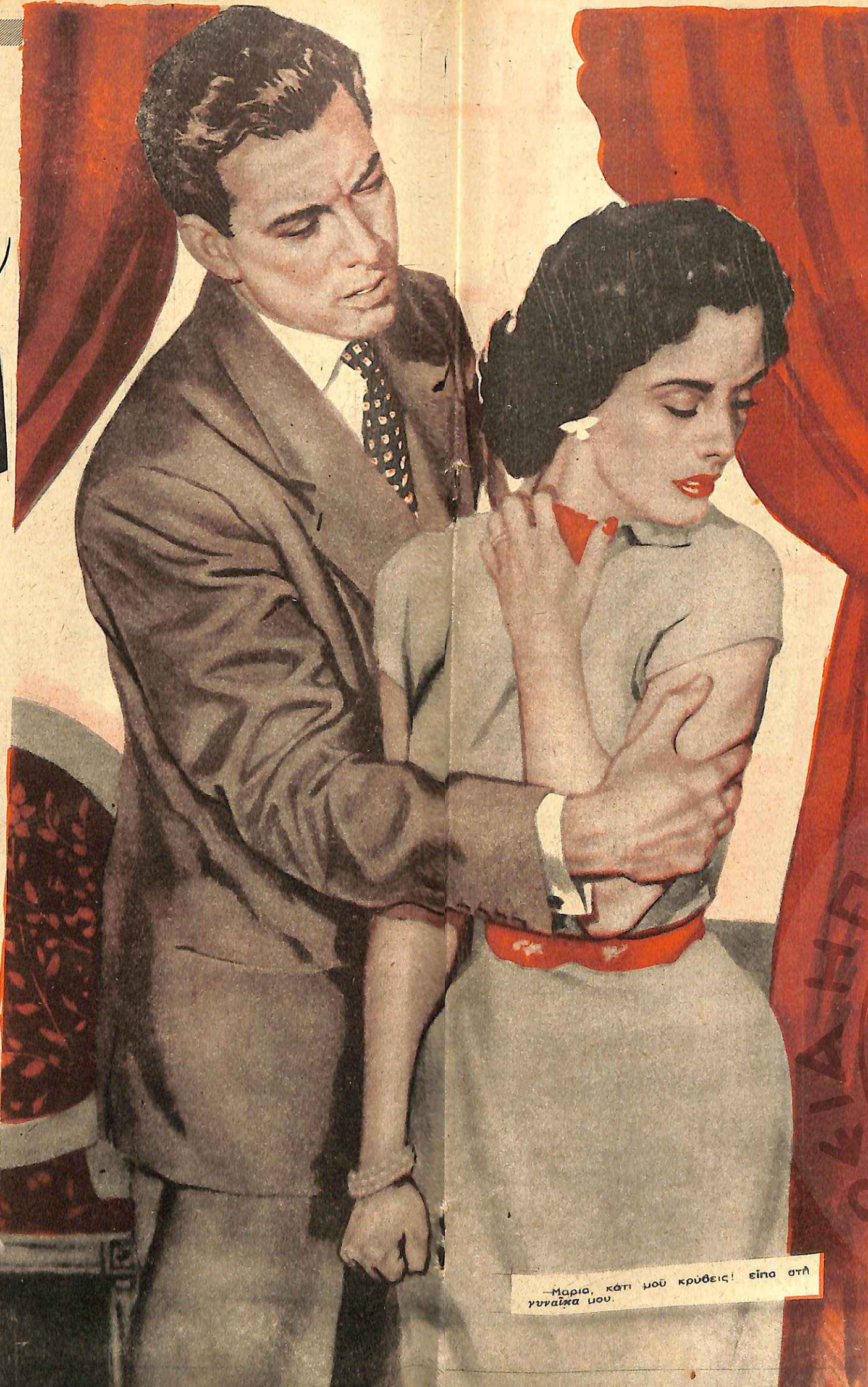
Ο διευθυντής μου ευτυχώς δεν αρνήθηκε και μέσα σε μία βδομάδα, η γυναίκα μου παράτησε το συμβολαιογραφείο και μπήκε υπάλληλος στην ίδια εταιρεία, όπου εργαζόμουν κι' εγώ, με πολύ μεγαλύτερο μισθό.

Η Μαρία έδειξε τέτοιο ζήλο κι' αντίληψη στη δουλειά της, που ο διευθυντής μου, μετά από δύο μήνες, την πήρε για ιδιαιτέρη γραμματέα του.

Τι άνθρωπος αυτός ο διευθυντής μας! μου είπε ένα βράδυ η Μαρία. Τι καλός! Προσπαθεί να μ'ήν με κουράζει διόλου!

Ένα πρωί, ο διευθυντής με κάλεσε στο γραφείο του. Μου είπε να καθίσω απέναντί του και μου πρόσφερε μάλιστα και τσιγάρο.

— Έχετε δύο χρόνια στην εταιρεία, μου είπε, και είμαι ένθου-

— Μαρία, κάτι μου κρύβεις! είπα στη γυναίκα μου.

σιασμένος από τη δουλειά σας. Υπάλληλοι σ'άν και σ'ας είναι σπάνιοι!...

— Κύριε διευθυντή, είστε πολύ ευγενής μαζί μου... του είπα. Κάθε άλλο. Αποφάσισα μάλιστα να σας δώσω μ'ήν απτή ά- πόδειξη της ικανοποίησής μου, αυξάνοντας το μηνιαίο μισθό σας από οχτώ χιλιάδες σε είκοσι χιλιάδες φράγκα!

— Απομείνα δ'ήως άναπνοή. Είκοσι χιλιάδες! Μά αυτό ήταν περιουσία ολόκληρη. Τα είχα κυριολεκτικά χαμένα.

— Είκοσι χιλιάδες καθαρά, πρόσθεσε ο διευθυντής. Πόσα πράγματα θα μπορούσα να κάνω: ν' αγοράσω μία γού- να της Μαρίας, μερικά έπιπλα... Είχα άναστατώση.

— Τάχω χαμένα... ψιθύρισα... δεν ξέρω πώς να σας ευχαρι- στήσω...

— Είστε σπουδαίος υπάλληλος... Πηγαίνετε μάλιστα σ'ήν ταμιά μ' αυτό το σημείωμά μου— και μου δώσε ένα χαρτί— να πάρετε μία προκαταβολή... Είστε νιόπαντρος κι' έχετε πολλές άνάγκες...

— Βγήκα από το γραφείο του τρελλός από τη χαρά μου. Θά ά- γάγγελνα την ευχάριστη είδηση στη Μαρία, το βράδυ, όταν θα ήμασταν στο σπίτι μας. Έτσι κι' έγινε...

Πότε να π'ήν η Μαρία θα ένθουσιαζόταν. Μά με κύτταζε πα- ράξενα και κοκκίνισε απότομα όταν της είπα το χαρμόσυνο νέο.

— Μαρία, ψιθύρισα, τι σου συμβαίνει; — Τίποτα... τίποτα... Είμαι ευτυχισμένη για το λαχείο που μ'ήν έπρεσε... ναι, ευτυχισμένη.

— Σαφ'ήως όμως, μία αμφισβόλια για την ειλικρίνεία της και χί- λιας δυο υποψίες πέρασαν απ' το μυαλό μου. Άν ο διευθυντής μου... Ήταν ή ιδιαίτερα γραμματέας του ή Μαρία... Τότε... Μά ναι, νά ή εξήγησι!... Ήταν τρομερό! Απαίσιο!

— Μαρία, ξεφώνισα, Μαρία, κάτι μου κρύβεις! Κάτι ξέρεις εσύ που εγώ δεν το ξέρω... Έξηγησου, είδεμ'ή...

— Πιέρ, άπάντησε εκείνη, σκέφτηκες καλά τί λές; — Μά τότε, λοιπόν;

— Κι' εγώ, Πιέρ, βρίσκω παράξενη τη συμπεριφορά του διευ- θυντού μας. Από καιρό ήθελα να σου το πω.

— Εγώ του φέρομαι ψυχρά, εκείνος όμως είναι πάντα ευγενι- κός μαζί μου. Κάποτε μάλιστα με κύτταζε — πώς να σου το πω; — Έτσι, που κοκκινίζω...

— Ακούμπησε στο στήθος μου κι' άρχισε να κλαίει. Έγώ ήμουν έξω φρενών. Τώρα καταλάβαινα τί λόγο είχε ή συμπεριφορά του διευθυντού απέναντί μας: να μ'ήν κουράζει τη Μαρία, να της επιτρέπει συχνά να λείπει τ' άπογεύματα... Πώς δεν είχα άνοι- ξει τα μάτια μου; Άνόητος που ήμουν! Ήθελε να την κατα- κτήσει. Και πλήρωνε προκαταβολικά.

Πέρασα μία φοβερή νύκτα. Άραγε ή Μαρία ήταν ειλικρίνης μαζί μου; Το πρωί είπα στη Μαρία να μ'ήν πάει στο γραφείο. Ήμουν κλυμός, ταραγμένος, όταν βγήκα απ' το σπίτι μου. Μπή- κα σ' ένα κατάστημα κι' άγόρασα ένα περιστρόφο. Ήμουν ά- ποφασισμένος για όλα. Δεν μ' έννοιαζε πιά τίποτα. Ήθελα μόνο να σκοτώσω τον άνθρωπο που μ'ήν είχε κλέψει όλα.

Δεν πίστευα πως ή Μαρία ήταν άθωα... Όταν άκουσα πως ο διευθυντής ήταν στο γραφείο του, κτύ- πησα την πόρτα. Καθόταν ήρεμος και κύτταζε την άλληλογρα- φία. Με χαιρέτησε με το πιο εγκάρδιο χαμόγελο.

— Κάθισε, Πιέρ, μου είπε. Τι συμβαίνει; — Σήκωσε τα μάτια του και είδε τη κλωμάδα μου.

— Είσαι μ'ήπως άρρωστος; ρώτησε. — Έρχομαι να σας ευχαριστήσω για την αύξηση... ψιθύρισα.

— Μά δεν είν' άνάγκη... — Δεν είν' άνάγκη, έ; Νά λοιπόν πώς σ' ευχαριστώ για την αύξηση; Σου λέω κατάμουτρα πως είσαι ένας τίποτης!...

— Τρελλάθηκες; Ήρ'ήκασε για τ' όνομα του θεού! Έξηγησου! Μπορώ να μάθω τί έπαθες;

— Έμένα ρωτάς; Το ξέρεις καλά. Τί την έκανες τη γυναίκα μου; Ουλέν'όδα σου; Μίλα... Είσαι όλο μέλι μαζί της...

— Ήρ'ήκασε! Τρελλάθηκες; Σου όρκίζομαι πως ή Μαρία δεν είναι φιλενάδα μου!

— Ή Μαρία! Τη λές με τ' όνομά της!... — Έθ'ήλα το περιστρόφό μου και τον σημάδεψα.

— Στάσου! φώναξε. Άκουσέ με πρώτα κι' έπειτα πυροβολείς. Κατέβασα το περιστρόφο.

— Ελέγεις δεν υπερασπίζομαι τον έαυτό μου, είπε ο διευθυν- τής με καταπληκτική ήρεμιά. Δεν πρέπει όμως να υποψιάζεσαι τη γυναίκα σου. Ή Μαρία είναι... κόρη μου!

Τα έχασα από την έκπληξή μου. Το περιστρόφο γλύστρησε απ' τη χείρα μου. Σίγουρα ήταν φέμματα.

— Δεν με πιστεύεις... Το καταλαβαίνω. Ή Μαρία όμως είναι κό- ρη μου, σου το ξαναλέω. Ή μητέρα της ήταν ή μόνη γυναίκα που αγάπησα στη ζωή μου. Δεν μ'ήρεσε να την παντρευτώ, γι'ήν ήταν κίχλας παντρεμένη μ' άλλον, μ' έναν εγωιστή που γι'ήν έκανε να υποφέρω τρομερά. Το παιδί μας, ή Μαρία, γεννή- τηκε όταν ο άντρας της μητέρας της έλειψε ένα χρόνο με-

— Όλα πέρασαν τώρα, μου είπε. Έλα στην άγκαλιά μου, παι- δι μου! Είσαι και σ'ήν τώρα παιδί μου... Είσαι τίμιος κι' αγαπής τη Μαρία μου...

— Ναι, πατέρα... του είπα συγκινημένος. — Λέγε με, πατέρα... ψιθύρισε και τα μάτια του βούρκωσαν. Μά δεν πρέπει να πούμε τίποτα στη Μαρία...

— Όχι, πρέπει να της τα έξηγήσουμε όλα, θά χαρή πολύ. — Άφου το θέλεις, εσύ, παιδί μου... Έπρεσε στην άγκαλιά του και φιλήθηκε με σιγαρή. Τώρα πιά δεν θά ήταν μόνος του. Θά είχε για πάντα κοντά του δυό παιδιά, έμένα και την αγαπημένη του κόρη, τη Μαρία μου.

ΜΑΡΣΕΛ ΣΩΒΑΖ

Το έγκλημα της κυρίας Λεφέβο

Εσκότωσε τη νύφη της, γιατί ήταν πολυέθοδη

ΠΕΘΕΡΑ και νύφη δεν μοιούνται ποτέ, λέει η παροιμία. 'Αλλ' είναι σπανιότατο ή αντιζηλία τους να φτάσει ως το έγκλημα. Κι όμως, αυτό έγινε στην περίπτωση της κυρίας Λεφέβο.

Η Μαγδαληνή Λεμαίρ, κόρη πλουσίων γαιοκτημόνων, είχε παντρευτεί το 1888 έναν εργοστασιάρχη ζυθοποιίας του Ρουμπάι, τον Γουλιέλμο Λεφέβο. Γάμος από συνοικισμό. Οι δύο σύζυγοι προέρχονταν, όμως, από τη μεγαλοαστική τάξη, είχαν τις ίδιες αντιλήψεις για τη ζωή και, από την άποψη της περιουσίας, βρίσκονταν στο ίδιο επίπεδο. Όλα αυτά, συνηγορούσαν, λοιπόν, για να ζήσουν ευτυχισμένοι.

Και πράγματι η ζωή τους κύλησε χωρίς σοβαρές συγκρούσεις. Ο Γουλιέλμος Λεφέβο, πρὸς από ιδιοσυγκρασία, κατάλαβε από πολύ νωρίς ότι προκειμένου για την οικογενειακή ζωή, έπρεπε να υποταχθεί στις θελήσεις της γυναίκας του. Γιατί η κυρία Λεφέβο ήταν αυταρχική.

Αλλά το μεγαλύτερο ελάττωμά της ήταν η τσιγκουνιά της. Δεν έδωσε μια πεντάρα παραπάνω για τίποτα. Δεν καταλάβαινε γιατί πρέπει να καταστρέψει κανείς δύο αυγά για να φτιάξει μια κρέμα, αφού μπορεί να την φτιάξει και μ' ένα μόνο, έλεγε με αυταρέσκεια. Στο σπίτι της, τα έπιπλα της βρισκόνταν σε αξιοδρηνή κατάσταση, οι τάπητες ήταν φθαρμένοι και οι κουρτίνες κουρελιασμένες.

Η κυρία Λεφέβο, όμως, ήταν υποδειγματική μητέρα. Παρακολουθούσε με μεγάλη προσοχή την ανάπτυξη των παιδιών της και αφιέρωνε τον περισσότερο καιρό της σ' αυτά. Έτσι κύλησαν τα χρόνια. Μοιότονα, άλλ' ήρεμα.

Γύρω στα σαράντα πάντως, η κυρία Λεφέβο παρουσίασε μια έντονη νευρική κατάσταση, που είναι, άλλωστε, συνηθισμένη στις γυναίκες σ' αυτή την ηλικία. Η κρίσις πέρασε, όμως, πολύ γρήγορα κι' η ζωή της ξαναβρήκε την παλιά ήρεμιά της.

Έπειτα από μερικά χρόνια, ο μεγαλύτερος από τους γιους της, ο Ανδρέας, της έκανε γνωστή την απόφασή του να παντρευτεί. Η υποψηφία νύφη ήταν νέα, όμορφη και πολύ λυπρικούσα. Η κυρία Λεφέβο την γνώρισε, δεν είπε ούτε καλό ούτε κακό γι' αυτήν κι' έδωσε τη συγκατάθεσή της. Όσο για τη γνώμη του πατέρα Λεφέβο, δεν λογαριαζόταν.

Οι γάμοι του Ανδρέα Λεφέβο και της Αντουανέτας Μπελβίλ —αυτό ήταν το όνομα της νύφης— έγιναν έπειτα από λίγαν καιρό στο Ρουμπάι. Οι νεόνυμφοι πέρασαν το μήνα του μέλιτος στην Κιανή. Ακριά και κατόπιν εγκαταστάθηκαν στη Φούρν, κοντά στο Ρουμπάι.

Από τη στιγμή αυτή, άρχισε η γκρίνια μεταξύ πεθεράς και νύφης. Κάθε φορά που η κυρία Λεφέβο πήγαινε στο σπίτι του γιου της, εύρισκε πώς το νεαρό ανδρόγυνό έκανε ασυγχώρητες σπατάλες. Μια μέρα, χάλασε τον κόσμο γιατί είδε πώς η νύφη της, εκτός από την υπέρβια, είχε προσλάβει και μαγειρίσα.

—Θεός φυλάξει! φώναξε αγανακτισμένη η κυρία Λεφέβο. Έγω τα βγάδω πέρα με μια μόνον υπηρέτρια κι' όχι λίγες φορές παίρνω τη σκούπα στα χέρια μου και σκουπίζω μόνι μου.

—Εσείς, μητέρα, μπορεί να είσατε ικανή, άλλ' εγώ δεν τα καταφέρνω, απάντησε η δυστυχισμένη Αντουανέτα.

—Α, θέλεις να πής ότι δεν έχω το δικαίωμα ν' ανακατεύωμαι στη ζωή σας; φώναξε η Λεφέβο.

—Δεν είπα τέτοιο πράγμα, διαμαρτυρήθηκε η νύφη της. Ο γιος της παρενέβη ευτυχώς και κατάφερε να την ηρεμήσει.

Τα Χριστούγεννα η κυρία Λεφέβο πρόσφερε στη νύφη της ένα μαργαριταρένιο κολλιέ.

Το αγαπούσα πολύ αυτό το κολλιέ, είπε στη νύφη της. Αλλά σκέφτηκα πώς είναι καλύτερα να το φορής εσύ. Τα μαργαριτάρια του δεν βρίσκονται πια στην εποχή μας. Μου πρόσφεραν άλλοτε μια δακρύληρη περιουσία για να το πουλήσω, αλλά, μ' όλο που δεν μου χρειαζόταν, προτίμησα να το κρατήσω. Κι' είμαι ευχαριστημένη γι' αυτό. Το όμορφο κολλιέ μου θα το φορή τώρα η αγαπημένη μου νυφούλα...

Αλλά το κολλιέ αυτό ήταν ψεύτικο κι' η Αντουανέτα δεν το έβαλε ποτέ πάνω της. Η κυρία Λεφέβο παραξενεύονταν γι' αυτό. —Βλέπω ότι περιφρονείς το δώρο μου, είπε μια μέρα στη νύφη της.

—Όχι, μητέρα, διαμαρτυρήθηκε η Αντουανέτα. Αλλά φαίνεται... πώς σας γέλασαν. Τα μαργαριτάρια είναι ψεύτικα...

Η κυρία Λεφέβο έγινε έξω φρενών κι' έφυγε από το σπίτι του γιου της χτυπώντας πίσω της την πόρτα.

Από εκείνη την ημέρα δεν ξαναφάνηκε.

Αισθανόταν τώρα την επιθυμία να εκδικηθεί τη νύφη της, αλλά δεν μπορούσε να καταλήξει σ' ένα ώριμο σχέδιο. Στο τέλος, όμως, πήρε την απόφασή της. Προσπάθησε τότε να προμηθευτεί ένα περίστοφο, αλλά στα όπλαπωλεία, όπου πήγε της ζητήσαν να υπογράψει μια δήλωση, που, σύμφωνα με το νόμο, έπρεπε να κατατεθεί στην αστυνομία. Η κυρία Λεφέβο έφυγε τότε από το Ρουμπάι, πήγε στο Βισού, κατόπιν στη Λυών, ύστερα στο Σαιντ - Ετιέν και τελικά κατάφερε ν' αγοράσει ένα περίστοφο χωρίς να υπογράψει δήλωση.

Γύρισε έπειτα στο Ρουμπάι και, μια μέρα που ο Ανδρέας είχε πάει στο σπίτι της, του έδειξε το περίστοφο και τον παρακάλεσε να την μάθει να το γυμνάζει και να το χειρίζεται.

—Παίρνω διαρκώς άνωμαλες επιστολές κι' ένα όπλο στο σπίτι δεν είναι ποτέ περιττό, εξήγησε στο γιο της.

Έπειτα από λίγον καιρό, του είπε ότι ήθελε να συμφιλιωθεί με τη νύφη της και τον παρακάλεσε να τις πάει με το αυτοκίνητό του έναν περίπατο στην έξοχή.

Ήταν η 11η Οκτωβρίου 1926. Το αυτοκίνητο έτρεχε πάνω στο δρόμο του Έσμ. Ο Ανδρέας καθόταν στο βολάν. Στο πίσω κάθισμα πεθερά και νύφη συζητούσαν με μεγάλη εγκαρδιότητα.

Σε κάποια στιγμή, η κυρία Λεφέβο φώναξε στο γιο της ότι ήθελε να κατεβή για να εκτελέσει κάποια φυσική της ανάγκη. Ο Ανδρέας σταμάτησε. Άκουσε ταυτόχρονα έναν πυροβολισμό πίσω του. Κυττάζοντας στον καθρέφτη είδε πώς η γυναίκα του έπεφτε στο βάθος του αυτοκινήτου. Ένα λεπτό κόκκινο ισερίδι ξεκινούσε από το δεξί κρόταφο της. Γύρισε το κεφάλι του και είδε πώς η μητέρα του της είχε φυτέψει μια σφαίρα λίγο πιο πάνω από το αυτί.

—Μαιμιά, γιατί το έκαμες αυτό; φώναξε ο Ανδρέας.

Αλλά δεν πήρε απάντηση. Ξανάγινε τότε το βολάν. Στο πίσω κάθισμα πάλι στο χειρουργείο και το ύψος της έδειχνε πώς δεν καταλάβαινε τίποτα από το δρόμο που παιζόταν στο γειτονικό βάλαμο.

Η κυρία Λεφέβο είχε καθίσει στα σκαλοπάτια μιας μαρμαρίνης σκάλας που βρισκόταν πλάι στο χειρουργείο και το ύψος της έδειχνε πώς δεν καταλάβαινε τίποτα από το δρόμο που παιζόταν στο γειτονικό βάλαμο.

Η δική της έγινε έπειτα από λίγον καιρό κι' η μόνη απάντησή της στις ερωτήσεις των δικαστών ήταν ότι είχε τιμωρήσει τη σπάχτη νύφη της για να προστατέψει το γιο της.

Οι γιατροί που την εξέτασαν την χαρακτήρισαν ως τρελή. Έτσι οδηγήθηκε σ' ένα ασυλο φρενοπαθών, όπου πέρασε όλη την υπόλοιπη ζωή της.

Κυττάζοντας στον καθρέφτη είδε πώς η γυναίκα του έπεφτε πληγμένη στο βάθος του αυτοκινήτου...

ΜΙΑ ΧΗΡΑ

κάηκε στην πυρά!

Για να συναντήσει τον άντρα της στον ουρανό

Ο «Τάιμς» του Λονδίνου ανέφερε τελευταίως την περίπτωση της χήρας του 'Ινδού δεκανέως Ζαμπάρ Σίνγκ, που έκανε «συνταγή», δηλαδή κάηκε πάνω στην πυρά, να αποτεφρωσε το πτώμα του σύζυγού της. Αν σήμερα οι αυτοκτονίες αυτές έχουν γίνει σπανιότατες, άλλοτε όμως ήταν αρκετά συνηθισμένες. Να πώς διηγείται δε ένα τέτοιο περιστατικό ο Άγγλος στρατηγός σερ Ουίλλιαμ Σλήμαν, τώως στρατιωτικός διοικητής μιας περιφέρειας των 'Ινδών:

Υπάρχουν στο Γκοβαλπούρ αρκετοί ωραίοι ναοί, χτισμένοι για τις χήρες που κάηκαν μαζί με τους άντρες τους. Ένας από αυτούς λοιπόν βρίσκεται στη θέση όπου έκαμε αυτή την υπερτάτη θυσία μια αξιοθαύμαστη γερόντισσα το 1820.

Οι σεβαστώτερες οικογένειες βραχμάνων της περιφέρειας μου είχαν ζητήσει τότε να επιτρέψω σ' αυτή τη γυναίκα να καί μαζί με τη σορό του συζύγου της Ουμντ Σίνγκ Ουπαντάν. Μά εγώ είχα αρνηθεί με αψηφισματικά και είχα απειλήσει με αυστηρή τιμωρία όποιον θα παρενσκότανε σε μια τέτοια τελετή. Είχα βάλει μάλιστα να φυλάξω κι' ένας αστυνομικός, για να την απαγορεύω.

Η χήρα καθότανε στην όχθη του ποταμού, χωρίς να φάη ή να πει τίποτα. Το σώμα του συζύγου της είχε αποτεφρωθεί μέσα σ' ένα μικρό λάκκο, μπροστά σε χιλιάδες θεατές. Οι γιοί, οι εγγονοί κι' άλλοι συγγενείς της χήρας έμεναν μαζί της, ενώ οι υπόλοιποι περικυκλώσαν το σπίτι μου, παρακαλώντας με να δώσω τη συγκατάθεσή μου.

Η γερόντισσα έμεινε καθισμένη επί 4 ημέρες πάνω σε μια πέτρα, τελείως νηστική και έκτεθειμένη στη δυνατή ζέση του ήλιου την ημέρα και στο τσουχτερό νυχτερινό κρύο, μονάχα μ' ένα ύφασμα ριγμένο στους ώμους της.

Για να μη μπορή πια να υποχωρήσει, είχε κομματιάσει τα βραχιόλια της. Έτσι, συμβόλιζαν την κοινωνική τάξη της. Έτσι, έθεσε πια την νεκρή νομική, κι' αν αποφεύγει να ζήσει, δεν θα μπορούσε να ξαναγυρίσει στην οικογένειά της.

Οι δικοί της μου εξήγησαν πώς, αν δεν έδινε την άδεια να καί, θα πέθαινε από άσθμα, και τότε θα στιγματιζόταν η οικογένειά της. Μά κι' εγώ θα ήμουν ένοχος υπερβάσεως εξουσίας, γιατί δεν υπήρχε κανείς νόμος ή κυβερνητική διαταγή που να απαγορεύει ρητά το «σούτ».

Την τρίτη μέρα λοιπόν, πήγα στο μέρος εκείνο και βρήκα τη χήρα καθισμένη πάντα στην ίδια θέση. Μου είπε ήσυχά πώς είχε αποφασίσει «ν' ανακατέψει τη σπάχτη με το νεκρό σύζυγό της» και πώς θα περιμένα μ' υπομονή την άδεια μου. Ήταν βέβαια —μου είπε— πώς οι θεοί θα τη συγκαταέβαιναν στη ζωή ως τότε, μολονότι δεν έτρωγε και δεν έπινε τίποτα.

Κύτταζε ύστερα τον ήλιο που ανέτελλε, και πρόσθεσε γαλήνια:

«Η ψυχή μου βρίσκεται, εδώ και πέντε μέρες, μαζί με το ανδρόγυνό μου, κοντά στον ήλιο. Μόνο το φθαρτό σώμα μου έχει μείνει στη γη. Ξέρω καλά πώς θα μου επιτρέψετε ν' ανακατέψω τη σπάχτη μου με τη δική του, γιατί δεν μπορεί ποτέ να θέλετε να παρατείνετε τη δυστυχία μιας φτωχής γερόντισσας».

Τού κάκου προσπάθησα να τη μεταπείσω.

«Όχι! επέμεινε. Θα πάω να βρω τον άντρα μου, τον Ουμντ Σίνγκ Ουπαντάν, αφού η σπάχτη μου ανακατεύεται με τη δική του!».

Ήταν η πρώτη φορά, σ' όλη της τη ζωή, που είχε προφέρει το όνομα του συζύγου της. Γιατί αυτό θεωρείται έλλειψη σεβασμού, για κάθε παντρεμένη γυναίκα των

'Ινδών, είτε της αριστοκρατίας είτε του λαού.

«Ο σφυγμός μου έχει πάψει να χτυπάει —συνέχισε. Το πνεύμα μου έχει φύγει. Δεν απόμεινε παρά λίγο χρώμα... Δεν θα υποφέρω καθόλου, όταν θα καώ. Αν θέλετε να πεισθώ, διατάξτε ν' ανάψουν μια φωτιά, και θα δώτε τότε πώς θα κάω πάνω σ' αυτήν το ένα μου χέρι δίχως να πονέσω καθόλου».

Καταλαβαίνοντας πια πώς θάταν αδύνατο να την κρατήσω στη ζωή, έστειλα να ειδοποιήσουν τα μέλη της οικογένειάς της. Τους εξήγησα δε ότι θα επέτρεπα στη χήρα να καί, αν μου υπόσχονταν πώς δεν θ' ακολουθούσε κανείς άλλος το παράδειγμά της.

Έκείνοι μου το υποσχέθηκαν, έγγραφως και με την υπογραφή τους. Ειδοποίησα τότε τη χήρα, κι' εκείνη μου έστειλε τις θερμές ευχαριστίες και τις ευλογίες της.

Κατά τις 3 τ' απόγευμα, είχαν συμπληρωθεί οι προετοιμασίες. Ο λάκκος ήταν γεμάτος με ξερά ξύλα κι' άλλα εύφλεκτα υλικά.

Έπειτα από το απαραίτητο λουτρό, η γερόντισσα μάζησε ένα φύλλο «μπετέλ». Ύστερα, ακουμπώντας με τόνα χέρι της στον ώμο του μεγαλύτερου γιου της και με τ' άλλο στο ύψιστο της, πλησίασε στην αναμένη φωτιά.

Είχα τοποθετήσει φρουρούς ολόγυρα, για να μην επιτρέψουν σε κανένα άλλον να πλησιάσει περισσότερο από πέντε βήματα. Η χήρα σταμάτησε, κύτταξε ψηλά και είπε:

«Γιατί να με κρατήσουν πέντε μέρες μακριά σου, άντρα μου;» Πήγε πιο κοντά, μωμμούρισε μια προλεστική κι' έρριξε κάμποσα λουλούδια μέσα στις φλόγες. Ύστερα, με σταθερό βήμα, προχώρησε ως το κέντρο της φωτιάς, κάθισε χάρω κι' έγειρε προς τα πίσω, σαν να ξεκουραζότανε σ' ένα αναπαυτικό στρώμα.

Στη στάσι αυτή έγινε σπάχτη, χωρίς να φωνάξει ή να βογγήσει καθόλου! Στο διάστημα αυτό, έπαιζαν εκεί κοντά μερικά έγχωρια μουσικά όργανα. Όχι όμως για να σκεπάσουν τις φωνές της χήρας, αλλά για να μην αφήσουν ν' ακουστούν οι τελευταίες λέξεις της, γιατί θεωρείται πώς είναι προφητικές και πώς φέρνουν γρουσουζιά και θλίψεις στους ζωντανούς που θα τις ακούσουν.

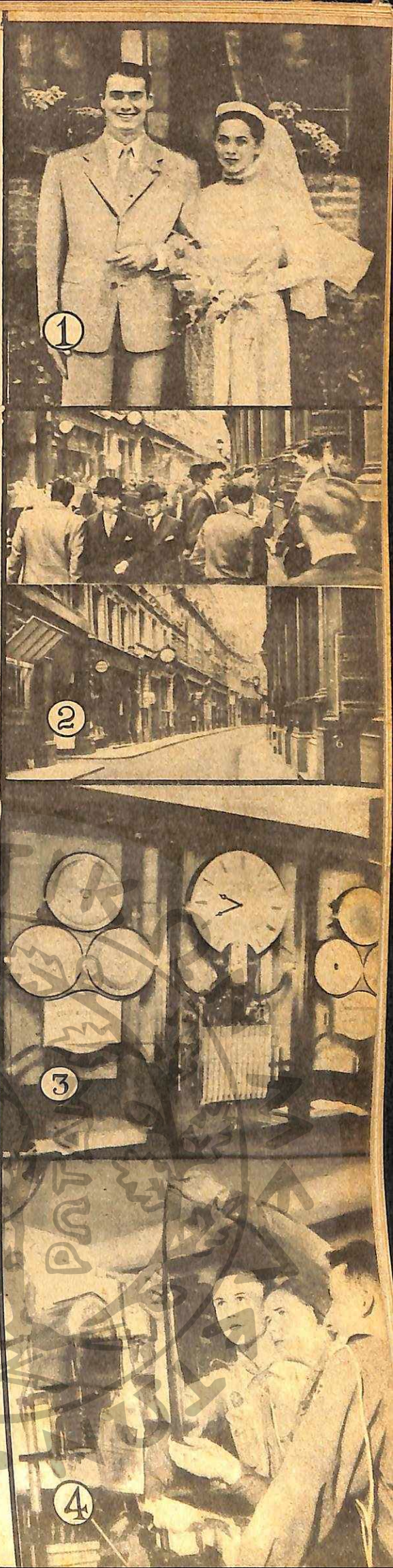
ΟΥΐΛΛΙΑΜ ΣΛΗΜΑΝ

1 Στο Μαύμια της Βιρμανίας, χθίς σήμερα ο 'Ιταλός γιατρός Μαρτίνο Ροσσελίνι μαζί με τη γυναίκα του, την 'Ινδη πριγκίπισσα Γιουνεράε Μαρία Νταντάνια Ντά Μαύ, την οποία παντρεύτηκε τον 'Ιούνιο του 1954. Η 'Ινδη πριγκίπισσα, είναι απόγονος του τελευταίου βασιλέως Μιντόν κι' έτσι ο Ναπολιτάνος γιατρός θεωρείται σήμερα διάδοχος του θρόνου της Βιρμανίας.

2 Άνω: Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε την ώρα της μεγάλης κινήσεως σ' ένα κεντρικό δρόμο του Λονδίνου, που αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα κέντρα της παγκόσμιας οικονομικής κινήσεως. Έκει εργάζονται καθημερινώς μέσα σε μια περιοχή 2.600 τετραγωνικών μέτρων 500.000 άνθρωποι. Έκει εγώ γινώσκω καλύτερα και χρηματιστηριακά γραφεία. Κάτω: Ο ίδιος δρόμος του Σίι-Γραφεία, που φαίνεται κι' επάνω, η Θρόγκμορτον, που το περίφημο ρολόι της Τράπεζας της Αγγλίας, έζησε στις 4½ το απόγευμα της Σαββάτου. Από τους 500.000 Λονδρέζους που εργάζονται στο Σίι, ούτε ένας δεν κατοικεί σ' αυτό κι' έτσι η συνοικία καθ' ύλην και καθ' ύλην είναι έρημη.

3 Σε μια έκθεση ρολογιών, που έγινε στη Κοπεγχάγη, εξέστη μεταξύ άλλων και το «απορρομικό» αυτό ρολόι, που χρειάστηκε να γίνη μισό αιώνα εργασίας. Ο πολυπλοκός μηχανισμός του επιτρέπει να δείχνει συγχρόνως την ώρα σ' όποιον σημείο της γης, την κίνηση των πλανητών γύρω από τον ήλιο, τις εκλείψεις του ήλιου και της σελήνης, τις ημέρες, τους μήνες, τα χρόνια κι' ακόμη και τις διάφορες γιορτές του έτους.

4 Οι τρεις αυτοί πρόκοποι της Κοπεγχάγης κατάφεραν, μετά παρακολούθησιν τριών εβδομάδων, ν' ανακαλύψουν και να παραστήσουν στην αστυνομία τα μέλη μιας επικίνδυνης σπείρας λαθρεμπόρων ναρκωτικών. Στη φωτογραφία μας οι τρεις δανοί πρόκοποι εξετάζουν ένα από τα φίλμ, στα οποία είχαν αποτυπώσει τις συναντήσεις των λαθρεμπόρων.

Το πληγωμένο αρχοντόπουλο

ΘΥΓΑΤΡΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο βασιλιάς Γοδεφρείδος, που η χώρα του απλωνόταν κάτω από τον Μέλανα Δρυμό, είχε την όμορφη κόρη του κόκορι. Η πριγκίπισσα Λίντα είχε πυρόξανθα μαλλιά σαν τὸ ἡλιοβασιλευμα, μαύρα φρύδια σαν τὸ φτερό τοῦ κορακίου, μάτια πού θύμιζαν τις γαλάζιες λίμνες τῶν Ἀλπεων, χέλια πού στάζαν αἷμα. Τὸ δερμα τῆς ἦταν ἀπαλὸ καὶ δροσιστὸν ἀν καυμμένο ἀπὸ ἀνθοπέταλα, ἡ φωνή τῆς ἔμοιαζε μὲ τὸν ἦχο ἀγγελικῆς ἀρπας καὶ τὸ κορμὶ τῆς ἦταν λυγρὸν ἀν τὸ ὄριον σῶμα.

Ὅλα τὰ γύρω βασιλοπούλα εἶχαν ζητήσει τὸ χέρι τῆς, θαμπωμένα ἀπὸ τὴν μοναδική ὀμορφιά τῆς, ἀλλὰ ὁ Γοδεφρείδος, πού ἦταν ἀπὸ καιρὸ κῆρος καὶ μόνη του καρὰ στὴ ζωὴ εἶχε τὴν κόρη του, δὲν τὴν ἔδινε σὲ κανένα. Μονάχα ὅταν βρεθῇ ὁ ἀνὴρ πού θ' ἀγαπήσει ἡ ἴδια, θὰ σὲ ἀποχωριστῶ, τῆς ἔλεγε.

Κι' ἡ Λίντα, πού τὰ ψυχικὰ τῆς χάρισματα δὲν ἦταν λιγώτερο πλούσια ἀπὸ τὰ σωματικὰ, ἀγκάλιαζε τὸν πατέρα τῆς καὶ καίτευόντ' αὐτὸν τὰ ἀσπρόκριθα μαλλιά, τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Ὅπου νὰ μεγαλώσω ὁ Ἀλπερικός, δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σου. Ἀπὸ τότε πού πέθανε ἡ καλή μου μονούλα, ἡ παρουσία σου κοντὰ σου εἶναι ἀπαραίτητη...

Ὁ Ἀλπερικός ἦταν ὁ μικρὸς ἀδελφός τῆς καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου. Δὲν εἶχε ἀκόμα ἐνηλικιωθῇ κι' ὁ βασιλιάς Γοδεφρείδος εἶχε ἀνάγκη νὰ τοῦ συμπαραστέκεται στὶς ἐγνοίες τῆς βασιλείας τοῦ ἡ Λίντα. Μονάχα σ' αὐτὴ ἐκ-

— Τὸν ἴδιο τὸν Γοδεφρείδο. Εἶμαι ὁ γιὸς τοῦ φίλου τοῦ Ζιγκφριντ, πού τὸ φέουδὸ του εἶναι πῶς ἀπὸ τὸν Μέλανα Δρυμό.

Ὁ βασιλιάς τοῦ εἶπε τότε: — Βρίσκεσαι μπροστὰ σ' αὐτόν, πού ζητᾷ! Τὸ ἀρχοντόπουλο ξεπέζεψε κι' ὑποκλίθηκε τώρα βαθεία. Ὁ βασιλιάς ξεπέζεψε κι' αὐτὸς, πῆγε κοντὰ του, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε. Ὑστερὰ, γυρίζοντας πρὸς τὴ Λίντα, τοῦ τὴν εἶδε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἡ κόρη μου! Ὁ νέος ὑποκλίθηκε μπροστὰ τῆς κι' ἡ βασιλοπούλα τοῦ χαμογέλασε, κάνοντας ἕνα χαριτωμένο κίνημα τοῦ κεφαλοῦ τῆς. Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε τώρα πῶς δυνατὰ.

Ἀλλὰ ἑσπώντας, τὸ ἀρχοντόπουλο κλάμιασε, τὰ γόνάτα του λυγίσαν καὶ ἀσπασίτηκα κατὰ γῆς...

Ὁ Γοδεφρείδος, ἑσπασμένος, ἔσκυψε πάνω του καὶ τότε εἶδε πῶς ὁ γιὸς τοῦ φίλου του ἦταν πληγωμένος στὸ στήθος. Κάτω ἀπὸ τὴν καρδιά του, τὸ πουκάμι του ἦταν ματωμένο.

— Τρέξε κι' εἰδοποίησε στὸ παλάτι, εἶπε γυρίζοντας στὴν κόρη του, νάρθουν νὰ τὸν πάρουν. Ἐγὼ θὰ περιμένω ἐδῶ.

Ὁ Πάρφαλ — ἔτσι λεγόταν τὸ ἀρχοντόπουλο — ἀνοίξε τὰ μάτια του στὸ κρεβάτι, ὅπου τὸν εἶχαν ἐκπλῶσει, εἶδε ἀπὸ πάνω του σκυμμένη τὴ Λίντα νὰ τὸν κυττᾷ μὲ τρυφερὴ λατρεία.

Εἶσαι τώρα πολὺ καλὰ, τοῦ εἶπε μὲ τὴν οὐρανία φωνή τῆς. Τὸ τραῦμα σου ἦταν ἐπιπόλαιο. Κινδύνευες μονάχα ἀπὸ τὸ αἷμα πού ἔκασσε. Σὲ μιά δυὸ μέρες θὰ μπορῇ νὰ σηκωθῇς...

Καὶ τοῦ χαίδεψε τὸ μέτωπο.

Ὁ Πάρφαλ τῆς εἶπαι τὸ χέρι καὶ τὸ στήθος τοῦ δικῆς. Ἡ Λίντα δὲν τὸ ἀποτράβηξε.

Ὅλη ἡ ἑκφρασί τῆς ἔδωκεν τὴ μεγάλη ἀγάπη, πού εἶχε ἀναίμετα μέσα τῆς γι' αὐτόν. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτα. Τὰ μάτια του ἦταν κάπως θολὰ ἀπὸ τὴν ἐξάντληση κι' ἡ ψυχικὴ κατόστασι τοῦ τόσο φοβερῆ, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν αἰσθανόταν ἐκεῖνο τὸ ἐξαιρετικὸ πλῆθος γι' αὐτόν.

Εἶχε ἀκούστα γιὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴς χάρες τῆς, ὅπως καὶ γιὰ τὴν ὀμορφιά τῆς. Καὶ νόμιζε, πῶς ἐκεῖνο τὸ στοργικὸ ἐκ- διαφέρον ἦταν κάτι πολὺ φυσικὸ γι' αὐτὴ.

Ἡ Λίντα, μαντεύοντας τὴ θλίψη καὶ τὴν ἀνσυχία του, ἐκ- φηκε πῶς θάταν καλὸ νὰ τοῦ φανερῶνται ἕνα εὐχάριστο νέο.

— Ἦρθε ἀνθρώποι σὰς, τοῦ εἶπε κι' ἀνέφεραν στὸν πατέρα μου τί ἔγινε στὸ φέουδὸ σὰς. Μάθαμε γιὰ τὴ συνωμοσία, πού ἔγινε καὶ κότες τὸν θάνατο τοῦ γονεῖς σου. Κι' ὅτι ἐοῦς αὐτὴ τὴν πληγὴ στὸ στήθος, κατάρθρωσε νὰ ἐξέλθῃς κι' ἦρθε ἐδῶ ὑστερὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες δρόμο. Μὰ μείνε λουκός.

Ὁ πατέρας μου ξεκίνησε σήμερὰ μὲ τὸν στρατὸ του, γιὰ νὰ λευτερώσῃ τὸ φέουδὸ σου. Τώρα σ' ἀφήνω, γιὰτὶ πρέπει νὰ πάω στὸν ἑσπερινό.

Ὁ Πάρφαλ ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός. Τὸ σούρουπο ἔρριχνε τοὺς μενεξεδένιους ἱστικούς τοῦ στὸ εὐρύχωρο δωμάτιο.

Μήπως μιά ὑπέρβια καὶ τὸν ὥρπαιε ἀν ἤθελε νὰ τοῦ φέρῃ κάτι νὰ φά. Πεινούσε πολὺ καὶ δὲν ἀρνῆθηκε ἕνα καλὸ γεῦμα. Ἐπρεπε νὰ σπληνθῇ κάπως, γιὰτὶ σὲ λίγο θὰ βρισκόταν πάλι στὸ δρόμο.

Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν βασιλῆα Γοδεφρείδο καὶ νὰ πολεμήσῃ μαζί του τοὺς δολοφόνους τῶν γονιῶν του.

Καταλαβαίνοντας, πῶς θάταν δύσκολο νὰ φύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸ παλάτι, εἶπε στὴν ὑπέρβια νὰ φωνάξῃ τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς, γιὰτὶ ἤθελε κάτι νὰ τοῦ πῇ. Ὅταν ἐκεῖνος ἦρθε, ὁ Πάρφαλ τοῦ ἀνακοίνωσε τὴν ἀπόφασιν του.

— Μὰ ἡ υγεία σου... παρατήρησε αὐτὸς.

— Ἡ πριγκίπισσα μοῦ εἶπε πῶς θάμει ὡς αὔριο σὲ θεοὶ νὰ σκεπθῶ. Καταλαβαίνοντας πῶς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Δόσε μου μιά πανοπλῖα κι' ἕνα ἄλογο.

Σὲ λίγη ὥρα, ὁ Πάρφαλ εἶπαιρε τὸν δρόμο, πού εἶχε ἀκολουθήσει ὁ βασιλιάς Γοδεφρείδος κι' ὁ στρατός του.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ἡ Λίντα πληροφορήθηκε τὴ φυγὴ τοῦ Πάρφαλ, ὁ φόβος κι' ἡ λύπη τῆς ἐσφίξαν τὴν καρδιά. Χωρὶς νὰ δισταῖ οὔτε λεπτό, πρόσταξε νὰ ἐτοιμασθῇ μιά συνοδεία καὶ ξεκίνησε καλπάζοντας πῶς ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο τῆς.

Αὐτὸ πού εἶχε κάνει ὁ Πάρφαλ, θὰ τοῦ κόστιζε ἴσως τὴ ζωὴ. Ἀν στὸν δρόμο ἀνοίγει ἡ νύχτῃ πληγὴ του, πῶς θὰ μπορούσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα; Ἡ Λίντα ἔτρεμε σὲ μιά τέτοια σκέψιν.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἐκείνης μέρας, βρῆκε τὰ ἱκνὴ τοῦ Πάρφαλ. Κάτι χωρικοί, πού συνάντησε στὸν δρόμο τῆς, τὴν πληροφορήσαν, πῶς εἶχαν διασταυρῶθῃ μὲ ἕνα νεαρὸ ἔριππο πολεμιστῆ.

Ἡ βασιλοπούλα κι' ἡ συνοδεία τῆς κάλπιαζαν τώρα σὺν ἀνεμὸς στὸν μοναδικὸ δρόμο, πού ἔβγαζε τὸ βασιλεῖο τοῦ Γοδεφρείδου μὲ τὸ φέουδὸ τοῦ Ζιγκφριντ. Σαφνικὰ, πᾶν τὰ χαλκία εἶδαν μιά σειρά ἀπὸ σταγόνες αἵματος, πού πότε κοβόταν καὶ πότε συνεχίζονταν.

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγη διαδρομὴ, οἱ κληῖδες τοῦ αἵματος σταματοῦσαν κοντὰ σὲ μιά ρεματιά. Ὁ Πάρφαλ ἦταν ἐκεῖ ἐκπληγμένος, ἐνῶ λίγο παραπέρα εἶδαν τὸ ἀλόγιστο. Ἡ Λίντα πῆδησε στὴ γῆ κι' ἔτρεξε δίπλα του. Δὲν πρόφτασε παρὰ τὴν τελευταία του λέξι. Σεφύχθηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς...

Ὁ βασιλιάς Γοδεφρείδος νίκησε τοὺς συνωμότες πού εἶχαν κυριαρχήσει στὸ φέουδὸ τοῦ φίλου του Ζιγκφριντ, ἀλλὰ ὅταν γύρισε στὴν πρωτεύουσά του, δὲν τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ σάλπιγγες καὶ σημαιοστολισμούς.

Ἦταν ὁ πῶς δυστυχισμένος πατέρας τοῦ κόσμου. Ἡ πεντάμορφη κόρη του εἶχε σκεπασθῇ τὸ κορμὶ τῆς καὶ τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὸ ράσο καὶ τὴν καλύπτρα τῆς μοναχῆς. Δὲν ἄντικε πᾶς τὸν κόσμο αὐτό, ὅπου ὁ μεγάλος τῆς ἔρωτας, χωρὶς νὰ προφτάσῃ νὰ τὸν χαρῇ παρὰ τόσο λίγο, εἶχε γιὰ πάντα χαθῇ.

Ἐκεῖ στὴ μακρινὴ κι' ἔρημη τοποθεσία, ὅπου ξεψύχησε ὁ ἀγαπημένος τῆς Πάρφαλ, ἡ πριγκίπισσα Λίντα ἔβαλε καὶ τῆς ἔκτισαν μιά σκήτη. Καὶ πέρασε τὶς ὑπολοιπὲς μέρες τῆς ζωῆς τῆς κλεισμένη στὸς τέσσερις τοίχους τοῦ κελλιοῦ τῆς.

ΜΟΡΙΣ ΡΟΜΑΝ

Κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ζὺλ Μαρὶ

Ἡ ἔνοχη μητέρα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ μηχανικός καὶ μικροβιομηχανὸς Ροζέ Λαρόκ μένει σὲ μιά ἐξοχικὴ βίλλα, στὸ Βίλ-ντ' Ἀδραϊ, μὲ τὴ γυναίκα του Ἀνριέτ καὶ τὴ μικρὴ κορούλα τους, τὴ Σουζάν. Ἐνα βράδυ, οἱ εὐὸ τους τὸν περιμένουν νὰ γυρίσῃ ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ἀρπάζει ἀδικαιολόγητα. Κάποια στιγμὴ λοιπὸν τὸν βλέπουν ἀπ' τὸ παράθυρο νὰ διασχί- ζῃ τὸ σκοτεινὸ δρόμο καὶ νὰ μπαῖνι στὸ ἀντικρινὸ σπίτι, ὅπου μένει μονάχος του ἕνας πλούσιος γέρος, ὁ Λαρουέτ. Τὸν βλέ- πουν ἐπίσης νὰ ἐπιτίθεται σ' αὐτὸ τὸ γέ- ρο, νὰ τὸν σκοτώνῃ μὲ μιά πιστολία καὶ νὰ τὸν ληστεύῃ. Τὸ θέαμα αὐτὸ τῆς ξε- τρελλώνει. Ὅσοσο, ἡ μικρὴ Σουζάν δεί- χνει ἕνα ἀξιοθαύμαστο θάρρος κι' ὀρ- κίζεται στὴ μητέρα τῆς νὰ μὴ φανερῶν πο- τε σὲ κανένα ὅτι εἶδε. Σὲ λίγο, ὁ Λα- ροκ γυρίζει ὅπου τὸν καλεῖται στὴν κάμαρά του. Τὴν ἄλλη μέρα, φαίνεται φε- ρερά κουρασμένος. Ἡ γυναίκα του κι' ἡ κόρη του προσπαθοῦν νὰ τοῦ φερθεῖν μὲ φυσικότητα, σὺν νὰ μὴ ξέρουν τίπο- τα. Μὰ ἡ μικρὴ παθαίνει μιά νευρικὴ κρί- σιν. Ὅταν ἀνακαλύπτει ἡ δολοφονία τοῦ Λαρουέτ, ἀναλαμβάνει τὴν ὑπόθεσιν ὁ α- στυνομὸς Λακρουά. Πηγαίνει λοιπὸν νὰ ρωτήσῃ τὴν Ἀνριέτ ὑπὲρ ἀντελήθησιν τί- ποτα. Ἐκεῖνη τοῦ λέει πῶς εἶχε κοιμηθῇ ἀπὸ νύκτις. Ὁ Λακρουά ζητᾷ νὰ δῇ τὴν κόρη τῆς. Ἡ Ἀνριέτ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀ- ποφύγῃ.

2ον

Ὁ Λακρουά ὑποκλίθηκε ἐλα- φρά κι' ἦταν ἐτοιμὸς ν' ἀλλάξῃ θέμα, ὅταν ἑσπασίκα παρουσιάστη- κε στὸ κατῶφλι ἡ Σουζάν. Προχώ- ρησε μὲ τὰ μάτια τῆς καρφωμένα στὴ μη- τέρα τῆς, καὶ εἶπε χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσῃ κανεῖς:

— Ὁχι, μαζὰ, δὲν μπορούσα ν' ἀκού- σω τίποτε, ἀφοῦ κοιμήθηκα ὅλη τὴ νύχτα. Δὲν εὐτύχησα καθόλου...

Τὰ μάτια τῆς Ἀνριέτ βουρκώσανε. Ἐ- νας λυγρὸς τῆς ἐπῆλθε. Ἐσκύψε καὶ φίλη- σε τὴν κόρη τῆς.

Δὲν μένει πιά, παρὰ νὰ ρωτήσῃ τοὺς ὑπέρβτες σὰς, εἶπε ὁ ἀστυνομὸς.

Ἡ κ. Λαρόκ χτύπησε ἀμέσως τὸ κου- δοῦνι καὶ εἶπε στὴ Βικτουάρ:

— Εἰδοποίησε τὴ μαγειρίσσα καὶ τὴ κηπουρὸ τῆς εἶπε. Ἐλα καὶ σὺ μαζί τους.

Σὲ μερικὰ λεπτά, εἶχαν συγκεντρωθῇ ἐ- κεί κι' οἱ τρεῖς.

Οἱ κάμαρες τοῦ κηπουροῦ καὶ τῆς μα- γειρίσσας βλέπανε στὸν κῆπο. Διήλωσαν κι' οἱ δυὸ πῶς δὲν εἶχαν ἀκούσει τίποτε ἀπὸ τὸν Λαρόκ. Εἶχαν πλαγιάσει κατὰ τὶς 10 ἀπολύτως. Εἶχαν κοιμηθῇ μονορούφι ὡς τὸ πρωῒ.

Εἶχαν μᾶλλον τὸ ἐγκλήμα πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πού εἶχαν μα- ζευθῇ στὸ δρόμο.

Ὁ Λακρουά τοὺς ἔκαμε νόημα νὰ φύ- γουν. Δὲν ἄφισε ὅμως καὶ τὴ Βικτουάρ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

— Ἐσεῖς μένετε, μιά στιγμὴ... τῆς εἶπε. Ἐκεῖνη σταμάτησε, μὲ ὕψος ἀμηχανίας.

— Θὰ σὰς ἐπαναλάβω μὲ συντομία τὶς ἐρωτήσεις πού ἔκανα ἤδη στοὺς συναδέλ- φους σὰς. Ποιὰ ὥρα πλαγιάσατε;

— Μὰ, κύριε... τραύλισε ἡ Βικτουάρ. Κύτταξε τὴν κυρία τῆς μὲ τέτοια ἐπιμο- νή, ὥστε ἦταν φανερό πῶς περιμένε μιά χειρονομία, μιά λέξι τῆς. Μὰ ὁ Λακρουά στάθηκε ἀνάμεσά τους, δίχως νὰ φανῇ πῶς τόκανε ἐπιτήδης.

— Ἀπαντήστε, κόρη μου, πρόσθεσε. Μὴ φοβηθῇτε καθόλου νὰ πῆτε τὴν ἀλήθειαν...

— Πλαγιάσα πολλὴ ὀργά... ἀργότερα ἀπ' τὴ συνηθισμένη ὥρα μου... Θὰ σὰς τὸ εἶπῃ ἡ κυρία...

— Γιατὶ ἀργότερα ἀπ' τὴ συνηθισμένη ὥρα σου;

— Περιμέναμε τὸν κύριο, πού γύρισε περασμένα μεσάνυχτα.

— Καὶ τὸν περιμένατε ὡς τότε;

— Μάλιστα, σχεδὸν ὡς τὰ μεσάνυχτα... μαζί μὲ τὴν κυρία καὶ τὴ Σουζάν.

— Ὡς τὶς 10, θέλετε νὰ πῆτε.

κάπως.

— Καλὰ, εἶπε ὁ ἀστυνομὸς. Σὰς εὐχα- ριστῶ. Μπορεῖτε νὰ φύγετε.

Τὴ στιγμὴ ὅμως πού ἀπομακρύνονταν, τῆς ψιθύρισε κρυφά:

— Ἐλάτε σὲ μιά ὥρα στὸ Δημαρχεῖο. Θὰ σὰς περιμένω.

Τὴν εἶδε νὰ ταραζέται, νὰ χλωμαίξῃ. Καὶ σκέφθηκε:

— Μοῦ εἶπε ψέμματα... Κάτι ἄλλο ξέρεῖ... Θὰ μιλῇ...

Ὅταν ἐφυγε ἡ Βικτουάρ, ὁ Λακρουά πῆρε ὕψος γελαστό κι' ἀπευθύνθηκε στὴν Ἀνριέτ.

— Καταλαβαίνω γιατί ἀποφύγατε νὰ μοῦ πῆτε ὅλη τὴν ἀλήθειαν, εἶπε φαιδρά. Σὰς δικαιολογῶ πού μοῦ τὴν κρύψατε, γιὰ ν' ἀποφύγετε τὸ μελετᾶ νὰ σὰς καλέσουν γιὰ μάρτυρα στὴ δίκη. Ὡστόσο, κυρία, τὸ πρᾶγμα εἶναι σοβαρὸ καὶ ἀξίζει νὰ τὸ σκε- φθῇτε καλὰ...

— Κύριε...

— Μὴ μοῦ πῆτε πῶς δὲν με καταλαβαί- νετε! Ἐξηγοῦμαι πολὺ καθαρά. Νὰ πῶς σκεφθήκατε: « Ἀν δὲν πῶ τίποτε, ἡ δικαιο- σύνη δὲν θὰ χρειασθῇ τὴ μαρτυρία μου, καὶ θ' ἀποφύγῃ ἔτσι ἕνα σωρὸ σκοτούρες. Δεῖ εἶχατε ἀδικο... Κι' ἐγὼ δὲ θὰ ἐπέμενα, αὐ ἐπρόκειτο γιὰ καμιά ἀσήμαντὴ ὑπόθεσιν. Ἐδῶ ὅμως ἔχομε νὰ κάνωμε μὲ μιά δολο- φονία.

— Μὰ, κύριε...

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κυρία; Δὲν τελείω- σα... Ἰσχυρίσθηκατε πρὸς εἰς τοῦ πῶς εἶ- χατε πέσει στὸ κρεβάτι στὶς 10 καὶ πῶς εἶχατε ἀποκοιμηθῇ ἀμέσως. Εἶπατε λοιπὸν ψέμματα... Μὲ συγχωρεῖτε πού σὰς μιλῶ ἐτσι ὡμά...

— Ὡς τὰ μεσάνυχτα, δὲν εἶχατε πλαγιάσει ἀκόμη... οὔτε κι' ἡ κορούλα σας.

— Σὰς βεβαιῶ, κύριε... εἶπε ἡ Ἀνριέτ, μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά τῆς.

— Μὴν τὸ ἀρνῆσθε. Τὸ βεβαιώνει ἡ καμφορέα σας.

— Κάνει λάθος.

— Μήπως κάνετε ἐσεῖς λάθος, δίχως νὰ τὸ θέλετε; ἐπέμεινε ὁ ἀστυνομὸς, πού εἶχε ἀντιληφθῇ τὴ συγκίνησιν τῆς νέας γυναίκας.

— Εἶναι πιθανὸ, γιὰτὶ δὲν κυττάδα τὴν

— Πρέπει νὰ μοῦ πῆτε ὅτι ξέρετε!... συνεστῆσε ὁ ἀστυνομὸς στὴ Βικτουάρ.

ώρα... "Ισως ν'αταν αργότερα απ' δσο
σας είπα.
— Είπ' αλήθεια πως ή Βικτουάρ σας
έπέστρεψε την προσοχή σ' εκείνο τον πυρο-
βολισμό που έπεσε κάτω σχεδόν απ' τὰ
παράθυρά σας;
— Δεν θυμάμαι.
— Βεβαιώνετε και πάλι πως δεν ακού-
σατε τίποτε, μολοντί βρισκόσαστε στο
παράθυρο, παρ' όλη την προχωρημένη
ώρα;
— Η 'Ανριέτ είχε έκνευρισθή κι' ένοιωθε νά
έξαντληται ή υπομονή της.
— Κύριε άστυνόμε, είπε, επιτρέπατέ
μου νά σας παρατηρήσω ότι με ανακρίνετε
εδώ και τόσην ώρα, μ' ένα τρόπο σαν νά
ήμουν συνένοχος στο έγκλημα... Υπάρχει
ένα σωστό όριο, που σας παρακαλώ νά μήν
τό υπερβείτε! Σας είπα όσα είχα νά
σας πώ... Οί έρωτήσεις σας και οί υπαι-
νιγμοί σας με κουράζουν και με ταπεινώ-
νουν. 'Ας σταματήσωμε εδώ, σας παρα-
καλώ!

— Προσπαθώ νά διαφωτισθώ, κυρία, εί-
πε μαλακά ο Λακρουά, και νά συγκεντρώ-
σω όλες τίς μαρτυρίες που θά με βοηθή-
σουν νά σχηματίσω την πεποίθησή μου. 'Αν
έπιμένω τόσο, φταίτε έσείς μάλλον. Πρέ-
πει δέ ν' αναγνωρίσετε πως δεν άπομα-
κρύνθηκα απ' τὰ όρια του σεβασμού...
»'Όστόσο, αφού τó θέλετε, κυρία, θά φύ-
γω. Παρατηρώ άλλωστε, εδώ και λίγα λε-
πτά, πως φαίνεται βαθειά συγκινημένη...
— 'Εγώ, κύριε; Καθόλου! Είμαι κουρα-
σμένη, σας είπα. Τίποτε παραπάνω...
— Ο Λακρουά κράτησε γιά λίγο μία σιω-
πή, που έκανε την 'Ανριέτ ν' ανατριχιάση.
Τέλος, είπε:

— Είναι πιθανό ν' αναγκασθώ νά σας
ξανασεξάσω αργότερα. Σας παρακαλώ
λοιπόν νά συγκεντρώσετε τότε όλες τίς ά-
ναμνήσεις σας, γιά τó συμπέρασμα της δικαιο-
σύνης, ιδίως δέ όσον άφορά την ακριβή
ώρα που έγινε τó έγκλημα...
»'Οφείλει καθένas νά λήη την αλήθεια
στη δικαιοσύνη! Κανείς δεν μπορεί νά κρί-
νη μόνος του γιά τή σπουδαιότητα της
μαρτυρικής του καταθέσεως. Μία μικρή έν-
δειξη, που πέρασε στην άρχή άπαράτηρη-
τη, ώδήγησε συχνά στα ίχνη ενός δολοφό-
νου... Νά τó θυμάσθε αυτό, κυρία, αν ή-
πάρξη ανάγκη νά σας εξετάσω γιά δεύτε-
ρη φορά.

— Ο Λακρουά χαϊρέτησε, ψυχρά άλλ' εύ-
γενικά.
— Όταν έφυγε, ή 'Ανριέτ έμεινε όρθια κι'
άκινητη, με τó κεφάλι σκυφτό.
Τί θάκανε; Τί θά γινότανε;
Πώς νά ξεφύγη απ' την άδιάκοπη εκείνη
άπειλή της δικαιοσύνης;

— Σέ λίγο, θά την πιέζαν πάλι με έρωτή-
σεις. Θά υποπτευόνταν ίσως πως ήταν
μάστιγος του έγκλήματος. Θ' άπαιτούσαν νά
μιλήση. Θά την τριγύριζαν με παγίδες. Θά
ζούσε μέσα σέ μία διαρκή άγωνία.
Βέβαια, αυτή θά ξέφευγε απ' τίς παγί-
δες κι' απ' τὰ τεχνάσματα. Μά θά συνέ-
βαινε άραγε τó ίδιο και γιά τή Σουζάν;
'Αν τή χώριζαν έπίτηδες απ' τή μητέρα
της, θά κατάρθωνε ν' αντίσταθι στις ά-
πειλές, στις παρακλήσεις, στα ψέμματα;
Δέν ήταν παρά ένα μικρό παιδί... Θά
δίσταζε, θά ταραζότανε, θά τάχα, θά-
κλαιγε, θά μιλούσε ίσως.

— Θά κατηγορούσε τότε τον πατέρα της!
Ναί, ή Βικτουάρ θά τούς πρόδιδε, θά
τούς κατέστρεφε... γι'αυτί βρισκότανε στην
κάμαρα, τή στιγμή της δολοφονίας! Τó
είχε ξεχάσει ή 'Ανριέτ...
Τί θάλεγε άραγε;...
»'Ω, αν σώπαινε κι' αυτή... 'Ο Ροζέ θά
σωζότανε τότε! Κι' ή 'Ανριέτ κι' ή Σουζάν
θά μπορούσαν νά πούνε ακίνδυνα ψέμ-
ματα!...

— Μά γι'αυτί νά σωπάση ή Βικτουάρ;...
'Ηταν στην υπηρεσία των Λαρόκ εδώ
και δυό μέρες μονάχα. Δεν μπορούσε νά
νοιώθη καμιά φίλια ή στοργή γιά την κυ-
ρία της — τίποτε παραπάνω από μία κοι-
νή υπηρεσιακή ύπακοή, που δέ θά μπο-
ρούσε ν' αντίσταθι στις άυστηρές άπειλές
του Λακρουά...
'Αν όμως ή 'Ανριέτ την πλήρωνε γιά νά
σωπάση; Ναί, αυτό ήταν δυνατό νά γίνει...
Θά της έδινε ό,τι ήθε! Θά πουλούσε τὰ
κοσμήματά της στην ανάγκη. Θά της υπο-
σχότανε πέντε, δέκα χιλιάδες φράγκα... Μά
έπρεπε, με κάθε βυσία, νά σωπάση!

— Μόλις πήρε αυτή την υπερτάτη άπόφα-
ση, χτύπησε άμέσως τó κουδούνι, γιά νά
κλήσῃ την καμαριέρα της.
— Η Σουζάν πήγε κοντά της και της ψι-
θύρισε:

— 'Ακουσες, μαμά, τί είπα πριν από
λίγο;
— Η 'Ανριέτ την αγκάλιασε και τή φίλησε
με πάθος.
— Ναί, μικρούλα μου, άπάντησε με σι-
γανή φωνή, έτσι έπρεπε νά μιλήσης... Θυ-
μήσου τί μου υποσχέθηκε!

— Ναί, μαμά, τó θυμάμαι...
— Κι' αν σέ ρωτήσουν ξένοι άνθρωποι,
με άγριο πρόσωπο, αν σέ φοβερίσουνε, δεν
θά φοβηθής τότε, δεν θά μιλήσης;
— 'Όχι, μητέρα. Θά σκέπτομαι έσένα...
— 'Ω, κορούλα μου, θάθελα νά μπορώ
νά σ' άγαπήσω ακόμα πιο πολύ! Μά εί-
ναι άδύνατο, γι'αυτί δεν χωράει περισσότε-
ρη άγάπη μέσ' στην καρδιά μου.

— Η Βικτουάρ δέν είχε φανή. Η 'Ανριέτ
ξαναχτύπησε τó κουδούνι, πιο παρατετα-
μένα.
Παρουσιάστηκε τότε ο κηπουρός.
— Που είναι ή Βικτουάρ; Δεν ρώτησε ή
'Ανριέτ.

— Βγήκε έξω, κυρία. 'Υποθέτω όμως
πως θάναί στο δρόμο, κυττάζοντας γ' άν-
τικρυνό σπιτί και κουβεντάζοντας γιά τó
έγκλημα...
— Πήγαινε νά τή βρής, σέ παρακαλώ.
Τή χρειάζομαι άμέσως!

— Ο κηπουρός βγήκε βιαστικά. Πέρασαν
μερικά λεπτά. Η δυστυχισμένη γυναίκα
βρισκότανε σ' άξιοβρήτη κατάσταση. Εί-
χε σ'αυτή της μία έκφραση τρέλλας.
Ο κηπουρός ξαναγύρισε, μονάχος.
— Θά τóλεγα εγώ, είπε. Η Βικτουάρ
βρισκότανε πριν από λίγο στο δρόμο.
Μπροστά στο σπιτί του μπαρμπα - Λα-
ρουέτ. Τήν είδανε, τής μίλησαν διάφοροι.
Μά ύστερα τράβηξε κατά τó Βιλ - νι' Α-
βράϊ. Μήπως τή στείλανε σεις γιά καμιά
δουλειά;

— 'Όχι. Τρέξε, τρέξε... φέρε μου την...
Μή χάνης ούτε λεπτό... Ψάξε στο χωριό...
Δέν άδωχη πάει μακριά...
— Ο κηπουρός ξαναφύγε.
— Δεν είναι μαζί μας ο Θεός! Ψιθύρισε
ή 'Ανριέτ.
Πέρασαν μισή ώρα, μία. Τίποτα...
— Η 'Ανριέτ, δέν τολμούσε πιά νά βγί
στο παράθυρο, γι'αυτί ή ματιά της θά στρε-
φότανε μηχανικά πρὸς τήν άντικρυνη κα-
μαρούλα... καί θάβλεπε κάτω απ' τó κρε-
βάτι τὰ πόδια του Λαρουέτ!...

Τέλος, ο κηπουρός ξαναγύρισε πάλι. Η
'Ανριέτ, λαχανιασμένη, δέν τολμούσε νά
τόν ρωτήση... Περίμενε.
'Αφού δέν τον συνώδευε ή Βικτουάρ, σή-
μαινε πως δέν την είχε βρή...
Καί, κάθε λεπτό που καθυστερούσε ο γυ-
ρισμός της καμαριέρας της, άφαιρούσε μία
έλπίδα της 'Ανριέτ.
— Δεν σας φέρνω τή Βικτουάρ, ξέρω
όμως πού βρίσκεται, τή είπε ο κηπουρός.
— 'Α! Πού πήγε;
— Τήν είδανε νά μπαίνει στο Δημαρ-
χείο, στο γραφείο που έχει εγκατασταθῇ ο
άστυνόμε. Φαίνεται δέ πως θά είχε πολ-
λά πράγματα νά τού πῇ, γι'αυτί είναι μία
ώρα τώρα εκεί μέσα, καί δέν βγήκε ά-
κόμα!

— Καλά, θά περιμένω! είπε ή 'Ανριέτ
μ' αλάνητη φωνή.
— Όταν έμεινε μόνη και πάλι, σωριάστη-
κε σέ μία πολυθρόνα. Τὰ γεγονότα εξέ-
λισσόνταν ραγδαία! Είχαν περάσει μόνο
μερικές ώρες - από τότε που έγινε τó έγκλη-
μα... κι' έβλεπε κι' όλας χαμένο τó Ροζέ!
Δέν υπόρσε πιά νά κρατήσει τὰ δάκρυα
της. Έκλαψε, γιά πρώτη φορά.
— Η Σουζάν, με την πρώην νοσηροσύνη
της, που είχε αναπτυχθῇ ξαφνικά, καταλά-
βαινε καλά τόν πόνο της μητέρας της.
— Μην κλαίς! τή είπε τρυφερά. Σ' ά-
γαπώ τόσο πολύ!
Σκαρφώθηκε στα γόνατά της και τή φί-
λησε θερμά. Μά τὰ δάκρυά της, αντί νά
σταματήσουν, διπλασιάστηκαν. Έσταξαν
ένα - ένα στο μέτωπο της κόρης της, σαν
μοιραίες δροσοσταλίδες, που θά γεννούσαν
στο μέλλον τόσες άπελπισίες και τόσες
θυσίες...
Β'.
— Ο κ. Λακρουά βρισκότανε στο γραφείο
του Δημαρχείου, όταν μπήκε ή Βικτουάρ.
Είχε τηλεγραφήσει στον εισαγγελέα των
Βερσαλλιών, κι' έψαχνε τώρα μέσα στα
χαρτιά που είχαν βρεθῇ στο σπιτί του Λα-
ρουέτ, με τήν έλπίδα ν' ανακαλύψη καμιά
ένδειξη σχετική με τήν κλοπή που είχε γί-
νει απ' τó δολοφόνο.
— 'Α, σας περίμενα, είπε. Καθίστε,
καλή μου γυναίκα.
— Η Βικτουάρ φαινότανε στενοχωρημένη.
— Δεν ξέρω γι'αυτί με καλέσατε εδώ,
κύριε άστυνόμε, είπε. Δεν έχω νά προσθέ-
σω τίποτε στην κατάθεσί που άκούσατε
πριν από λίγο, στο σπιτί της κυρίας μου...
— 'Απολύτως τίποτε; πρόφερε ειρωνικά
ο Λακρουά.
— Τίποτε, σας λέω.
— Βλέπω πως ή κυρία σας σας έδωσε
τό κακό παράδειγμα, με τή σιωπή της...
Σας προειδοποιώ όστόσο πως τó συμφέ-
ρον σας είναι νά μήν τήν μιμηθῇ! Πρέπει
νά μου πῇτε ό,τι ξέρετε, όλα! 'Αλλιώς...
— Η Βικτουάρ έβαλε τὰ κλάματα κι' έ-
κρυψε τó πρόσωπό της στην ποδιά της.
— 'Αλλοιώς, συνέχισε άσυγκίνητος ο ά-
στυνόμε, θά σας παραδώσω στους χωρο-
φύλακες, γιά νά σας φέρουνε μαζί μου,

στις Βερσαλλίες, καί νά τὰ πῇτε εκεί με
τόν εισαγγελέα!

Χτύπησε συγχρόνως τó κουδούνι και διέ-
ταξε τó χωροφύλακα που παρουσιάστηκε
στην πόρτα:
— Νάσαστε έτοιμοι νά πάτε αυτή τή
γυναίκα στις Βερσαλλίες.
Τὰ δάκρυα της Βικτουάρ διπλασιάστη-
καν.
— Σας ίκετεύω, κύριε, μή μου κάνετε
κακό!... τραύλισε.
— Ο Λακρουά τής έπιασε τὰ χέρια, τὰ κα-
τέβασε απ' τó πρόσωπό της και τήν άναγ-
κασε νά τόν κυττάξῃ στα μάτια.
— Γιά νά φοβάσθε τόσο πολύ τή δικαιο-
σύνη, τή είπε, πρέπει νάχετε πολλούς λο-
γαριασμούς μαζί της... Πόσες φορές κα-
ταδικασθήκατε;
— 'Εγώ, κύριε; φώναξε μ' άγανάκτησι ή
Βικτουάρ. Ποτέ δεν καταδικάσθηκα, ούτε
καί ξέρω τί θά πῇ δικαστήριο!
— Τώρα λοιπόν θά τó γνωρίσετε... δ-
πως και τή φυλακή, αν έπιμείνετε στο πεί-
σμα σας.
— Η Βικτουάρ σκούπισε τὰ μάτια της και
είπε:
— Καλά λοιπόν, θά μιλήσω, αφού δέν
μπορώ νά κάνω άλλοιώς.
— 'Ετσι μπράβο! Νά πού λογικευθήκα-
τε... Σας άκούω λοιπόν. Μη βιασθήτε...
και μήν ξεχάσετε τίποτε, μήν παραλείψετε
καμιά λεπτομέρεια.
— Μου υποσχέσθε πως δέν θά πάθω κα-
νένα κακό;
— Σας τó υπόσχομαι καί σας παίρνω
στην προστασία μου.
— Ξέρετε... θά χάσω τή θέσι μου!
— Θά σας βρώ εγώ άλλη.
— Τότε λοιπόν θά σας τὰ πώ όλα...
— Η Βικτουάρ σηκώθηκε, ζύγωσε τήν κα-
ρέκλα της στο γραφείο του άστυνομου, έα-
νακάσθηκε και άρχισε, με σιγαλή φωνή:
— 'Ηταν χτες τó βράδυ, κατά τίς 11½.
Δέν είχα πλαγιάσει ακόμη. Η κυρία πε-
ρίμενε ως τίς 8 τόν κύριο γιά φαγητό κι'
ύστερα έφαγε μόνη της και κλείστηκε στην
κάμαρά της, με τήν κόρη της.
»'Συνήθως, κοιμίζει τó παιδί κατά τίς 9.
Χτες όμως, δέν ξέρω γι'αυτί, τó κράτησε
κοντά της... Κατά τίς 11½, μου χτύπησε
τó κουδούνι. Μπήκα στην κάμαρά της. Τήν
είδα στο παράθυρο, μαζί με τή Σουζάν.
Σίγουρα, περιμέναμε νά γυρίσει ο κύριος.
— Η κυρία είχε μείνει ως τότε στα σκο-
τεινά. 'Ηταν, βλέπετε, ώραία λεπτά, φευ-
γαρόλυστη... 'Όταν μπήκα στην κάμαρα,
ή κυρία μου είπε ν' άναψω ένα φώς. Τήν
είδα στιγμή, ή Σουζάν έσκυψε έξω, απ' τó
παράθυρο καί φώναξε: «Πατέρα! Πατέ-
ρα!» Είχε δῆ τόν κύριο... Τό ίδιο κι' ή κυ-
ρία γι'αυτί τήν άκούσα νά λῇ: «Πώς άργη-
σατε έτσι, Ροζέ; Νάξερεις πόσο άνησυχῇ-
σαμε!...»
— Ο Λακρουά άκούε, μ' όλη του τήν προ-
σοχή, και κρατούσε σημειώσεις, άλλα δί-
χως νά κυττάξῃ καθόλου τή Βικτουάρ, γιά
νά μή τήν ταραξῇ.
— Όταν σταμάτησε τήν αφήγησή της, τής
είπε μαλακά:
— Εξακολουθήστε, καλή μου γυναίκα.
Δέν μπορεί ποτέ νάχετε νά μάς πῇτε αυτά
μονάχα.
— 'Όχι... όχι δυστυχώς... 'Η κυρία κι' ή
Σουζάν δέν με προσέχανε πιά. Κυττάζανε
τόν κ. Λαρόκ, στο δρόμο. 'Εγώ έτοιμάζα
τó κρεβάτι της μικρής.
— Ξαφνικά, ή Σουζάν είπε: «Μπα! 'Ο
μπαμπάς πάει στο σπιτί του γείτονα μας!»
Πέρασαν ένα - δυό λεπτά ακόμη, χωρίς ν'
άκούσω τίποτ' άλλο. Πήγα ύστερα κοντά
στην κυρία, γιά νά τή ρωτήσω αν με χρεια-
ζάταν ακόμη...
— Μά, ξαφνικά, σταμάτησε. Είχε πέσει
μία πιστολιά εκεί κοντά, αντίκρυ!...
— Η κυρία έμπηξε τότε μία φωνή — μία φωνή
σπαρτακτική, που θά τήν άκούω σ' όλη μου
τῇ ζωή — τραβήχτηκε απ' τó παράθυρο
και είπε: «'Ο Ροζέ!... Αυτός!... Είναι φρι-
χτό!»
— Ο Λακρουά άνασκήρτησε. 'Αφισε τήν
πένα του κι' άναψε ένα τσιγάρο, γιά νά
βρῇ καιρό νά νικήσῃ τή συγκίνησή του καί
νά ξαναποκτήσῃ τήν ψυχραιμία του.
— Φοβήθηκε τότε τόσο πολύ, κύριε, ώ-
στε θέλησα νά φύγω... Καθώς τραδιόμουνά
πρὸς τήν πόρτα, έβλεπα τήν κυρία νά τρέ-
μη, νά σφίγγῃ δυνατά στην άγκαλιά της
τῇ Σουζάν και νά τῇς μιλάει σιγά σιγά, αὐτί,

χαϊδεύοντάς την. 'Εκείνη τῇς άπαντούσε ψι-
θυριστά...
— Τί λέγαμε δηλαδή;
— Δεν άκούσα τίποτα, κύριε. Μά ήταν
κι' οί δυό άνάστατες... τόσο τρομαγμένες,
ώστε ανατριχιάζα σύγκορμη βλέποντάς
τίς... Σίγουρα, ή κυρία θάχε ξεχάσει τήν
παρουσία μου, γι'αυτί, όταν με κυττάζε ξα-
φνικά, λίγο έλειψε νά πέση χάμω...
— Αυτό είναι πολύ παράξενο... καί πολ-
λύ σοβαρό! Ψιθύρισε ο Λακρουά.
— Τά υπόλοιπα τὰ ξέρετε, κύριε. Σας
τά είπα στη βίλλα, όταν με ρωτήσατε...
— Η κυρία ίσχυρίσθηκε πως δέν είχε άκού-
σει τήν πιστολιά καί μου είπε πως ήμου-
να τρελλή...
— Ο Λακρουά σκέφτηκε μερικά λεπτά. 'Η-
ταν τόσο άπορροφημένος, ώστε ξεχάσε ν'
ανάψῃ τó τσιγάρο του, που τó δάγκανε μη-
χανικά.
— Πότε γύρισε σπιτί ο κ. Λαρόκ; ρώ-
τησε ύστερα.
— Σ' ένα τέταρτο της ώρας περίπου.
— Μίλησε, μήν παραλείψετε τίποτα!
— 'Όχι. Πῆγε κατ' ευθείαν στην κάμαρά
του. 'Αλλά...
— Η Βικτουάρ δίστασε λίγο.
— Μιλήστε, μήν παραλείψετε τίποτα!
της σύστησε ο άστυνόμε.
— Ο κ. Λαρόκ δέν πλάγιασε καθόλου,
όλη τή νύχτα.
— Είσαστε βέβαιη γι' αυτό;
— Τό παρατήρησα, τó πρωί όταν συγύ-
ριζα τήν κάμαρά του.
— Κι' ή κυρία Λαρόκ;
— Μπορώ νά πάρω όρκο πως δέν είχε
πλαγιάσει ούτε κι' αυτή... Τό κρεβάτι της
ήταν χαλασμένο, μά δέν διατηρούσε κανέ-
να άποτύπωμα ανθρώπινου κορμιού, ούτε
κι' ήταν καθόλου ζεστό, όπως συνήθως...
Τό πρόσεξε, έπειτα απ' όσα είχα δῆ κι'
είχα άκούσει... Καί κατάλαβα πως ή κυ-
ρία είχε άνακατέψει έπίτηδες τὰ σκεπά-
σματα της, γιά νά μήν προκαλέσῃ τίς ύ-
ποψίες μου...
— Όσο γιά τή Σουζάν, ήταν τόσο γλω-
μη καί κουρασμένη — τήν είδατε άλλωστε
και σεις, πριν από λίγο — ώστε φαινό-
ταν άμέσως πως κι' αυτή ή καυμενούλα δέν
είχε κοιμηθῇ καθόλου...
— Τώρα σας τὰ είπα όλα, κύριε. Ξέρετε
όσα κι' εγώ... Μπορώ νά φύγω;
— Ναί, μπορείτε. Νάσαστε όμως έτοιμη
νά παρουσιάσθε άμέσως, όταν σας χρει-
αστῇ ή δικαιοσύνη...
— 'Επειτα απ' όσα γίνανε κι' απ' όσα
σας είπα, δέν μπορώ πιά νά ξαναγυρίσω
στη θέσι μου, στο σπιτί της κυρίας μου...
Θά πάω νά πάω τὰ πράγματά μου, θά εί-
δοποιήσω τήν κυρία πως φεύγω, κι' ύστε-
ρα, ώσπου νά μού βρῇτε τήν άλλη θέσι
που μου υποσχεθήκατε, θά μείνω στο σπι-

τι της αδελφής μου, όδός 'Ορναι, 14. Κρα-
τήστε τή διεύθυνσι.
— 'Εκεί νά σας γράψω, όταν σας χρεια-
στά;

— Μάλιστα, εκεί. 'Αν τυχόν βρώ στο
μεταξύ μονάχη μου καμιά άλλη θέσι, θά
σας είδοποιήσω.
— Αντί νά πάτε τώρα στο σπιτί της κ.
Λαρόκ, είπε ο άστυνόμες αφού σκέφθηκε
λίγο, καλλίτερα νά τῇς γράψετε άπλως πως
φεύγετε απ' τήν υπηρεσία της, καί νά στεί-
λετε κάποιον νά πάρῃ τὰ ρούχα σας. Προ-
τιμώ νά μήν ξαναδῇτε καθόλου τήν πρώην
κυρία σας.
— Καλά, ἄς γίνη κι' έτσι, κύριε, συμ-
φώνησε ή Βικτουάρ.
— Αποχαίρετσε τόν άστυνόμο κι' έφυγε.
'Εκείνος σηκώθηκε τότε κι' άρχισε νά πη-
γαίνειόρχειται με μεγάλα βήματα μέσ' στο
γραφείο του, ψιθυρίζοντας:
— Διάβολε! 'Η υπόθεσι φαίνεται πολύ
ένδιαφέρουσα!...
Ξαναδιάβασε τήν κατάθεσί της καμαριέ-
ρας, που τήν είχε συντάξει ο ίδιος λεπτο-
μερώς και τῇς τήν είχε δώσει νά τήν υπο-
γράψῃ πριν φύγῃ.
— 'Υστερα θυμήθηκε τὰ χαρτιά που είχε
βρῇ στο σπιτί του Λαρουέτ. Κάθισε πάλι
στη θέσι του κι' άρχισε νά τὰ διαβάξῃ
ένα - ένα.
Χρειάστηκε δυό ώρες γι' αὐτή τή δου-
λειά. Στο τέλος, είχε χωρίσει τὰ χαρτιά
εκείνα σέ δυό μέρη: άφ' ενός σ' εκείνα που
δέν τόν ενδιαφέροναν, κι' άφ' έτέρου σέ δυό
γράμματα μονάχα — δυό γράμματα λιγό-
λογα, που όταν τὰ διάβασε, δέν μπόρεσε
νά συγκρατήσῃ μία φωνή έκπληξης καί
χαράς.
Είχαν σταλή και τὰ δυό, πριν από όκτώ
και δέκα μέρες, στο Λαρουέτ, που έμενε
τότε στο Παρίσι, στην όδό Σαιν-Ρός,
αριθ. 17.
Τό πρώτο έλεγε:
«Κύριε. Μου ζήτησε νά σας έπιστρέψω
άμέσως τὰ 140.000 φράγκα που μου είχε
δώσει ως δάνειο ο θεός σας Σελεστέν Βω-
μπερνάν, που τόν κληρονομήσατε. Δεν σας
κρύβω ότι θά μου δημιουργήσῃ μεγάλες
άναμνίες στη δουλειά μου ή έπιστροφή
ένός τόσο μεγάλου ποσού, αὐτή τή στιγμή.
'Αν βελήσσετε νά κάμπετε τόν κόπο νά περά-
σετε απ' τó γραφείο μου, στην όδό Σαιν
Μώρ, θά σας δώσω λεπτομερέστερες εξη-
γήσεις. Μετά πολλῆς έκτιμῆσεως.
» Ροζέ Λαρόκ».
Τό άλλο γράμμα ήταν πιο λακωνικό και
γεμάτο άπελπισία:
«Κύριε. 'Απαιτείτε τὰ χρήματά σας. Είνε
δικαιώματά σας. Μπορείτε νά περάσετε απ'
τῇν όδό Σαιν-Μώρ και νά εισπράξετε απ'
τόν ταμία μου τίς 140.000 φράγκα του
θείου σας καί τούς τόκους που τού πλήρω-

30

31

να κάθε χρόνο. Θα είναι για μένα η καταστροφή, η χρεωκοπία. Αλλά αυτό δεν σας ενδιαφέρει, φυσικά. Μετά τιμή.

» Ροζέ Λαρόκ.

Ο Λαρόκ είχε σχηματίσει πιά την πεποίθησή του. Ήπιον σοβαρώτατες αποδείξεις πως το έγκλημα είχε γίνει απ' το Λαρόκ. Και το είχαν παρακολουθήσει η γυναίκα του κι η κόρη του, δίχως να το θέλουν — λεπτομέρεια φοιτητή, που συγκινοῦσε ακόμα και τὸν ἀπαθὴ ἀστυνόμε!

Όσο για την αἰτία τοῦ ἐγκλήματος, τὴ φανέρωναν τὰ δύο ἐκεῖνα γράμματα, με τις φράσεις τους πού κατηγοροῦσαν συντριπτικά.

Ο Λαρόκ εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ λεφτά στὸ Λαρουέ. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ δὲ τὴν καταστροφή καὶ τὴ χρεωκοπία, εἶχε καταφύγει στὸ ἐγκλημα, εἶχε σκοτώσει τὸ γέρο.

Ο ἀστυνόμες δὲν ἔχασε τὸν καιρὸ του μ' ἀνώφελους συλλογισμούς. Ἡ ὑπόθεσις ἐκείνη παρουσιαζόταν ὀλοκαύστη γι' αὐτόν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐνεργήσῃ γρήγορα καὶ δραστήρια. Ἐπρεπε πρώτα-πρώτα νὰ ἐμποδίσῃ τὸ Λαρόκ νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ ποσὸν πού εἶχε κλέψῃ ἀπ' τὸ Λαρουέ.

Ο Λαρόκ ἀνέβη στὸ τρένο γιὰ τὸ Παρίσι καὶ πῆγε κατ' εὐθείαν στὴ Διευθυνσι τῆς ἀστυνομίας. Ἐκεῖ, τοῦ δώσανε δύο ἱκανοὺς ντετέκτιβ, τὸν Τριστό καὶ τὸν Πιλοδό, πού δὲν ἀνῆκαν ἐπισήμως στὴν Ἀσφάλεια, ἀλλὰ συνεργάζονταν μαζί της.

Αὐτοὶ οἱ δύο ἐργάζονταν πάντα μαζί κι' εἶχαν ἀποκτήσῃ φήμη γιὰ τις ἐπιτυχίες τους.

Ο Λαρόκ τοὺς διηγήθηκε τὴν ὑπόθεσι καὶ τοὺς ἀνέθεσε νὰ μαζέψουν πληροφορίες γιὰ τὸ Ροζέ καὶ νὰ ἐξακριβώσουν πού καὶ πῶς εἶχε περάσει τις ὥρες του, τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος.

Υστερὰ ξαναγύρισε βιαστικά στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ κι' ἔβγαλε εἰσιτήριο γιὰ τις Βερσαλλίες. Ἐκεῖ ἔσπευε νὰ συνεννοηθῇ με τὸν ἀνακριτὴ καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Ἐπειτα, ἀφοῦ τὰ κανόνισε ὅλα κι' ἐξασφάλισε ἐλευθερία δράσεως, κλείστηκε στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ προετοιμάσῃ τις ἐρωτήσεις πού θάκανε τὴν ἄλλη μέρα στοὺς ἐνοίκους τῆς βίλλας Μονταλαί.

*

Τί συνέβαινε στὸ μεταξὺ στὴ βίλλα; Ἡ Ἀνριέτ βρισκόταν ἀπ' τὸ πρωὶ σὲ θανάσιμη ἀγωνία. Πέριμενε νὰ μάθῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὴ σύλληψι τοῦ Ροζέ!...

Εἶχε μιλήσῃ ἀραγε ἡ Βικτωάρι; Καὶ τί εἶχε πῇ;... Σίγουρα, πράγματα πολὺ σοβαρά, ἐφόσον δὲν εἶχε τολμήσῃ νὰ ξαναεμφανισθῇ μπροστὰ στὴν κυρία της!...

Τσακισμένη ἀπ' τις τρομερὲς ἐκείνες ὥρες πού εἶχε περάσει, ἡ Ἀνριέτ δὲν θέλησε νὰ βγῇ καθόλου ἀπ' τὴν κἀμαρά της. Ἐμεινε κλεισμένη ἐκεῖ μέσα, μαζί με τὴν κόρη της. Σφιγμένες ἡ μιά διπλὰ στὴν ἄλλη, ὅπως καὶ τὴν προηγούμενη νύχτα, κυττάζονταν κάθε τόσο στὰ μάτια, με βουβὴ ἀγωνία...

Ὅπως καὶ χτές, ὁ Ροζέ ἄργησε πάλι νὰ γυρίσῃ.

Βράδυσα. Οἱ ὥρες κυλούσαν.

Τὰ παράθυρα τῆς βίλλας ἦσαν κλειστά. Ἡ σελήνη ἔλαμπε καὶ πάλι στὸν ὀλοκάθερο οὐρανό. Μὰ οὔτε ἡ Ἀνριέτ οὔτε ἡ Σουζάν τολμοῦσε νὰ κυττάξῃ πρὸς τὸ παράθυρο. Γιατὶ θάβλεπαν τότε, στὴν ἀντίκρουση καμαροῦλα, τὸ μαῦρο φάντασμα τοῦ δολοφόνου, τρομερό, ἀπαίσιο, με σηκωμένες τις γροθιές...

Γιὰ νὰ μὴν ἀντικρύσουν αὐτὴ τὴν ὀπτασία, μένανε στὸ βάθος τῆς κἀμαρας, ἀνατριχιάζοντας ἀπ' τὸ σκοτάδι καὶ τὴ σιωπή. Κι' ἀγκαλιάζονταν κάθε τόσο με πάθος, πού τὸ ἐκατονταπλασίαζε ἡ ἀπέραντη ἀπελπισία τους...

Ο Ροζέ γύρισε κατὰ τὴ 1 μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ὅπως καὶ τὴν περασμένη νύχτα, ἀφουγκράστηκε πάλι τὴν πόρτα τῆς κἀμαρας τῆς γυναίκας του. Ὑστερὰ διέσχισε τὸ σαλόνι, πατώντας στὰ νύχια...

Κλείστηκε ἀμέσως στὸ δωμάτιό του.

Μὰ ἡ σιωπὴ ἦταν τόσο βαθεῖα, στὸ ἐξοχικὸ ἐκεῖνο σπιτί, ὥστε μῆτερα καὶ κόρη ἀκούσαν ἀρκετὰ καθαρά τὸ Ροζέ νὰ γδύνεται καὶ νὰ πλαγιάζῃ, σιγοτραγουδώντας ἕνα παιδικὸ τραγουδάκι πού εἶχε μάθει ὁ ἴδιος στὴ Σουζάν, κάποια μέρα πού ἦταν καλοδιάθετος...

Κι' ἡ δεύτερη αὐτὴ νύχτα κύλησε ὅπως ἡ πρώτη. Μόνο πού ἡ Σουζάν, κατακουρασμένη, ἀποκοιμήθηκε στὸ κρεβάτι τῆς περὶ τῆς.

Μὰ ἡ Ἀνριέτ δὲν ἐσκέφθηκε κἀν νὰ πλαγιάσῃ. Ἐμεινε ξυπνήτῃ καὶ φαίνονταν ν' ἀκούῃ τὴν καρδιά της. Μετὰ τὰ μάτια ὀρθώνονταν, ξαναβλέπε τὸ ἀπαίσιο δράμα — στὴν νυκτερινὴ ἐκείνη ὥρα πού γεννᾶνε τόσο εὐκόλα τὰ φαντάσματα...

Ἡ αὐγὴ τὴν ξαναβρῆκε ὅπως τὴν εἶχε ἀφίσει τὸ σούρουπο...

Κατὰ τις 7, ἀκούσε θόρυβο στὴν κἀμαρα τοῦ ἀνδρὸς της.

Ἐκείνος εἶχε κοιμηθῇ... δίχως τύψεις, χωρίς ἐφιάλτες... Καὶ ξυπνοῦσε τώρα με κέφι, τραγουδώντας πάλι τὸν παιδιαστικὸ σκοπὸ πού εἶχε μάθει στὴ Σουζάν!

Τί τέρας εἶχε λοιπὸν παντρευτῇ ἡ Ἀνριέτ;... Τί ἄνθρωπος ἦταν αὐτός, πού μπο-

ροῦσε νὰ ξεχάσῃ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ τόσο γρήγορα, ἀντίκρυ στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος του;

Ναί, τραγουδοῦσε τώρα, σὰν νὰ τοῦφε-νε τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα ὁ πρῶτος ἡ-λιος, πού ἔλουζε με τις λαμπερὲς ἀχτίδες του τὴ βίλλα.

Εἶχε ἀνοίξῃ τὸ παράθυρό του. Κι' ἡ Σουζάν, ξύπνια, ἀκούγε ἀπ' τὸ κρεβάτι της τὸ τραγουδάκι πού τὴν εἶχε κάνει τόσο νὰ γελάσῃ τὴν περασμένη μέρα, καὶ πού τώρα τὴν ἔφερνε τὴ διάθεσι νὰ κλάψῃ:

«Περῶντας ἀπ' τὸ δάσος, ἀκούγα τὰ πουλάκια νὰ κελαϊδᾶνε, καὶ νὰ λένε: «Κοῦκου! Κοῦκου!» Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς λένε: «Κόφτε του τὸ λαμό!»

Καὶ τὸ βάλει στὰ πόδια...».

Ο Ροζέ διέσχισε σὲ λίγο τὸ σαλόνι καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς γυναίκας του.

«Ἐμπρός! εἶπε ἡ Ἀνριέτ ἀπὸ μέσα, μ' ἀδύνατη φωνή.

Ο ἄντρας τῆς μῆκε, με τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Σταμάτησε ὅμως, παρανεμε-νός, βλέποντας τὴν ντυμένη καὶ ὀρθια.

«Σηκώθηκες κι' ὅλας; τῆς εἶπε. Μὰ δὲν εἶν' ἀκόμη 8...

«Σκοπεῖς νὰ κάνῃς ἕνα περίπατο μετὰ τὴ Σουζάν; μ' αὐτὸ τὸν ὥραιο καιρὸ;

«Α, τί εὐτυχισμένες πού εἰσάστε!... Πόσο θάβλεπα νὰ μπορῶ νὰρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σας!...

Κι' ὁ Ροζέ ἀγκάλιασε καὶ φίλησε τρυφερά τὴν Ἀνριέτ, πού δὲν ἐπιχειρήσῃ ν' ἀντιστάσῃ. Ὑστερὰ κυττάξῃ τὴ Σουζάν, δί-χως νὰ φανῇ καθόλου πὼς καταλάβαινε τὴν τρομαγμένη ματιά της.

«Πῶς, δεσποινί; φώναξε. Πάλι εἰσα-στε σήμερα στὸ κρεβάτι τῆς μαμάς σας; Ἀ, μὰ σὰς παραχαϊδεῖ καὶ σὰς κακομαθαίνει!... Ὅ, τῆς τὸ ἀπαγορεύω!

Κῆθησε στὸ κρεβάτι, πῆρε στὴν ἀγκα-λιά του τὸ κοριτσάκι μετὰ τὰ νυχτικά του κι' ἄρχισε νὰ τοῦ τραγουδᾷ τὴ δεύτερη στροφή:

«Περῶντας ἀπ' τὸ δάσος, ἀκούγα τοὺς θεοεῖς νὰ τραγουδᾶνε καὶ νὰ λένε στὸ τραγούδι τους: «ὦ, (τί εὐτυχία!)

Μὰ ἐγὼ νόμιζα πὼς λένε: «ὦ, (τί κλέψης!)...»

Καὶ τὸ βάλει στὰ πόδια...».

Τὸ παιδί δὲν εἶχε ἐσφίξει καθόλου τὰ χείλη του. Τὰ μάτια του ἦσαν ἀπλανῆ, ἐ-τσι, πού θάλεγε κανεὶς πὼς εἶχε χάσει τὰ λογικά του — ἐνῶ συνήθως γελοῦσε με τὴν καρδιά του, ὅταν ὁ πατέρας του ἔλεγε αὐ-τὸ τὸ τραγουδάκι.

Ο Ροζέ τὸ φιλοῦσε καὶ τὸ χόρευε.

«Ἐμπρός, δεσποινίς, τραγουδοῦστε μο-νάχη σας τὴν τρίτη στροφή! εἶπε.

Κι' ἡ Σουζάν ἄρχισε, με ὑπόκωφη φωνή καὶ μετὰ τὰ μάτια της μισόκλειστα:

«Περῶντας ἀπὸ μιά ἐγκληματὴ ἀκούσα νὰ ψάλλουνε τὰ παιδιὰ τοῦ χο- (ροῦ) καὶ νὰ λένε: «Τὸ Νέοι! Τὸ Νέοι!» Μὰ ἐγὼ νόμιζα πὼς λένε: «Πιάστε (τον)!

Καὶ τὸ βάλει στὰ πόδια...».

Εἰσάστε ἀγούροξυπνημένη, φαίνεται, καὶ δὲν ἔχετε πολὺ κέφι, τῆς εἶπε ὁ Ροζέ. Ξανακοιμηθῆτε λοιπὸν, δεσποινίς μου!...

Τὴν ἐφίλησε ἄλλη μιά φορὰ καὶ τὴν ἔ-βαλε ἀπλὰ στὸ κρεβάτι της.

«Ἀλήθεια, εἶπε ὑστερὰ με ἀδιάφορο τόνο, μὴπως μάθατε ποίος ἔκανε τὴ δολο-φονία στὸ ἀντικρινὸ σπιτί; Ἀνακαλύψατε τὸ δράστη;

«Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ Ἀνριέτ. Ἡρ-θε νὰ μὰς ἀνακρίνῃ χτές ὁ ἀστυνόμες...

«Ἐμένα; εἶπε ὁ Λαρόκ, με μιά ἀπό-τομη κίνησι.

«Ἐμένα, τὴν κόρη μου καὶ τοὺς ὑπ-ῆ-ρέτες.

«Μὰ γιὰ ποῖο λόγο;

«Υπέθετε πὼς μπορεῖ ν' ἀκούσαμε τὴν πιστολιά πού ἔπεσε τὴ νύχτα, στὸ ἀντικρι-νὸ σπιτί, νὰ σηκωθῆκαμε καὶ νὰ εἶδαμε...

«Σωστὴ ἡ σκέψις σου.

«Μὰ ἐσύ, Ροζέ, εἶπε τρέμοντας ἡ νέα γυναίκα, πὼς ἐμαθεῖς αὐτὴ τὴ δολοφονία, ἐφόσον ἐφυγες χθές τὸ πρωὶ πρὶν τὴν ἀνα-καλύψουμε;

«Ἀπλῶστα: Ἀπόψε, ὁ σταθμάρχης τοῦ Βιλ-ντ' Ἀβραὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἦθελε.

Λίγα πράγματα δηλαδὴ... οὔτε καν τὸ ὄνομα τοῦ σκοτωμένου.

Ο γείτονας μας ἦταν ἕνας μικροεἰσο-δηματίας, ὀνόματι Λαρουέ.

Ἀκούγοντας τ' ὄνομα ἐκεῖνο, ὁ Ροζέ στράφηκε ἀπότομα. Εἶχε χλωμιάσει.

«Πῶς εἶπες πὼς λεγόταν; ρώτησε.

«Λαρουέ...».

«Τί παράξενο! ψιθύρισε ὁ Ροζέ.

«Ἐμεινε ἀμίλητος μερικά λεπτά, κι' ὕ-στερὰ ρώτησε:

«Ξέρετε τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος;

«Ναί. Ἦταν ἀσφαλὲς ἡ κλοπή! ἀ-πάντησε ἡ Ἀνριέτ, κυττάζοντας τὸν στὰ μάτια.

Μὰ ὁ Ροζέ δὲν πρόσεχε τὴν παράξενη συγκίνησι της. Ἀγάκωνε τὰ χείλη του καὶ φαίνονταν παρανεμένος. Στὸ τέλος, πῆρε τὸ κατέλλο του κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ.

«Μὲ συγχωρῆς, εἶπε στὴν γυναίκα του. Ἐλῶ νὰ προφτάσω τὸ τρένο...

Ἐκείνη δὲν ἀπάντησε. Θάθελε πολὺ νὰ τοῦ φωνάξῃ:

«Φύγε!... Φύγε ἀπ' τὴ Γαλλία!... Ἀλ-λοιῶς, εἰσαι χαμένος! Μὴ ξαναπαρουσια-στῇς πιά μπροστὰ μου! Μοῦ προκαλεῖς φοβή!... Μὴ λερῶνῃς πιά μετὰ τὰ φίλιά σου τὸ, μετῴπου τῆς κόρης μου!...

Ἀντὶ νὰ πάῃ κατ' εὐθείαν στὸ σταθμό, ὁ Ροζέ πέρασε πρώτα ἀπ' τὸ Δημαρχεῖο.

Ἐστειλε τὴν κάρτα του στὸν ἀστυνόμε Λα-κρουά, πού εἶχε γυρίσει μόλις τότε ἀπ' τις Βερσαλλίες. Καὶ τοῦ παραγγέλλει πὼς ἐπι-θυμοῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

Ο Λακουά τὸν δέχθηκε ἀμέσως καὶ, δίχως νὰ μιλήσῃ, τοῦ ἐδείξε ἕνα κάθισμα.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε λιγάκι. Ἀναρω-τιότανε τί ζητοῦσε ἐκεῖ ὁ Ροζέ Λαρόκ, ποῖο τολμηρὸ σχέδιο εἶχε καταστρώσει αὐτός πού θεωροῦσε ὡς δολοφόνου τοῦ Λαρουέ...

Φοβότανε κάποια παγίδα κι' ἦταν ἐπιφυ-λακτικός.

«Κύριε, τοῦ εἶπε ὁ Ροζέ, ἔρχομαι νὰ σὰς δώσω μιά χρήσιμη πληροφορία γιὰ τὸ ἐγκλημα πού ἐγίνε κοντὰ στὸ σπιτί μου...

Ἐμαθα πρὶν ἀπὸ λίγο τ' ὄνομα τοῦ θύμα-τος... Πρέπει νὰ μάθετε λοιπὸν ὅτι πλῆ-ρωσα χτές πάνω ἀπὸ 130 χιλιάδες φράγκα-σὰς κάποιον λεγόμενον Λαρουέ... Ἡ συμ-πτῶσι εἶναι παράξενη, ἀσφαλὲς. Μόνο πού ὁ δικός μου Λαρουέ ἔμεινε στὸ Παρίσι, στὴν ὁδὸ Σαιν-Ρός.

«Ἐπειδὴ θὰ με στενοχωροῦσε πολὺ αὐ-τὴ ἡ μεγάλη πληρωμὴ, συναντήθηκα ἐπα-τῇ με τελευταῖο καιρὸ, μετὰ τὸ Λαρουέ καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ δώσῃ μιά προθεσμία... Μπορῶ λοιπὸν νὰ σὰς πῶ ἀμέσως, ὅταν ἰδῶ τὸ θῆμα, ἀν πρόκει-ται γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο...

Εἶναι περιττὸ νὰ κάμετε τὸν κόπο, κύριε Λαρόκ, διότι ἡσυχὰ ὁ Λακουά. Ὁ Λαρουέ πού δολοφονήθηκε εἶναι ὁ ἴδιος στὸν ὁποῖο εἶχατε ἐπιστρέψει 130 χιλιά-δες φράγκα, με τοὺς τόκους των.

«Αἱ! Πῶς τὸ ξέρετε;...».

«Βρῆκα στὰ χαρτιά του τὰ γράμμα-τά σας, πού ἔκαναν λόγο γι' αὐτὴ τὴν πλη-ρωμὴ... Σὰς εὐχαριστῶ πάντως γιὰ τὴν ἐ-πίσκεψί σας καὶ γιὰ τὴν πληροφορία πού μοῦ φέρατε γιὰ νὰ βοηθήσετε τὴ δικαιο-σύνη... Ἐπιτρέψατέ μου ὥστόσο, μιά καὶ βρισκόσθε ἐδῶ, νὰ σὰς κάνω μερικὲς ἐρω-τήσεις. Ὁ Λαρουέ μεταχειρίσθηκε κανέ-να μεσάζοντα, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὴ τὴν πληρωμὴ ἀπὸ σας;

«Ὀχι. Ἦρθε ὁ ἴδιος, καὶ δὲν εἶδε ἄλ-λον ἀπὸ μένα.

«Ξέρετε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του, τις συνήθειές του, τοὺς δεσμούς του;

«Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, μοῦ ἦταν τελείως ἀγνωστος. Δὲν τὸν εἶχα δὴ ποτέ μου. Ὅπως σὰς τὸ ἐξήγει τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δύο γράμματά μου, πού ἔχετε στὰ χέρια σας, μοῦ εἶχε δανείσει αὐτὸ τὸ ποσὸν κά-ποιος παλιός φίλος τοῦ πατέρα μου, ὁ Ζελεστὲν Βωμπερνόν, θείος τοῦ Λαρουέ.

«Ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος πέθανε ξα-νικά, πρὸς τριῶν ἐβδομάδων. Ξέρω καλὰ πὼς δὲν συμπάθησε καθόλου τὸν ἀνηψιό-του. Γιατὶ; Τὸ ἀγνοῶ. Δὲν βλέπονταν κα-θόλου, οἱ δύο τους... Ἀλλωστε, ὅταν γνώ-ρισαν τὸ Λαρουέ, συμπέρανα πὼς δὲν εἶ-χαν καθόλου εὐχάριστο νᾶχη κανεὶς ὁ σύ-μεις μαζί του... Τὸν βρῆκα σκληρὸ, ἀμεί-λκτο... καὶ πολὺ κακοανατεθραμμένο.

«Μήπως μπορεῖτε νὰ μὰς δώσετε τοὺς ἱερῆς τοὺς χαρτονομισμάτων, μετὰ τὰ ὁ-ποῖα πληρώσατε τὸ Λαρουέ; Ὅπως κα-

ταλαβαίνετε, θὰ μὰς εἶναι πολὺ χρήσιμο στοιχεῖο.

Τὰ γαλὰνὰ καὶ διαπεραστικά μάτια τοῦ ἀστυνοῦ, πῶς ἀπ' τὰ γυαλιά του, εἰσχωροῦσαν ὡς τὸ βάθος τῆς καρδίας τοῦ Λαρόκ. Μὰ ἐκεῖνος διατηροῦσε ὅλη τὴν ψυ-χραιμία του.

«Θὰ συνεννοηθῶ με τὸν ταμῖά μου, εἶπε. Αὐτὸς μονάχα μπορεῖ ἴσως νὰ σὰς ἐξηγητήσῃ.

«Υστερὰ σηκώθηκε καὶ φύγῃ, γιὰτί πλη-σίαζε ἡ ὥρα τοῦ τρένου του.

Ο Λαρόκ τὸν παρακολούθησε μετὰ τὰ μά-τια ἀπ' τὸ μισανοιχτὸ παράθυρο τοῦ γρα-φείου του, καθὼς ἀπομακρυνόταν πρὸς τὸ σταθμό.

«Εἰσαι δυνατός, φίλε μου... ψιθύρισε. Μὰ πλησίασες πολὺ στὴ φλόγα, καὶ θὰ καῖς...

Πῆρε ἀπ' τὴν τσάντα του μιά ἐντυπη πρόσκλησι καὶ τὴν συμπλήρωσε μετὰ τὸ ὄνο-μα τῆς Ἀνριέτ Λαρόκ. Ἀπὸ κάτω πρόσθε-σε:

«Παρακαλεῖται νὰ φέρῃ μαζί της καὶ τὴν κόρη της Σουζάν».

Ὑστερὰ τὴν ἔστειλε μ' ἕνα χωροφύλακα στὴ βίλλα.

Ὅταν τὴν πῆρε καὶ τὴν διάβασε, ἡ Ἀν-ριέτ ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ὅλα τὴν τοῦμαζαν τώρα.

Τὴν ἤθελε ὁ κ. Λακουά; Νὰ τὴν ἀνα-κρίνῃ; Νὰ ρωτήσῃ τὴν Σουζάν;

Σίγουρα, θάχε μιλήσῃ ἡ Βικτωάρι!...

Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ τώρα γιὰ ν' ἀρνηθῇ; Στὴν ἀρχὴ, ἐξεγέρθηκε μετὰ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ ἀστυνοῦ. Τὴν κυριεῖε ἕνας ψυχρὸς θυμὸς ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, μετὰ τὴν τόση ἐξυπατάδα καὶ διορατικότητα...

Ἀφίσε τὴ Σουζάν στὸ σπιτί, φόρεσε τὸ καπέλλο της καὶ πῆγε ἀμέσως στὸ Δημαρ-χείο.

Ο κ. Λακουά ἦταν μόνος, ὅταν μῆκε στὸ γραφεῖο του.

«Ἦρθε, κύριε, τοῦ εἶπε. Μετὰ ζητήσατε;

«Μάλιστα. Σὰς εἶχα παρακαλεῖ ὁ-μως νὰ φέρετε καὶ τὴν κόρη σας.

«Ἡ Σουζάν εἶναι ἀδιάθετη... Ἀλλωστε, εἶν' ἕνα μικρὸ παιδί. Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε λοιπὸν; Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρή-σιμη;

«Ο Λακουά τῆς πρόσφερε μιά πολυθρό-να κι' ἀπάντησε:

«Θὰ τὸ μάθετε ἀμέσως, κυρία. Πρόκει-ται πάντοτε, ὅπως καταλαβαίνετε, γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Λαρουέ... Ἐπιθυμῶ, κυρία, νὰ μάθω ἀπὸ σας τὴν ἀλήθεια, ὀλόκληρη, δίχως διαταγμούς κι' ἐπιφυλάξεις...

«Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε στὴ χθε-σινὴ κατάθεσί μου.

«Ο Λακουά κυττάζε στὰ μάτια τὴν Ἀν-ριέτ καὶ εἶπε ψυχρά:

«Λέτε ψέμματα, κυρία...

«Κύριε! διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη. καὶ σηκώθηκε ζωηρά.

«Ο Λακουά ἔκαμε μιά χειρονομία γιὰ νὰ τὴν καθισχάσῃ. Κι' ἐπανελάβε, με τὸν ἴδιο τραχὺ τόνο:

«Λέτε ψέμματα! Εἰμαι βέβαιος γι' αὐ-τὸ... ἔχω τὴν ἀπόδειξιν!...

«Ἡ πάλι ἀρχίζε. Ἡ νέα γυναίκα τὸ κα-τάλαβε. Ἐνοίωθε μανία γιὰ τὴν ἀδυναμία της... κι' ἡ καρδιά της λυγίσε, παρ' ὅλη τὴν ἀποφασιστικότητά της.

«Θὰ σὰς ὑπεθυμίσω πρώτα με συντο-μία ὅσα μοῦ εἶποτε, ὅταν ἦρθε στὸ σπιτί σας νὰ σὰς ζητήσω μερικὲς πληροφορίες, πρόσθεσε ὁ ἀστυνόμες.

«Εἶναι περιττὸ, κύριε. Θυμᾶμαι πολὺ καλὰ αὐτὰ πού σὰς εἶπα. Δὲν ἔχω νὰ προ-σθέσω οὔτε ν' ἀραιρέσω τίποτε.

«Θὰ τὸ δοῦμε ἀργότερα. Χτές, ἰσχυ-ρισθήκατε πὼς δὲν εἶχατε δὴ δὲν εἶχα-τε ἀκούσει τίποτε ἀπολύτως κι' ὅτι εἶχατε κοιμηθῇ ἀπὸ τις 10.

«Ἰσως νάταν λίγο ἀργότερα. Δὲν ξέ-ρω ἀκριβῶς.

«Ἦταν πολὺ ἀργότερα. Προτιμῶ νὰ σὰς δηλώσω ἀμέσως πὼς ἡ καμπαριέζα σας δὲν μοῦ ἔκρυψε τίποτε ἀπ

Ξενοκλή τραγωδία

23^{ον} Τὸν πλησίασε, ἄπλωσε τὸ χέρι της καὶ εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφον: — Τὸ πιστεύω! Τὸ πιστεύω! — Ὁ Μαρτιάλ κι' ὁ Νοέλ εἶχαν σταθῇ δίπλα στὸ Σαβινιέν, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ φύγῃ. Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἐξεδήλωσε κανένα τέτοιο σκοπὸ.

— Ἡρεμήστε, κύριοι, παρακαλῶ! εἶπε ἡ- συχα. Μία τρελλή μὲ κατηγορεῖ γιὰ δύο ἐγκλήματα, ποὺ τὰ ἔκανε ἴσως ἡ ἴδια, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ ὄνειρα καὶ τὴς φιλοδο- ξίας της. Μὰ δὲν φτάνει νὰ μὲ κατηγορή. Πρέπει ν' ἀποδείξῃ αὐτὰ ποὺ λέει.

— Θὰ τ' ἀποδείξω, ναί!... Ὅταν κατα- στρώσαμε αὐτὸ τὸ στέδιο νὰ κάνωμε δι- κή μας τὴν περιουσία τοῦ Ρισαρντιέ, θελή-σαμε νὰ δεθώμε μὲ μιά ἀσπαστὴ ἀλυσίδα, ποὺ θὰ μᾶς ἀναγκάζει νὰ βασίζωμαστε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο... καὶ θὰ μᾶς υποχρεώνει νὰ σωπάσωμε σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ, κι' ἂν ἀκό- μῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μᾶς μετανοήσῃ κάποτε, βασανίζομαι ἀπὸ τύψεις κι' ἤθελε νὰ τὰ φανερώσῃ ὅλα γιὰ νὰ ἐξιλεωθῇ.

— Ἀνταλλάξαμε λοιπὸν ἓνα γράμμα, μὲ τίς ὑπογραφές μας... Αὐτὸς κρατᾷ τὸ δι- κό μου... Τὸ δικό του ὅμως γράμμα, ποὺ τὸν καταστρέφει, τὸ ἔχω ἐγώ, στὰ χεῖριά μου!

Ὁ Σαβινιέν ἔκανε ἓνα βήμα πρὸς τὸ μέ- ρος της κι' εἶπε μὲ ἀγανάκτησι:

— Σὰς ὀρκίζομαι, πὼς εἶναι τρελλὴ αὐ- τὴ ἡ κοπέλλα καὶ πὼς ἔχει πλάσει ὅλη αὐ- τὴ τὴν ἱστορία μὲ τὴν φαντασία της!

— Ἀρνέσαι τὴν ὑπαρξὶ αὐτοῦ τοῦ γράμματος;

— Ναί, τὴν ἀρνοῦμαι.

— Ἀν ὑπῆρχε τὸ γράμμα αὐτό, εἴ- παραδεχόσασιν τὴν ἐνοχὴ σου;

— Θὰ τὴν παραδεχόμουν.

— Εἰσαι λοιπὸν χαμένος, πρόσφερε ψυ- χρά ἡ κοπέλλα.

«Ἐβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο της ἓνα πορτο- φολάκι ποὺ τὸ κρατοῦσε διαρκῶς ἀπάνω της, τ' ἀνοίξε... κι' ἐμπήξε μιά φωνὴ τρο- μαγμένη.

«Ἐκεῖ μέσα ἔκρυβε τὸ γράμμα μὲ τὴν ὑ- πογραφή τοῦ Σαβινιέν. Ἐκεῖ βρισκόταν ἀ- κόμῃ τὸ γράμμα αὐτό, τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Ἐλένη εἶχε πᾶει στὴ φυλακὴ τοῦ Μπλουά, γιὰ νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν Ζαν Βαντάλ.

Μὰ τὴν εἶχε χαθῇ! Τὸ πορτοφόλι ἡ- ταν ἀδειο...

Κύτταξε σὰν τρελλή, τὸ Σαβινιέν... καὶ συνάντησε τὴν εἰρωνική καὶ σκληρὴ ματιά του.

Κατάλαβε τότε...

Ἐδῶ καὶ μερικές ἡμέρες ὁ Σαβινιέν ἀνη- συχοῦσε. Μυρίζονταν κάποια παγίδα.

Ξέροντας δὲ πὼς ὁ μόνος κίνδυνος ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε ἦταν ἐκεῖνο τὸ γράμμα, εἶχε κατορθώσει νὰ τὸ πάρῃ. Κι' ἔτσι τώρα θριαμβοῦσε!

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν αὐτὸ τὸ περίφημο γράμμα; ρώτησε.

Ἡ Ἐλένη δὲν ἀπάντησε. Οἱ ἄλλοι περι- μέναν, μὲ ἀγωνία...

— Βλέπετε λοιπὸν, κύριοι, πὼς εἶναι τρελλή αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη, πρόσθεσε ὁ Σαβινιέν. Εἶμαι βέβαιος ἄλλωστε ὅτι δὲν πιστεύατε τίποτε ἀπ' ὅσα ἔπλασε μὲ τὴν φαντασία της...

Ἡ Ἐλένη ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαίνει...

«Ἐνοῶσε τὴν ἐντύπωσιν πὼς κατακυλοῦσε μέσα σὲ μιὰν ἀβυσσὸν...

Προσπάθησε ὡστόσο νὰ τραυλίσῃ:

— Ὑπῆρχε τὸ γράμμα αὐτό, σὰς τὸ ὀρ- κίζομαι... Τόχα ἀποστήθισαι, μπορῶ νὰ σὰς πῶ τί ἔγραφε...

— Ψέματα! Καὶνούργια ψέματα! εἶπε ὁ Σαβινιέν, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

Ἐφ' ὧς δὲ, μὲ φωνὴ ἀντήχησε στὸ βάθος τοῦ σαλονιοῦ, κάνοντας τὸ Σαβι- νιέν ν' ἀνατριχίσει:

— Κι' ἐγὼ λέω πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ δὲν ἔβγαλε τίποτα ἀπὸ τὴν φαντασία της!

Ὅλοι στράφηκαν καὶ φώναξαν:

— Ὁ Ζαν Βαντάλ!

Ἦταν αὐτὸς πραγματικά, σοβαρὸς, θλι- μένος καὶ ἥρεμος.

Ὁ ντ' Αἰγκυράντ δὲν περίμενε αὐτὴ τὴν ἐκπλήξι. Μὰ ὁ Ζαν Βαντάλ δὲν τὸν κυττα- ξε καν, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀντιληφθῇ καθόλου τὴν παρουσίαν του.

Ὁ Σαβινιέν συνήλθε γρήγορα καὶ εἶπε:

— Προκειμένου νὰ διαλέξουν ἀνάμεσα στὸ λόγο μου καὶ στὸ λόγο ἐνὸς δολοφόνου καταδικασμένου σὲ καταναγκαστικά ἔργα καὶ δραπέτη τώρα τὸν φυλακῶν, οἱ τίμιοι ἄνθρωποι δὲν μποροῦν βέβαια νὰ δι- στάσουν...

— Εὐτυχῶς, ὁ κατάδικος ἔχει ἀποδείξει.

— Ἀποδείξει!

— Διάβασε κι' αὐτὸς τὸ γράμμα ποὺ φανερώνει τὰ σχέδιά της. Κι' ἔχει καλὴ μνήμη...

— Τὸ γράμμα! Δείχτε μας τὸ γράμ- μα...

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Τύχη τυφλῆ

Τῶν Συντακτῶν τὰ «Τυχερά» ὅταν κληρωθῶν μῆκαν πάλι κι' ἄλλους τοὺς κέρσαν χαρὰ κι' ἄλλους τοὺς ἀφῆσαν... φιάλη! Ἄλλοι, ἐπομένως σὰν τρελλοὶ τὴν εὐνοῖα τοὺς ἐκδηλώνουν κι' ἄλλοι τὴν τύχην τὴν τυφλὴ τυφλοφασκελοκυκλώνουν!

Λίγοι καὶ μόνον ὀδλαδῇ, ἀπὸ χαρὰ χοροπηδᾶνε κι' ἀπ' τὸ φῶχό της τὸ τοσρῶι σὲ «ρετιρέ» μεταπηδᾶνε...

Ἐνῷ τὸ πῶς πολλοὶ κοινὸν μένει καὶ πάλι στὸ γινάτι, κι' ἂς εἶχε χτίσει ἀπὸ μνηνῶν, στὰ ὄνειρά του «παλατάκι»!

Μὰ καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς λιγοστοὺς ποὺ πᾶνε «τοῖφι» γιὰ τὴν βεράντα βλάπει κανεὶς πέντ' ἐξ ἁστούς κι' ἐπαρκῶς τοὺς τριάντα!

Πράγμα ἢ μάλλον γεγονός, ποῦ, δυστυχῶς μὲ κάνει λυῶμα, διότι ἐπεσε λαχνὸς καὶ στὸ Μαρκόπου- (λο ἀκόμα!)

Ἄνπουχια δυνατὴ τὸ τελευταῖο μου (ἐμπνέει, γιὰτὶ θὰ γίνονιν ἀρ- (κετοὶ) Μαρκοπουλιῶτες Ἄ- (θηναιοὶ). Κι' ἂν τὴν ἐπόμενιν (χρονιά) ἔρβουνε κι' ἄλλοι (οὗτῃ) Ἀθῆνα, ἂντε νὰ βρῶς στὰ (ταβερνεῖα) Μαρκοπουλιτικῇ (ρετοῖνα!)

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Τὸ κλέψανε πρὸς δύο ἡμερῶν ἀπὸ τὴν πρῶνιν συνένόχου σας, ποὺ σὰς κατηγορεῖ τώρα...

— Τὸ γράμμα! Ἀλλοίως, θὰ πῶ πὼς ὁ- λοὶ ἐδῶ εἰσαπτε ἀπατεῶνες... καὶ θὰ μοῦ δώσετε λόγο ὅλοι σας! Τ' ἀκούτε;

Ὁ ντ' Αἰγκυράντ προχώρησε τότε, χα- μογελώντας.

— Εἶν' ἀλήθεια, κύριε, εἶπε, ὅτι ἐπιθυ- μεῖτε τόσο πολὺ νὰ δῆτε αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Μὰ φυσικά! Γιατὶ δὲν ὑπῆρξε ποτέ...

— Θὰ ἱκανοποιηθῇ λοιπὸν ἡ ἐπιθυμία σας. Τὸ γράμμα αὐτὸ ὑπῆρξε. Τὸ ἔχω στὰ χεῖριά μου. Νὰ το!.. Ἀναγνωρίζετε τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα σας καὶ τὴν ὑπογραφή σας;

Ὁ Σαβινιέν χλωμίωσε φοιχτά. Ναί, ἡ- ταν τὸ γράμμα του!

— Ἀφοῦ δὲν θυμάστε τὸ περιεχόμενό του, θὰ σὰς τὸ διαβάσω, πρόσθεσε ὁ εἰ- σαγγελεύς.

«Ἐλένη, Χρειάζεται νὰ ὑπάρχῃ κάτι ποὺ νὰ μᾶς δὲν καὶ ποὺ νὰ μπορῇ νὰ ἀποτε- λέσῃ, στὴν ἀνάγκη, μιά ἀπειλὴ τοῦ ἐνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου. Φύλαξε αὐτὸ τὸ γράμμα μου κι' ἂν ποτὲ φοβηθῇς πὼς θὰ παραδῶ τὸ λόγο ποὺ σοῦ ἔχω δώσει, μεταχειρίσου το ἐναντίον μου. Ἐστὶ δὲν θὰ μπορῶ ν' ἀρνήθω αὐτὸ ποὺ ὀρκισθῆκαμ νὰ κάνουμε γιὰ νὰ ὑπερνηκίσουμε τὰ ἐμπόδια αὐτά.

«Τόσο ἐσθὺ ὅσο κι' ἐγὼ δὲν ἀνεχόμαστε πιά τὴ φτώχεια καὶ τὴ μίσῃρία μας, ποὺ μᾶς ἔχει κάνει κακοὺς. Ἐδῶ κοντά, στὸ Λαντπερέζ, βρίσκεται μιά κολοσιαία πε- ριουσία, ποὺ, ἂν τὴν ἀποκτήσωμε, θὰ ξα- ναυυρίζαμε στὴν κοινωνικὴ θέσιν ποὺ μᾶς ταιριάζει. Μᾶς χρειάζεται αὐτὴ ἡ περιου- σία... Θέλωμε νὰ τὴν ἀποκτήσωμε. Θὰ μὲ βοηθήσῃς ἐσθὺ μὲ τὴν γυναικεῖα πονηρία σου κι' ἢ γὰρ θὰ σὲ βοηθήσω μὲ τὴν ἀντρι- κὴ δύναμιν κι' ἐξυπνάδα μου».

— Ψέματα!... Ἀίσχος!... τραύλισε σὰν τρελλὸς ὁ Σαβινιέν, μὲ τὰ μάτια κλειστά.

Ὁ Ζαν Βαντάλ προχώρησε καὶ εἶπε:

— Δὲν καταλαβαίνετε, βέβαια, πὼς βρίσκεται αὐτὸ τὸ γράμμα στὰ χεῖριά της δικαιούσῃς. Οὐτε κι' ἡ Ἐλένη τὸ καταλα- βαίνει... ἐφόσον τῆς τὸ ἐπέστρεψε, πρὸ τριῶν ἡμερῶν... καὶ, στὸ μεταξύ, τῆς τὰ κλέψε αὐτὸς ὁ ἀθλιός...

«Θὰ σὰς ἐξηγήσω λοιπὸν. Εἶχα προβλέ- ψει τὴν κλοπὴ... καθὼς καὶ ὅτι συνέβη τώ- ρα... Τὸ γράμμα ποὺ κλέψανε ἀπ' τὴν ξαδέρφη σας, ἄθλιε, δὲν ἦταν παρὰ μιά φωτογραφία τοῦ πρωτοτύπου ποὺ ὑπογρά- ψατε ἄλλοτε καὶ ποὺ σὰς διάβασε ὁ κ. ντ' Αἰγκυράντ. Δὲν τὸ ἤξερε οὔτε ἡ ξαδέρ- φη σας...

«Καὶ τώρα, σὰς κατηγορῶ κι' ἐγὼ γιὰ τὰ δύο αὐτὰ ἐγκλήματα: τὴ δολοφονία τοῦ Ρισαρντιέ καὶ τοῦ Ρενῶ... Σὰς τὰ κάκωσα μιά μέρα νὰ τρέμετε καὶ νὰ ἰδρώνετε ἀπὸ ἀγωνία, ἐσεῖς ὁ τόσο δυνατοὶ καὶ ψυχραι- μος, μπροστὰ σ' ἀγάθια καὶ στοὺς βῆ- τους, ὅπου σὰς εἶχε φανῇ γιὰ μιά στιγμὴ πὼς ξαναβλέπατε τὸ αἰμόφυτο πτώμα τοῦ πρώτου θύματός σας...

«Σὰς εἶδα ἀργότερα νὰ προσπαθῆτε νὰ κρυφτήτε, σ' αὐτὸ τὸν πύργο, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ξαδέρφους σας...

«Εἰσαπτε ἄτιμος... δύο φορές δολοφό- νος!... Δὲν θὰ σὰς κατηγορήσω ἐγὼ ὡ- σ- τόσο. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, γιὰτὶ μὲ βα- ραίνει τὸ παλῆό μου σφάλμα... Μὰ ἀπαν- τήστε σ' ὅσα ἀκούσατε! Κι' ἂν μπορῆτε ἀποκρούσετε τίς κατηγορίες!

Ὁ Σαβινιέν ξαναβρίσκει σιγὰ — σιγὰ τὴν ψυχραιμίαν του.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἐπιτήδεια σκηνοθε- τημένα, εἶπε μὲ εἰρωνεία καὶ θάρρος. Δὲν ξέρω μὲ ποῖο σκοπὸ... Τὸ γράμμα αὐτὸ ἀ- ποδεικνύει μόνον ἀόριστα σχέδια, κι' ὅχι τὴν ἐκτέλεσίν τους. Δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ πει- σῇ ὁποιοδήποτε δικαστήριον, ἂν δὲν ὑπάρ-

χουν ἄλλες ἀποδείξεις.

«Σὰς προκαλῶ, τ' ἀκούτε... Πιθανὸν νὰ δολοφονήθηκαν ὁ Ρισαρντιέ κι' ὁ Ρε- νῶ... Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος γι' αὐτὰ τὰ δύο ἐγκλήματα. Ἄν μπορῆτε, ἀποδείξτε τὸ ἀντίθετο!

Ὁ Ζαν Βαντάλ εἶχε γλυστρήσει κοντὰ στὸν εἰσαγγελέα.

— Λέει ἀλήθεια αὐτὸς ὁ ἀθλιός; τοῦ ψι- θύρισε γρήγορα.

— Δυστυχῶς, ναί!

— Πολὺ καλὰ.

— Τί πρόκειται νὰ κάνετε, Βαντάλ;

Μὰ ὁ Ζαν Βαντάλ ἀπόφυγε ν' ἀπαντήσῃ.

«Ἄφισε τὸν εἰσαγγελέα καὶ πλησίασε τὸ Σαβινιέν. Στάθηκε μπροστὰ του καὶ πρό- φερε:

— Σαβινιέν, σκότωσε τὸ Ρισαρντιέ καὶ τὸ Ρενῶ...

— Εἶναι ψέμμα.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ θετικὴ ἀπόδει- ξὶ ἐναντίον σου...

— Πάλι καλὰ ποὺ τὸ παραδέχεσθε!

— Κανένα δικαστήριον δὲν θὰ σὲ κατα- δικάζῃ.

— Φυσικά, ἀφοῦ εἶμαι ἀθῶος.

— Εἰσαι ἐνοχος... Κι' ὅμως, μπορεῖ νὰ φύγῃς ἀπὸ δῶ ἀτιμωρῆτος, θριαμβευτής, παρ' ὅλα τὰ ἐγκλήματα σου, ἂν δὲν βρε- θῇ κάποιος νὰ σὲ τιμωρήσῃ.

— Δὲν φοβάμαι κανένα στὸν κόσμον.

— Εἶπες μιά μέρα, Σαβινιέν, μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο σαλόνι, ὅτι ὁ φονιάς τοῦ Ρε- νῶ καὶ τοῦ Ρισαρντιέ δὲν μπορούσε νὰ νῆαι ἄλλος ἀπὸ μένα.

— Ἦταν πολὺ πιθανὴ αὐτὴ ἡ κατηγο- ρία, προκειμένου γιὰ ἓνα κατάδικον.

— Γιὰ νὰ δικαιολογήσῃς τὴν κατηγορία σου, εἶπες ἀκόμῃ πὼς ἦσαν τρελλοὶ ἄλ- λοτε, ὅταν χτύπησα τὴν Κριστιάν Ρισαρ- ντιέ.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Καὶ πὼς μπορούσε νᾶμουν ἀκόμα τρελλός, χτυπώντας τὸ Ρενῶ καὶ τὸ Ρισαρ- ντιέ.

— Ναί, τὸ εἶπα...

— Ἐ λοιπὸν, σοῦ μιλάει τώρα ἓνας τρελλός... ποὺ θὰ σὲ τιμωρήσῃ ὅπως σοῦ ἀξίζει! Ἡ δικαιοσύνη στάθηκε ἀνίκητη νὰ σὲ τιμωρήσῃ... Ἐγὼ, ὁ τρελλός, σὲ κατα- δικάζω!

Καί, πρὶν προλάβῃ κανεὶς νὰ τὸν ἐμπο- δίσῃ, πρὶν ἀκόμῃ καταλάβῃ τὸ σκοπὸ τοῦ ὁ Σαβινιέν, ὁ Βαντάλ σήκωσε τὸ χέρι του, ὥπλισμένο μ' ἓνα μαχαίρι, καὶ χτύπησε τὸ ὡπλισμένο κατὰσθη!

Ὁ ἀθλιός γούρλωσε τὰ μάτια του, ἔ- κανε ἓνα βῆμα ἔμπροσ, ἀπλώνοντας τὰ χεῖριά του γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὸ Βαντάλ, κι' ὑστερα σωρῖσάθηκε χάμω κι' ἔμεινε ἀκίνη- τος. Εἶχε πεθάνει.

Ὁ Βαντάλ στράφηκε τότε στὸν ντ' Αἰγκυ- ράντ καὶ εἶπε ἄλλα:

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην...

Σὰς ζητῶ συγγνώμην...

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ὁ Ζαν Βαντάλ ἐξηφύγη ἡμέρα στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Μπλουά, θύμα τῶν τραυμάτων ἐκείνων συ- κινήσεων ποὺ εἶχε περάσει.

«Ὅλοι ὅσοι τὸν ἀγαποῦσαν, στέκονταν γύρω ἀπ' τὸ μαξιλάρι του, ὡς τὴν τελευ- ταία του στιγμὴ.

Μόνον ἡ Ἐλένη ἔλειπε. Εἶχε πᾶει νὰ κλειστῇ στὸ μοναστήρι, νὰ θάψῃ ἐκεῖ τίς τύψεις της, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀπελπισία της!

Πεθαίνοντας, ὁ Ζαν Βαντάλ μπόρεσε νὰ χαμογέλασῃ γιὰ τελευταία φορὰ στὸ Νο- ἐλ καὶ τὸ Μαρτιάλ, ποὺ εἶχαν ἐνώσει τὰ χεῖριά τους μέσα στὰ δικά του, συμφιλίω- μένοι ἀπὸ τὸν κοινὸν πόνο.

ΤΕΛΟΣ

Κοινωνικά

Γάμοι

Στὸ πολυαγαπημένο μας ταϊριστὸ καὶ χα- ριστικό ζευγάρι Ἀντώνη Θεοδοσιόπουλου καὶ Κατῆν Μαλακάση εὐχόμενος πλοῦτον εὐτυχί- ας, ζῶνιν ἀνέφελον καὶ μακαρίαινα.

Σοφία—Χρήστος—Πόπη

Μικῇ Α. Κολτσίνου — Πέτρος Γρηγορόπου- λος, ἐπέλεσαν τοὺς γάμους τῶν. Εὐχόμεθα βίαν εὐτυχῇ.

Νίτσα—Κίτσα Ν. Δελγηγιάννη

Γιὰ τὸν πρῶνιν αἰχμάλωτο ἢ συνάντησι μὲ τὴν πραγματικὴν ἀδελφὴν του, μιά ἐξομολόγησι ἀρ- γότερα, ἦταν κάποια παρηγορία. Ἀλλὰ τὰ τραγικὰ θύματα τοῦ λάθους, ἄναι ὁ δὺο γέ- ροι γονεῖς τοῦ ἀλλοῦ.

«ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΓΙΟΥΣ ΜΑΣ!..»

Ἐνα σαδιστικὸν παιχνίδι τῆς μοίρας μὲ θύματα δύο γέροντες γονεῖς κι' ἓναν πρῶνιν αἰχμάλωτο

Ὁρισμένες φορές, ἡ ζωὴ σκηνοθετεῖ τις πῖο ἀπίθανες φάρσες, καταλβεῖ κάθε ἀληθοφάνεια, ἐπιστρατεύει τὸν πῖο ἐξω- γόστερα, ἦταν κάποια παρηγορία. Ἀλλὰ τὰ τραγικὰ θύματα τοῦ λάθους, ἄναι ὁ δὺο γέ- ροι γονεῖς τοῦ ἀλλοῦ.

Ὁρισμένες φορές, ἡ ζωὴ σκηνοθετεῖ τις πῖο ἀπίθανες φάρσες, καταλβεῖ κάθε ἀληθοφάνεια, ἐπιστρατεύει τὸν πῖο ἐξω- γόστερα, ἦταν κάποια παρηγορία. Ἀλλὰ τὰ τραγικὰ θύματα τοῦ λάθους, ἄναι ὁ δὺο γέ- ροι γονεῖς τοῦ ἀλλοῦ.

Ὁρισμένες φορές, ἡ ζωὴ σκηνοθετεῖ τις πῖο ἀπίθανες φάρσες, καταλβεῖ κάθε ἀληθοφάνεια, ἐπιστρατεύει τὸν πῖο ἐξω- γόστερα, ἦταν κάποια παρηγορία. Ἀλλὰ τὰ τραγικὰ θύματα τοῦ λάθους, ἄναι ὁ δὺο γέ- ροι γονεῖς τοῦ ἀλλοῦ.

Ὁρισμένες φορές, ἡ ζωὴ σκηνοθετεῖ τις πῖο ἀπίθανες φάρσες, καταλβεῖ κάθε ἀληθοφάνεια, ἐπιστρατεύει τὸν πῖο ἐξω- γόστερα, ἦταν κάποια παρηγορία. Ἀλλὰ τὰ τραγικὰ θύματα τοῦ λάθους, ἄναι ὁ δὺο γέ- ροι γονεῖς τοῦ ἀλλοῦ.

Ὁρισμένες φορές, ἡ ζωὴ σκηνοθετεῖ τις πῖο ἀπίθανες φάρσες, καταλβεῖ κάθε ἀληθοφάνεια, ἐπιστρατεύει τὸν πῖο ἐξω- γόστερα, ἦταν κάποια παρηγορία. Ἀλλὰ τὰ τραγικὰ θύματα τοῦ λάθους, ἄναι ὁ δὺο γέ- ροι γονεῖς τοῦ ἀλλοῦ.

Ὁρισμένες φορές, ἡ ζωὴ σκηνοθετεῖ τις πῖο ἀπίθανες φάρσες, καταλβεῖ κάθε ἀληθοφάνεια, ἐπιστρατεύει τὸν πῖο ἐξω- γόστερα, ἦταν κάποια παρηγορία. Ἀλλὰ τὰ τραγικὰ θύματα τοῦ λάθους, ἄναι ὁ δὺο γέ- ροι γονεῖς τοῦ ἀλλοῦ.

Ὁρισμένες φορές, ἡ ζωὴ σκηνοθετεῖ τις πῖο ἀπίθανες φάρσες, καταλβεῖ κάθε ἀληθοφάνεια, ἐπιστρατεύει τὸν πῖο ἐξω- γόστερα, ἦταν κάποια παρηγορία. Ἀλλὰ τὰ τραγικὰ θύματα